

NUOTRUPOS

IŠ BAHÁ'U'LLÁH RAŠTU

UDK 29
Nu 24

Versta iš leidinio:
GLEANINGS FROM THE WRITINGS
OF BAHĀ'U'L-LĀH
USA, 1983

ISBN 9986-735-05-X

© UAB "Bahajų leidyba", 1998
Vertimas iš anglų kalbos, 1998

TURINYS

IVADAS	4
Nuotrupos iš Bahá'u'lláh raštų	13
Santrumpos ir vardų sąrašas	211

ĮVADAS

Šią knygą sudaro ištraukos iš pagrindinių Bahá'u'lláh, bahajų tikėjimo Įkūrėjo, raštų. Šiomis ištraukomis siekiama atskleisti Baha'u'llah gyvenimo ir mokymo dvasią, o ne pateikti visų Jo raštų apžvalgą.

Šie keli pagrindiniai sakiniai gali padėti iškart pajusti knygos dvasią. “Tegu ta vizija apglėbia visą pasaulį ir neapsiriboja vien tavimi”. “Visi žmonės buvo sukurti tam, kad tobulintų nuolat besivystančią civilizaciją”. “Tas tikrai yra žmogus, kuris šiandien pasišvenčia tarnauti visai žmonių giminei”.

1.

Religija, kurios universalius tikslus iliustruoja šie sakiniai, kilo Persijoje praėjusiam šimtmečiuje. Bahá'u'lláh gimė 1817 metais ir mirė 1892. Jis buvo Persijos didiko sūnus, gimęs gerovei ir prabangai. Tačiau didžioji jo gyvenimo dalis prabėgo kalėjime ir tremtyje. Jis patyrė kančią ir kalėjimo požemius, panieką ir alkį, skurdą ir išdavystę. Jo gyvenimo ir Jo tikėjimo (nes bahajas reiškia “Bahá sekėja”) istorija yra be galo tragiška ir iki pastarųjų metų mažai težinoma Vakaruose.

Maždaug devyniolikto šimtmečio viduryje daugelį krikščionių jaudino Kristaus grįžimo viltis. Šis laukimas, įskaitomas Naujojo Testamento mokyme, ryškiausiai pasireiškė mileritų filosofijoje, tačiau jis neapsiribojo nei nuolankiais krikščionimis, nei Amerikos žemynu. Europą irgi jaudino šis fenomenas. Grupė Vokietijos masonų paliko savo gimtąjį kraštą ir visam laikui įsikūrė Karmelio kalno papėdėje, laukdami savo Viešpaties pasirodymo.

Daugelis vakariečių visiškai nepajėgia suprasti, kodėl tuo metu ta pati vilties banga užliejo ir islamiškąjį pasaulį. Emersonas tą būtų supratus, tačiau tuo metu tik nedaugelis amerikiečių nors kiek išmanė apie kitas pasaulio religijas. Tačiau faktas lieka faktu: kai kurie islamo studentai ir teologai pajuto, kad islamo pranašystės skelbia Korano įstatymų pabaigą ir naujo dvasinio amžiaus

pradžią. Tie teologai tikėjo, jog turi pasirodyti, islamo žodžiais tariant, „Amžiaus Viešpats”.

1844 metais jaunas pirklys iš Širazo, vardu Siidas Ali Muhamedas, staiga Persijoje ėmė mokyti naujo tikėjimo. Jis pasivadino Babo vardu, kuris pažodžiui verčiamas „Vartai”. Babo pavyzdžio ir žodžio galia buvo kaip bombos sprogimas toje atsilikusioje, dvasininkų valdomoje žemėje. Atėjo galas malonioms akademinėms diskusijoms apie islamo tradicijų reikšmę. Susidomėjimo Babu liepsna ir nuoširdus Jo pripažinimas apėmė visą šalį. Nustebinta ortodoksinė dvasininkija reagavo tūžmingai. Jie suėmė ir pasodino Babą į kalėjimą, o Jo sekėjus naikino nesibaigiančiose skerdyne.

Babas mokė, kad artėja nauja dvasinė era. Jis smarkiai kritikavo musulmonų dvasininkijos dviveidiškumą bei intelektualinį nesąžiningumą. Jis nustatė aukščiausius charakterio standartus. Ir Jis pažadėjo, kad po devyniolikos metų „Tas, Kuris bus Dievo apsišaukimas”, pradės naują mokymą ir atneš žmonėms pagrindinius naujojo amžiaus įstatymus ir principus. Išsigimėliška dvasininkija, sugadinta savo galios bažnyčios valdomoje Persijoje, bijojo ir nekentė Babo pradėto judėjimo. Atrodė, lyg stiprus, apvalantis vėjas staiga sujudino tvankų uždaro kambario orą. Babo sekėjų skerdynės primena senovės Romos kruvinas šventes. Veidmainiai ir tironai bandė sunaikinti tikėjimą kardu. Netrukus Babą suėmė ir įkalino tolimame kaimelyje. 1850 metų liepos 9 dieną neapdykta pasiekė apogėjų, kai Babui buvo viešai įvykdyta mirties bausmė Tabrizo miesto kareivinių kieme. Buvo bandoma visiškai sunaikinti naują tikėjimą Persijoje. Šalyje nesibaigė kruvini persekiojimai, o likę gyvi sekėjai nuėjo į pogrindį.

2

Per tuos metus dar didesnę siaubą dvasininkijai įvarė tai, kad daugelis įžymiausių jų pačių narių priėmė Babo mokymą. Jį pripažino garsiausi žmonės ir iš kitų visuomenės sluoksnių. Tarp jų buvo Mirza Huseinas Ali, jaunuolis iš kilmingos ir turtingos šeimos.

Nepaisydamas savo šeimos ir klasės protestų, Mirza Huseinas Ali, istorijoje žinomas Bahá'u'lláh vardu (“Dievo Šlovė”), viešai tapo Babo sekėju. Visoje šalyje vykstant tikėjimo naikinimo kampanijai, aukšta Bahá'u'lláh padėtis kiek laiko gelbėjo Jį. Tačiau 1852 metais, kai du pamišę jaunuoliai babiai pasikėsino į šachą, Bahá'u'lláh keturiems mėnesiams buvo uždarytas į Sijach Čalą, siaurą bingą Teherano kalėjimą požemiuose. Teismė buvo aiškiai įrodytas Bahá'u'lláh nekaltumas. Bet šis įvykis turėjo didelę istorinę reikšmę, nes įkalinimo metu Bahá'u'lláh suprato esąs Pažadėtasis, kurio atėjimą skelbė Babas.

Tiesiai iš kalėjimo Persijos valdžia jį ištrėmė į Bagdadą, mėginama pašalinti paskutinį įtakingą nekenčiamo naujojo tikėjimo vadovą. Dešimt metų Bahá'u'lláh išbuvo tremtyje Irake. Per tą laiką jis pakeitė Babo sekėjų požiūrį ir būdą. Jo paties šlovė pasklido taip plačiai, kad mokyti ir garbingi žmonės lankė jį miniomis.

Šiam pirmajam tremties periodui priklauso dvi įžymiausios Bahá'u'lláh knygos. Viena — tai labai maža įžvalgių meditacijų knygelė, pavadinta “Slėpiningi Žodžiai”. Epigraminiais sakiniais, prieš kuriuos eina sveikinimas, Bahá'u'lláh pakartoja pagrindines dvasines tiesas, kurias dėstė visų pasaulio religijų Įkūrėjai. Epizodų tiesumo negadina jokie sudėtingi teologiniai teiginiai. Tai Dievo balsas, kalbantis tiesiai į žmogaus širdį.

“O Dvasios Sūnau!

“Labiausiai mylimas iš visų dalykų Mano akivaizdoje yra teisingumas; nenusigręžk nuo jo, jeigu trokšti Manęs, ir neapleisk jo, kad aš galėčiau pasitikėti tavimi. Su jo pagalba tu matysi savomis akimis, o ne akimis kitų, ir žinosi per savąjį pažinimą, o ne per savo kaimyno. Apsvarstyk tai savo širdyje: koku tau pritinka būti. Tikrai, teisingumas yra Mano dovana tau ir Mano mielaširdingumo ženklas. Tad turėk jį sau prieš akis.”

Kitas žymus to periodo darbas yra Kitab-i-Iqan, išvertus “Tikrumo knyga”. Toji knyga yra pagrindinis raktas norint suprasti Bahá'u'lláh mokymą. Didysis atradimas yra šis: kiekviename amžiuje Dievas atskleidžia Savo valią ir tikslą žmonijai per pasirinktą asmenį ar Apsireiškimą. Tokiu tad būdu religija vystosi. Per amžių

amžius žmogaus santykio su Dievu aspektai ne keičiasi, o iš naujo pakartojami ir paaiškinami. Socialinė religijos dalis patiria pokyčius kiekviename amžiuje, nes keičiasi gyvenimo sąlygos. Taip Mozė pateikė savo įstatymus, kuriuos vėliau Jėzus pakeitė ar, dideliam kunigų ir ortodoksų siaubui, visiškai atmetė. Evoliucijos principas pasaulinėje religijoje yra pagrindinis Bahá'u'lláh indėlis į žmonijos dvasinę vienybę. Nemaža ištraukų iš Iqan skyriaus "Tikrumo Miestas" pateikta kai kuriuose puslapiuose. Kitos ištraukos iš Iqan šioje knygoje pateikiamos tolesniuose puslapiuose.

Musulmonų dvasininkija ir islamo valstybės Turkija ir Persija negalėjo toleruoti naujojo tikėjimo, kuriam vadovavo Bahá'u'lláh, gimimo. Todėl buvo išleistas įsakas ištremti Bahá'u'lláh iš Bagdado į Konstantinopolį, remiantis teorija, kad atstumas susilpnins Jo įtaką, — teorija, kurios visi laikosi ir visi klysta. 1863 metais atėjo įsakymas apie tolesnę tremtį. Ir per tas keletą dienų, kol buvo ruošiamas karavanas ilgai kelionei, Bahá'u'lláh savo sekėjams pasiskelbė esąs Tās, Kurio atėjimą išpranašavo Babas.

Išbuvęs Konstantinopolyje keturis mėnesius, Bahá'u'lláh buvo ištremtas toliau į Adrianopolį. Čia Jis ir paskelbė apie savo misiją, viešai kreipdamasis į šios žemės valdovus ir dvasinius vadovus. Jis parašė pirmuosius savo laiškus, žinomus bendru pavadinimu "Lentelės Karaliams". Jis kreipėsi į Turkijos sultoną, Persijos šachą, Napoleoną III, Prancūzijos imperatorių. Viena iš tų laiškų temų buvo raginimas valdovams "būti teisingais ir budriais, nugalėti prieštaravimus ir sumažinti ginkluotę". Vėliau Jis pasiuntė tokius laiškus karalienei Viktorijai, Rusijos carui Aleksandrui II, popiežiui Pijui IX, Viljamui I, Vokietijos kaizeriui, ir Francui Jozefui, Austrijos imperatoriui. Savo įstatymų knygoje Kitab-i-Aqdas Bahá'u'lláh vieną skyrių dedikavo "Amerikos valdytojams ir jos sudėtyje esančių valstijų prezidentams", prašydamas "puošti valdžios rūmus teisingumo papuošalais" ir liepdamas jiems "teisingai elgtis su palaužtaisiais". Keletą ištraukų iš tos Lentelių serijos rasite kai kuriuose šios knygos puslapiuose. (Ištisai šie laišakai pateikiami "Bahajų pasaulio tikėjime", pirmoje dalyje, ir Šogi Effendi "Pažadėtoji diena ateina").

Buvo išleistas įsakas apie ketvirtąją, paskutiniąją tremtį, šįkart (1868 m.) išsiunčiant Bahá'u'lláh į miestą-kalėjimą Aką Hai-fos įlankoje Šventojoje Žemėje. Akos ir jos apylinkių tremtinių Bahá'u'lláh išbuvo iki savo gyvenimo pabaigos 1892 metų.

Čia Jis atskleidė didžiąją Savo mokymų dalį, ir, nepaisant visų draudimų, Jo įtaka vis stiprėjo. Dvi svarbiausios Jo knygos, parašytos tuo metu, buvo Kitab-i-Aqdas, kurioje Jis pateikė naujojo laikotarpio įstatymus ir įsakus, bei Laiškas Vilko Sūnui, Jo mokymų reziumė ir patvirtinimas, skirtas fanatiško musulmonų dvasininko sūnui, kurį bahajai vadino "Vilku".

3

Bahá'u'lláh mokymuose Jis "uždraudžia dvasininkijos instituciją; draudžia vergiją, asketizmą, elgetavimą, vienuolynus, bausmę už nuodėmes, sakyklų naudojimą ir rankų bučiavimą; įveda monogamiją; smerkia žiaurų elgesį su gyvuliais, tingėjimą ir neveiklumą, apkalbas ir šmeižtus; peikia skyrybas; draudžia azartinius žaidimus, opiumo, vyno ir kitų svaiginamųjų gėrimų vartojimą... pabrėžia vedybų reikšmę ir nustato jų pagrindines sąlygas; įpareigoja dirbti prekyboje ar kurį kitą darbą, išskeldamas tokį užsiėmimą iki maldos lygio; pabrėžia būtinybę taupyti vaikų lavinimui..."

Pagrindinis Bahá'u'lláh mokymo principas yra "žmonijos vienybė ir vienovė". Tai ašis viso, ko Jis mokė. Bahajų tikėjimo tikslas yra suvienyti visą pasaulį viename bendrame tikėjime ir visuomenės santvarkoje. Tikriausiai galime teigti, jog antrasis pagrindinis Bahá'u'lláh indėlis į žmonių rasės vienybės reikalą yra principų rinkinys ir socialinė struktūra, garantuojanti teisingumą. Teisingumą Jis vadino "meilingiausiu iš visų dalykų" Dievo akivaizdai. Jis skatino kuklumą ir perspėjo vengti bet kokio fanatizmo bei kraštutinumų. Svarbiausia visiems siekti išsilavinimo. Tikra religija ir mokslas neprieštarauja vienas kitam. Pasitarimas turi būti pagrindinis metodas disputuose, parenkant planus bei priemones, siekiant bendros gerovės. Pagrindinis Bahá'u'lláh gyvenimo tikslas buvo pasiekti žmonijos vienybę.

Religijos užduotis yra stiprinti nepertraukiamus vienybės ryšius. Istorinį religijos vystymąsi Bahá'u'lláh aiškina kaip evoliuciją vieno tikėjimo, tenkinančio skirtingus kiekvieno amžiaus poreikius. Abraomas, Mozė, Buda, Zoroastra, Krišna, Jėzus, Mahometas, Babas ir Bahá'u'lláh buvo vienas po kito atėję Apsireiškimai, per kuriuos Dievas vis aiškiau atskleidė religijos tikslą. Tamsuočiai, šių Apsireiškimų sekėjai, gali ginčytis, tačiau plataus akiračio žmonės turi matyti atitikimą ir evoliuciją mokyme, kurį skleidė šie aukščiausieji Švietėjai. Nuvalius daugelį teologinių ir tradicinių sluoksnių, skirtingos pasaulio religijos atskleidžia tarpusavio giminybę, istorijos bėgyje viena pereinama į kitą, kaip grandys grandinėje. Ir nė vienas iš didžiųjų pasaulio religijų Įkūrėjų niekada nemokė esąs vienintelis arba paskutinis dieviškojo mokymo Skleidėjas. Vietoj to kiekvienas iš jų gyrė Pranašą, kuris gyveno ir mokė prieš jį, ir nurodė į ateitį, kurioje gyvens kitas toks Švietėjas, ar "Tiesos Dvasia", kaip mokė Jėzus.

Bahá'u'lláh skelbėsi kalbą su tokiu pat dievišku autoritetu, kaip Mozė, Jėzus ar Mahometas. Jis mokė, kad dabar atėjo laikas žmonijai įžengti į savo kolektyvinės brandos amžių ir sąmoningai siekti vienybės.

Siekiant to, Jis ragino atsisakyti rasinių, religinių, politinių ir ekonominių prietarų, susitarti dėl papildomos tarptautinės kalbos, vienodų galimybių ir privilegijų vyrams ir moterims, universalios švietimo sistemos, nepriklausomo tiesos išaiškinimo, sudaryti tarptautinį žmogaus teisių ir pareigų kodeksą ir sukurti pasaulinę federalinę vyriausybę. Jis mokė, kad tokioje bendruomenėje turėtų būti Teisingumo Rūmai, kurie galiausiai peraugtų į Visuotinius Teisingumo Rūmus.

4

Ir Bahá'u'lláh ėmėsi ryžtingų žygių, kad Tikėjimas išvengtų susiskaldymo į sektas. Jis užrašė savo mokymus, ir tai sudavė smūgį pasakojamajai tradicijai. Jis sugriovė dvasininkijos autoritetą. Jis uždraudė kurti sakramentus. Ir Jis paskyrė 'Abdu'l-Bahá, Savo

vyriausiąjį sūnų, Savo Sandoros Centru, vienybės tašku, į kurį turi atsigręžti visi, kuriems neaiški jo mokymo interpretacija.

‘Abdu’l-Bahá gimė 1844 metais ir kartu su savo tėvu patyrė visą tremtį. Pats Jis išbuvo nelaisvėje iki 1908 metų, kai Jaunųjų Turkų revoliucija išlaisvino visus religinius kalinius. 1910 metais ‘Abdu’l-Bahá išvyko į savo misionieriškas keliones, kurios užtruko trejus metus. Jis aplankė Egiptą, Europą, Jungtines Valstijas ir Kanadą. Visur Jį sutikdavo su pagarba, Jį lankė mokslo žmonės ir įžymybės. Iš sakyklų, sinagogose ir koledžų salėse Jis laisvai skelbė Savo Tėvo tikėjimą, ir tai labai sustiprino mažą bahajų grupelę Vakaruose.

1921 metais mirė ‘Abdu’l-Bahá, ir tikėjimas įžengė į naują savo vystymosi etapą. ‘Abdu’l-Bahá paliko Valią ir Testamentą, kuriuo paskyrė Šogi Effendi Rabbani, Savo vyriausiąjį anūką, tikėjimo Globėju. Šis žymusis dokumentas ne tik paskelbė Šogi Effendi mokymo interpretatoriumi, bet ir kvietė tikinčiuosius pakilti ir mokyti tikėjimo bei sukurti Bahá’u’lláh pasaulinę tvarką.

Bahajai, vadovaujami Šogi Effendi, organizavo Vietinės dvasinės asamblėjas, kurios yra ateities Teisingumo Rūmų prototipas. Čia mokomasi grupinio pasitarimo ir stengiamasi spręsti problemas, išskylančias greit besivystančiam pasauliniam tikėjimui. Puikūs Maldos namai buvo pastatyti Vilmetoje, Iliojaus Valstijoje, ir tai buvo pirmasis žingsnis skelbiant Bahá’u’lláh maldos ir religijų vienybės koncepciją. Buvo išrinktos vienuolika Nacionalinių dvasinių asamblėjų, kai kurios iš esmės regioninės, ir jos juosia visą žemę — Kanados; Jungtinių Valstijų; Centrinės Amerikos; Britų Salų; Vokietijos ir Austrijos; Egipto ir Sudano; Irako; Persijos; Indijos, Pakistano ir Birmos; Australijos ir Naujosios Zelandijos. Tikėjimo mokymo darbas vyksta dešimtyse šalių, kur bahajų dar nėra tiek, kad sudarytų Nacionalinę asamblėją.

Namai ir sodai, susiję su Bahá’u’lláh kalnimo ir tremties vietomis Akoje ir Haifos apylinkėse dabar tapo maldininkų centrais. Ant Karmelio kalno pastatyta puiki Šventovė, deramai priglaudusi Babo palaikus, kuriuos buvo paslėpę Jo sekėjai; po daugelio dešimtmečių jie buvo pargabenti į Šventąją Žemę. Tikėjimo Glo-

bėjas gyvena Haifoje, Pasauliniame Centre, o jam padeda Tarpautinė bahajų Taryba.

Nuo 1921 metų Bahá'u'lláh mokymo vertimas ir leidyba labai paspartėjo. Ši knyga yra nuostabių Šogi Effendi vertimų į anglų kalbą pavyzdys. Iki šiol Bahá'u'lláh mokymas išverstas daugiau nei į aštuoniasdešimtį kalbų.

5

Štai tokia trumpa istorija viso, kas artimai susiję su Nuotrupų dvasia. Skaitytojui gal padės Nuotrupų suskirstymas į penkias dalis. Pirmoje dalyje šis amžius skelbiamas “Dievo Diena”. “Tokio Apsireiškimo atėjimas buvo skelbiamas visuose šventuose raštuose”. Tai kulminacinis amžius, kuriam praėję laikotarpiai subrandino vaisius — viso pasaulio vyrai ir moterys susivienys į bendrą tikėjimą. Antroji dalis pasakoja apie Dievo Apsireiškimą bei Apsireiškimo svarbą parodant Dievo bruožus. Trečioje dalyje kalbama apie pagrindinius klausimus — sielą ir jos nemirtingumą. Ketvirtoji dalis aptaria dvasinius Pasaulinės tvarkos ir Didžiosios taikos aspektus. Penktoje dalyje išdėstomos individo pareigos bei dvasinė gyvenimo prasmė. Išsamiau Bahá'u'lláh mokymą galima studijuoti iš Pasaulinio bahajų tikėjimo bei kitų Jo vertimų. Detaliausia tikėjimo istorija pateikiama Šogi Effendi parašytoje knygoje “God Passes By” (“Dievas eina pro mus”).

Nuotrupos yra knyga, skirta meditaciniam studijavimui. Tai ne istorinė ar faktus pateikianti knyga, tai meilės ir dvasinės galios knyga. Nė vienas nepajėgs suprasti tūkstančių nukankintų Babo sekėjų tikėjimo, jei nepajus šios knygos dvasios. Nė vienas, jei aiškiai neįžvelgs šios knygos dvasios, neįstengs suprasti, kodėl tūkstančiai bahajų atsisako prabangos ir patogumų namuose ir kraustosi į svetimus kraštus, kad pasakotų žmonėms apie Bahá'u'lláh.

Bahá'u'lláh subūrė nuolat didėjančią sekėjų bendruomenę, apėmusią visus penkis žemės kontinentus. Šie žmonės atėjo iš skirtingų rasinių ir religinių sluoksnių. Bahá'u'lláh tikėjime jie tapo vieningi tikėjimu ir veiksmais. Kol vyksta karai ir šiuolaikinės civi-

lizacijos moralė vis labiau ir labiau smunka, bahajai toliau pasakoja Bahá'u'lláh gyvenimo istoriją, kaip mūsų laikais žmonės prabunda Dievo kvietimui. Nes bahajams tai išties: “Yra nepajudinamas tikėjimas Dievu, amžinas praeityje, amžinas ateityje”. Kol šių dienų materializmo puvėsiui tebevaro savo griaunamąjį darbą, bahajai ir toliau pasiaukojamai dirba, kurdami grupinį sąmoningumą bei socialines institucijas, kurios, kaip žada Bahá'u'lláh, atėjus laikui pražys pasaulinės civilizacijos žiedais. Bahajui religija yra viso gyvenimo įsikūnijimas — tai pati civilizacija. “Visi žmonės buvo sukurti tam, kad tobulintų amžinai besivystančią civilizaciją”.

“Žemė yra viena šalis, o žmonija — jos piliečiai”.

W. Kenneth Christian
1952

Leidėjų pastaba: Prieš mirtį 1957 metais Šogi Effendi paskyrė dvidešimt septynis Dievo Tikėjimo Rankas, kurių pareiga buvo skelbti ir ginti tikėjimą. Jų pastangų dėka 1963 metų balandį buvo paskelbti Visuotinių Teisingumo Rūmų rinkimai. Tuo metu šią aukščiausiąją Bahajų tikėjimo instituciją rinko penkiasdešimt šeši egzistuojantys nacionaliniai administraciniai organai (Nacionalinės dvasinės asamblėjos) remdamiesi Bahá'u'lláh raštų nurodymais. Daugelio globalinių mokymo planų, pradėtų 1953 metais, dėka tikėjimas išplito 165 nepriklausomose tautose ir 44 priklausomose teritorijose, kuriose susikūrė maždaug 135 Nacionalinės dvasinės asamblėjos (tai buvo 1983 metais).

NUOTRUPOS IŠ BAHÁ'U 'LLÁH RAŠŤŤ

I. Pagirtas ir pašlovintas esi Tu, o Viešpatie, mano Dieve. Kaip galiu minėti Tavo vardą, jei žinau, kad nėra žodžių, nors ir kokia gili išmintis juose būtų, galinčių tinkamai išaukštinti Tavo vardą, kad žmogaus širdis, nors ir kaip ilgėtusi, negali nė tikėtis pakilti į Tavo didybės ir suvokimo dangų.

Jei aš kalbėsiu apie Tave, o mano Dieve, kaip apie Tą, Kuris yra Visa Suprantantis, aš turėsiu sutikti, kad Tie, Kurie yra aukščiausias suvokimo Įsikūnijimas, buvo sutverti Tavo paliepimu. O jei aš šlovinsiu Tave kaip Tą, Kuris yra Išmintingasis, aš lygiai taip pat turėsiu pripažinti, kad išminties Šulinio Šaltiniai prisipildo Tavo Valios dėka. O jei aš skelbsiu Tave esant Neprilygstamą, tada netrukus suprasiu, kad tie, Kurie yra pati vienovės esmė, yra Tavo siūsti, ir tėra tik Tavo rankų kūrinys. O jei aš paskelbsiu Tave Visa Žinančiu, turėsiu pripažinti, kad tie, Kurie yra žinojimo Kvintesencija, tėra kūriniai ir instrumentai Tavo Tikslui pasiekti.

Išaukštintas, neišmatuojamai išaukštintas esi Tu virš mirtingo žmogaus siekių atskleisti Tavo paslaptį, apsaakyti Tavo šlovę ar nors nuspėti Tavo Būties esmę. Kad ir kiek pasiektume, negalime nė tikėtis peržengti ribų, nustatytų Tavo tvariniams, nors tas pastangas žadina Tavo valia ir gimdo Tavo įsakymai. Aukščiausi jausmai, kuriuos švenčiausias iš šventųjų gali išreikšti Tavo pagyrimui, giliausia išmintis, kurią mokyčiausi iš žmonių gali išsakyti, mėgindami suprasti Tavo prigimtį, - visa sukasi apie tą Centrą, Kuris yra visiškai pavaldus Tavo aukščiausiai valdžiai, Kuris dievina Tavo Grožybę ir kurį išjudina Tavo Plunksna.

Ne, o mano Dieve, apsaugok mane nuo to, kad bėdos spiriamas neištarčiau tokių žodžių, kuriuose neišvengiamai slypi tiesioginis ryšys tarp Tavo Apreiškimo Plunksnos ir viso, kas sukurta, esmės. Toli toli yra Tie, Kurie susiję su Tavimi, kad pajėgtų suvokti tą ryšį. Visi palyginimai ir sugretinimai negali įvertinti Tavo Apreiškimo Medžio, ir nėra jokio būdo, padedančio suprasti Tavo Paties Apsireiškimą ir Pavasarinę Tavo Grožio Aušrą.

Tavo šlovė tokia didi, jog mirtingas žmogus negali nieko nau-

jo patvirtinti apie Tave, negali nieko daugiau Tau priskirti ar sugalvoti tokį pagyrimą, kuriuo galėtų šlovinti Tave! Kad ir kokią pareigą Tu paskirtum Savo tarnams, kad jie kuo labiau pašlovintų Tavo didybę ir puikybę, tai tebus Tavo malonės jiems ženklas, kad galėtų pasiekti savo pačių giliausiai esybei suteiktą būseną, savo pačių pažinimo būseną.

Niekas kitas, tik Tu pats tegali suprasti Savo paslaptį ar tinkamai pašlovinti Savo didybę. Tu visada išlieki nepasiekiamai aukščiau už visus žmogaus pagyrimus. Nėra kito Dievo, išskyrus Tave, Nepasiekiamąjį, Visagalį, Visažinį, Švenčiausią iš Švenčiausių.

II. Visa ko pradžia yra Dievo pažinimas, o visa ko pabaiga yra griežtas laikymasis to, kas siunčiama dangiškosios Dievo Valios, kuri išsiskverbia į visa, kas yra žemėje, ir į visa, kas yra danguje.

III. Apreiškimas, kuris nuo neatmenamų laikų skelbiamas visų Dievo Pranašų Tikslu ir Pažadu bei Jo Pasiuntinių labiausiai puoselėjamu Troškimu, dabar sklindančios Visagalio Valios ir primygtinio įsakymo dėka atskleistas žmogui. Tokio Apreiškimo atėjimas pranašaujamas visuose Šventuose Raštuose. Matote, kaip, nepaisant to pažado, žmonija išklydo iš kelio ir užsisklendė nuo Jo šlovės.

Sakau: o jūs, mylintys Vienintelį tikrąjį Dievą! Siekite Jį atpažinti ir suprasti bei tinkamai laikytis Jo nurodymų. Tai yra Apreiškimas, kuris, jei žmogus dėl jo praliejo nors lašelį kraujo, atsiųgins malonės vandenynais. Būkite atidūs, o draugai, kad neprarastumėte tokios neįkainojamos naudos ar imtumėte nepaisyti jo nepaprastos padėties. Atminkite daugybę paaukotų ir dar tebeaukojamų gyvybių pasaulyje, suklaidintame paprasčiausių iliuzijų, kurias išpuoselėjo tušti jo tautų prasimanymai. Dėkokite Dievui, kad jūs pasiekėte savo širdies Troškimą ir susijungėte su Tuo, Kuris yra visų tautų Pažadėtasis. Su vienintelio tikrojo Dievo — tebūnie išaukštinta Jo šlovė — pagalba saugokite padėties, kurios jūs pasiekėte, vientisumą ir laikykitės to, kas puoselės Jo Tikėjimą.

Jis tikrai reikalauja to, kas teisinga, ir padeda išaukštinti žmogaus padėtį. Tebus pašlovintas Gailestingasis, šios nuostabios Lentelės Apreiškėjas.

IV. Tai yra Diena, kai žmogui liejamos puikiausios Dievo dovanos, Diena, kurią Jo galingiausia malonė buvo suteikta visiems tvariniams. Visoms pasaulio tautoms reikia naikinti tarpusavio nesutarimus ir visiškoje vienybėje ir taikoje gyventi Jo rūpesčio ir meilės Medžio šešėlyje. Joms pritinka laikytis visko, kas šią dieną padės išaukštinti jų padėtį ir labiausiai atitiks jų interesus. Laimingi tie, kuriuos atsiminė šlovingiausioji Plunksna, ir palaiminti tie, kurių vardus Mes verčiau slepiame, pakludami Mūsų paslaptingam įstatymui.

Maldaukite vienintelio tikrojo Dievo, kad visiems ateitų maloninga pagalba siekiant to, kas priimtina Mūsų akims. Netrukus šiandieninė tvarka sužlugs, o į jos vietą ateis nauja. Iš tikrųjų tavo Viešpats sako tiesą, o jis yra nematomų dalykų Žinovas.

V. Tai Diena, kai Dievo gailestingumas apsidreikė žmonėms, Diena, kai Jo meilės Saulė paskleidė jiems savo šviesą, Diena, kai Jo gausių dovanų debesis apgaubė visą žmoniją. Dabar atėjo laikas pralinksminti ir atgaivinti prislėgtuosius padrašinančiu meilės ir draugystės vėju bei gaivinančiais bičiulystės ir geranoriškumo vandenimis.

Tie, kuriuos Dievas myli, kad ir kokioje vietoje rinktųsi ir kad ir su kuo susitiktų, savo požiūriu į Dievą ir Jo šlovinimo bei gyrimo būdais turi rodyti tokį nuolankumą ir paklusnumą, kad kiekvienas dulkelės atomas po kojomis liudytų begalinį jų atsidavimą. Šių šventų sielų pokalbis turi liudyti tokią galią, kad virpėtų kiekvienas dulkelės atomas po jų kojomis. Jie turi elgtis taip, kad žemė, kuria jie vaikšto, niekada negalėtų tarti jiems tokių žodžių: "Mane turite laikyti viršesne už save. Nes esate liudytojai, kaip kantriai aš nešu naštą, kurią man uždeda žemdirbys. Aš esu instrumentas, nuolat visoms būtybėms suteikiantis palaimą, kuria mane apdovanojo Tas, Kuris yra visų gėrybių Šaltinis. Nepaisant

man suteiktos garbės ir begalinių mano turtų įrodymų, — turtų, kurie patenkina visų tvarinių poreikius — išmatuokite mano nusižeminimą, stebėkite, kaip nuolankiai aš leidžiuosi mindoma žmonių kojų”...

Rodykite vienas kitam pakantumą, palankumą ir meilę. Jei kuris nors iš jūsų nesuvokia kokios nors tiesos, tačiau siekia ją suprasti, kalbėdami su juo rodykite ypatingą švelnumą ir geranoriškumą. Padėkite jam rasti ir atpažinti tiesą, nė kiek nesirodydami esą viršesni už jį ar turintys didesnių gabumų.

Žmogaus pareiga šią Dieną yra priimti tą besiliejančios malonės dalį, kurią Dievas jam skiria. Todėl tegu nė vienas nežiūri į indo didumą ar mažumą. Vieno dalis gali tilpti ant delno, kito dalis gali pripildyti taurę, o dar kito — visą saiką.

Kiekvieno akis šią Dieną turi matyti, kaip geriausiai puoselėti Dievo Tikėjimą. Tebus mano liudininkas Tas, Kuris yra Amžinoji Tiesa! Niekas šią Dieną negali atnešti didesnės žalos Tikėjimui, kaip susiskaldymas ir kova, nesantaika, susvetimėjimas ir apatija tarp Dievo mylimųjų. Venkite to ir, Dievo galios ir Jo karalystės dėka, siekite surišti žmonių širdis Jo, Suvienytojo, Visažinio, Išmintingojo, Vardu.

Maldaukite vienintelio tikrojo Dievo, kad iš tiesų galėtumėte pajusti skonį tokių žygių, kokie atliekami Jo Kelyje, ir paragauti saldybę tokio paklusnumo ir nuolankumo, koks rodomas Jam. Pamiškite save ir atgręžkite akis į savo kaimyną. Skirkite visą savo energiją tolesniam žmonių lavinimui. Niekas nepasislėpė ir nepasislėps nuo Dievo. Jeigu eisite Jo keliu, jūs skęsite Jo neišmatuojamoje amžinoje palaimoje. Tai Jo skaisčioji Lentelė, kurioje eilės liejosi iš po Plunksnos To, Kuris yra visų pasaulių Viešpats. Pasverkite tai savo širdyse, kad būtumėte tie, kurie laikosi nurodymų.

VI. Žiūrėkite, kaip įvairios tautos ir giminės šioje žemėje laukė ateinant Pažadėtojo. Nespėjo Tas, Kuris yra Tiesos Saulė, apsireikšti, kai, štai, visi nusigrėžė nuo Jo, išskyrus tuos, kuriuos maloningai veda Dievas. Mes nedrįstame šią Dieną pakelti šydą, sle-

piantį tą išaukštintą padėtį, kurią gali pasiekti kiekvienas ištikimas tikintysis, nes to džiaugsmo, kurį gali sukelti toks atskleidimas, daugelis gali nepakelti ir mirti.

Tas, Kuris yra Bajano Širdis, rašė: “Užuomazga, savyje talpinanti ateinančio Apreiškimo galimybes, apdovanota galia, viršijančia bendrą jėgą tų, kurie seka paskui Mane”. Toliau Jis sako: “Iš visų pagyrimų, kuriais Aš gyriau Tą, Kuris turi ateiti po Manęs, didžiausias yra Mano raštiškas pripažinimas, kad Jo apibūdinti nepajėgia jokie Mano žodžiai, kad Jo Tikėjimo tinkamai pripažinti neįstengia jokie aprašymai Mano Knygoje, Bajane”.

Kas tyrinėjo šiuose išaukštintuose žodžiuose slypinčios išminties vandenynų gelmes ir gilinosi į jų reikšmę, gali sakyti radęs spindesį tos neapsakomos šlovės, kuria apdovanotas šis galingas, šis kilnus, šis švenčiausias Apreiškimas. Sprendžiant iš tokio didingo Apreiškimo tobulumo, galima gerai įsivaizduoti tą garbę, kurią turi pelnyti ištikimi sekėjai. Vienintelio tikrojo Dievo vardu! Jau pats šių sielų gyvenimas yra didesnė brangenybė už visus žemės turtus. Laimingas tas žmogus, kuris tai pasiekė, ir vargas nerūpestingiesiems.

VII. Tikrai sakau, tai Diena, kai žmonija gali regėti Veidą ir girdėti Balsą Tą, kuris yra Pažadėtasis. Dievo Balsas pasigirdo, ir Jo veido šviesa apšvietė žmones. Iš savo širdies Lentelės kiekvienas žmogus turi ištrinti visus iki vieno tuščių žodžių pėdsakus ir savo žvilgsniu, atviru ir nešališku suvokimu žvelgti į Jo Apreiškimo ženklus, Jo Misijos įrodymus ir Jo Šlovės simbolius.

Kokia iš tikrųjų didi ši Diena! Užuominų apie ją, vadinamą Dievo Diena, randame visuose Šventuose Raštuose, ir tai patvirtina jos didybę. Kiekvieno Dievo Pranašo, kiekvieno Dieviškojo Pasiautėjimo siela troško išvysti šią stebuklingą Dieną. Tą troškta ir visos įvairiausios žemės giminės. Tačiau nespėjo apsireikšti Jo Apreiškimo Saulė Dievo Valios danguje, kai visi, išskyrus tuos, kuriuos maloningai teikėsi vesti Visagalis, pasijuto priblokšti ir nusiūlyę.

O jūs, kurie atsiminėte Mane! Pati baisiausia uždanga atsky-

rė žemės tautas nuo Jo šlovės ir nebeleidžia girdėti Jo kvietimo. Dieve duok, kad vienybės šviesa apšviestų visą žemę, ir antspaudas “Karalystė yra Dievo” būtų uždėtas ant visų jos žmonių kaktos.

VIII. Vardan Dievo teisingumo! Tai tos yra dienos, kai Dievas sustiprino ne tik viso Savo Pasiuntinių ir Pranašų būrio širdis, bet ir tuos, kurie stovi Jo neliečiamos ir nesugriaunamos Šventovės sargyboje, dangiškojo Prieglobsčio ir Šlovės Padangtės gyventojus. Štai koks rūstus išbandymas turėtų laukti tų, kurie save laiko Dievo bendražygiais!

IX. O Huseinai! Atmink, kaip nekantriai kai kurios tautos ir žmonės laukė sugrįžtant Imamo Huseino, kurio atėjimą po Qaimo seniai išpranašavo Dievo išrinktieji, tebūnie pašlovinta Jo garbė. Dar daugiau: tie šventieji skelbė, kad pasirodžius Tam, Kuris yra gausios Dievo malonės Aušra, visi Pranašai ir Pasiuntiniai, įskaitant ir patį Qaimą, kartu susirinks po šventąją Vėliava, kurią iškels Pažadėtasis. Dabar ta valanda atėjo. Pasaulį apšviečia spindinti Jo veido šlovė. Tačiau pažvelkite, kaip toli nuo Jo kelio nuklydo tautos! Niekas netikėjo Juo, išskyrus tuos, kurie Vardų Viešpaties dėka sudaužė savo tuščios vaizduotės bei iškrypėliškų troškimų stabus ir įžengė į tikrumo miestą. Antspaudas nuo Jo Apreiškimo rinktinio Vyno šią Dieną Jo, Savyje Esančio, Vardu nuimtas. Jo malonė išsiliejo žmonijai. Prisipildyk savo taurę ir išgerk Jo, Švenčiausiojo, Pagirtojo, Vardan.

X. Šis laikas, numatytas žemės tautoms ir giminėms, atėjo. Visi Dievo pažadai, aprašyti Šventuose Raštuose, išsipildė. Sione buvo išleistas Dievo įstatymas, o Jeruzalė, jos kalnai ir žemė tebėra pilni Jo Apreiškimo šlovės. Laimingas tas žmogus, kuris savo širdyje svarsto tai, kas buvo atskleista Knygose Dievo, Esančio Savyje, Pagalbininko Nelaimėje. Pasvarstykite apie tai, o Dievo mylimieji, ir tegu jūsų ausis išgirsta Jo Žodį, kad Jo malonės ir gailingumo dėka galėtumėte gerti iš savo taurės krikščioninį pastovumo

vandenį ir tapti it kalnas tvirti ir nepajudinami.

Izaijo Knygoje rašoma: “Įeik į uolą ir pasislėpk sukastoje žemėje nuo Viešpaties baimės ir nuo jo didenybės garbės!” Joks žmogus, galvojantis apie šias eilutes, negali nepripažinti šio Tikėjimo didybės ar abejoti išaukštinta šios Dienos — Paties Dievo Dienos — reikšme. Po šių eilučių eina tokie žodžiai: “Tik pats Viešpats bus išaukštintas tą Dieną”. Tai yra Diena, kurią Aukščiausiojo Plunksna išaukštino visuose Šventuose Raštuose. Juose nėra nė vienos eilutės, kuri nešlovintų Jo švento Vardo, ir nėra nė vienos Knygos, kuri neliudytų apie šios išaukštintos temos puikybę. Jei Mes norėtume paminėti visa, kas atskleista tose dangiškose Knygose ir Šventuose Raštuose apie šį Apreiškimą, ši Lentelė įgautų neregėtą apimtį. Šią Dieną kiekvienam žmogui pridera visiškai pasitikėti gausiomis Dievo malonėmis ir su didžiausia išmintimi pakilti ir skleisti Jo Tikėjimo tiesas. Tada, ir tik tada visą žemę apšvies Jo Apreiškimo ryto šviesa.

XI. Visa šlovė tai Dienai, Dienai, kurią gailestingumo aromatai padvelkė virš visų tvarinių, taip palaimintai Dienai, kad praėję amžiai ir šimtmečiai negali nė tikėtis, kad prilygs Dienai, kurią Dienų Senovė atsigrėžė veidu į Jo šventąjį sostą. Tuoj pasigirdo visų tvarinių, ir ne tik jų, bet ir Susiejimo aukštybėse, balsai, šaukiantys: “Tu paskubėk, o Karmeli, nes štai virš tavęs nušvito Dievo, Vardų Karalystės Valdytojo ir dangaus Tvarkdario, veido šviesa”.

Apimtas džiaugsmingo įkarščio, jis pakiliu balsu sušuko: “Tebūnie mano gyvenimas auka Tau, nes Tu atkreipei savo žvilgsnį į mane, suteikei man Savo malones, nukreipei Savo žingsnius link manęs. Atsiskyrimas nuo Tavęs, o Tu amžinojo gyvenimo Šaltini, beveik sunaikino mane, o mano atsitolinimas nuo Tavęs sudegino mano sielą. Visa šlovė Tau, nes Tu pagelbėjai man išgirsti Tavo šauksmą, nes Tu pagerbei mane Savo žingsniais ir atgaivinai mano sielą gyvybingu Savosios Dienos aromatu ir Savo Plunksnos jaudinančiu balsu, kuriam Tu paliepei būti Tavo trimito šauksmu tarp Tavo žmonių. Ir kai išmušė valanda, kurią Tavo neįveikiamas Ti-

kėjimas turėjo būti apreikštas, Tu įkvėpei dvasią Savo Plunksnai, ir štai visi Tavo tvariniai sudrebėjo iš pat pamatų, atskleisdami žmonijai tokias paslaptis, kurios slėpėsi tarp lobių To, Kuris yra visų tvarinių Savininkas”.

Nespėjo jo balsas pasiekti tą labiausiai išaukštintą Vietą, kai Mes atsakėme: “O Karmeli, siųsk padėką savo Viešpačiui. Tavo atsiskyrimo nuo Manęs ugnis baigė tave sudeginti, kai Mano esaties vandenynas išsiliejo prieš tavo veidą, pradžiugindamas tavo ir visų tvarinių akis, o visus matomus ir nematomus daiktus pripildė palaimos. Džiaukis, nes šią Dieną Dievas pasistatė savo sostą ant tavęs, padarė tave Savo ženklų aušros vieta ir Savo Apreiškimo įrodymų Dienos versme. Gera tam, kuris sukasi aplink tave, kuris skelbia tavo šlovės apreikšimą ir pasakoja apie tai, ką Viešpats, tavo Dievas, gausingai tau suteikė. Imk Nemirtingumo Taurę vardan tavo Viešpaties, Šlovingojo, ir skirk savo padėką Jam, nes Jis, Savo gailėstingumo tau ženklan, pavertė tavo sielvartą palaima, o liūdesį pakeitė džiaugsmu. Jis tikrai myli tą vietą, kuri pavirto Jo sostu, kurią mindė Jo pėdos, kuri buvo pagerbta Jo buvimo, iš kur pasigirdo Jo kvietimas ir kurią Jis aplaistė Savo ašaromis.”

“Sušuk Sionui, o Karmeli, ir paskelbk džiaugsmingąją žinią: Tas, kuris buvo slepiamas nuo mirtingojo akių, atėjo! Apreikšta Jo viską nugalinti karalystė; atsiskleidė Jo viską apimanti puikybė. Saugokis, kad nesuabejotumei ar nesustotumei. Skubėk pirmyn ir eik ratu aplink Dievo Miestą, kuris nusileido iš dangaus, dangiškaįjį Kaabą, aplink kurį garbindami sukosi Dievo palaimintieji, turintys tyrą širdį, ir labiausiai išaukštintų angelų būrys. O, kaip aš trokštu skelbti kiekviename žemės kampelyje, išnešioti po visus miestus gerąją žinią šio Apreiškimo — Apreiškimo, kuris patraukė Sinajaus širdį ir kurio vardu Degantis Krūmas šaukia: “Dievui, Viešpačių Viešpačiui, priklauso karalystės ir žemėje, ir danguje”. Tikrai tai yra Diena, kai ir žemė, ir jūra džiaugiasi šia žinia, Diena, kuriai buvo sukaupti visi dalykai, kuriuos Dievas per malonę, nesuvokiamą mirtingojo protui ir širdžiai, paskyrė apreikšimui. Netrukus Dievas tau atplukdys Savąją Arką ir apsireikš Bahá žmonės, kurie buvo paminėti Vardų Knygoje”.

Tebūnie pašventintas visos žmonijos Viešpats, Kurio vardą paminėjęs visos žemės dulkės priverstos virpėti, o Šlovinga Kalba skirta atskleisti tai, kas buvo Jo pažinimo gelmėj ir paslėpta Jo galios lobyne. Tikrai Savo vardo galios dėka Jis, Galingasis, Visagalis, Aukščiausiasis, yra valdytojas viso, kas yra danguje, ir viso, kas yra žemėje.

XII. Kelkitės, o žmonės, laukti Dieviškojo teisingumo dienų, nes dabar atėjo pažadėtoji valanda. Saugokitės, kad nebūtumėte tarp klystančiųjų ir jos svarbos nesuprantančiųjų.

XIII. Apmąstykite praeitį. Kokia daugybė ir aukštos, ir žemos padėties žmonių visais laikais ilgesingai laukė Dievo Apsireiškimų, įsikūnijusių Jo Išrinktųjų šventuose asmenyse. Kaip dažnai jie tikėjosi Jo atėjimo, kaip dažnai jie meldėsi, kad padvelktų Dievo gailestingumo vėjelis ir pažadėtoji Grožybė pasirodytų iš už slaptos uždangos, ir apsireikštų visam pasauliui. Bet kai tik atsiverdavo malonės vartai ir dieviškieji gausybės lietūs pasipildavo ant žmonijos, o Nematomojo šviesa nutvieksdavo horizontą nežemiška galia, visi Jo atsižadėdavo ir nusigręždavo nuo Jo veido - Paties Dievo veido...

Pamąstykite, kokie galėjo būti tokio elgesio motyvai? Kas galėjo skatinti tokį elgesį su Šlovingojo Grožio Apreiškėjais? Kad ir kokia būtų praeities dienų priežastis, vertusi neigti ir priešintis jiems, tai atvedė į šiuolaikinių žmonių iškrypimą. Manyti, kad Apvaizdos liudijimas buvo netobulas, o tai ir buvo apreiškimų neigimo priežastis, yra ne kas kita, o atvira šventvagystė. Ne Dosniojo malonė ir Jo meilinga apvaizda bei švelnus gailestingumas išrenka iš žmonių sielą, kuri vestų Jo tvarinius, ir nuslepia nuo Jo visą Jo dieviškumo įrodymą, o kita vertus, skiria griežtą atpildą Savo žmonėms, nusigręžusiems nuo Jo išrinktojo! Ne, gausios visų būtybių Viešpaties malonės visada Jo Dieviškosios Esybės Apsireiškimų dėka pasiekia žemę ir visa, kas joje gyvena. Nė vieną akimirką nebuvome nustoję Jo malonės ir niekada neišseko Jo meilės žmonijai lietūs. Taigi toks elgesys gali būti priskirtas tik riboto proto

sieloms, kurios vaikšto pasipūtimo ir išdidumo slėniais, yra pasiklydusios atsitolinimo tyruose, klaidžiojančios tuščių fantazijų keliais ir paklūstančios savo tikėjimo vadovams. Jų pagrindinis rūpestis yra tiesiog prieštarauti; jų vienintelis troškimas yra nepripažinti tiesos. Kiekvienam atidžiam stebėtoju aišku ir akivaizdu, kad jei tokie žmonės kiekvieno Saulės Tiesos Apsireiškimo dienomis būtų išvalę iš savo akių, savo ausų ir savo širdžių tai, ką matė, girdėjo ir jautė, jiems niekas nebūtų sukliudęs pamatyti Dievo grožį, jie nebūtų toli nuklydę nuo šlovės buveinės. Bet palyginę Dievo paliudijimą su nuosavu pažinimu, kurį perdavė jų tikėjimo vadovai, ir radę skirtumą tarp jo ir savo riboto supratimo, jie pakilo vykdyti neregėtus nusikaltimus...

Atminkite Možę! Apsiginklavęs dangiškosios karalystės rykšte, pasipuošęs baltąja Dieviškojo pažinimo ranka, eidamas iš Dievo meilės Parano ir turėdamas galios bei amžinosios šlovės žaltį, nuo Sinajaus Jis skleidė šviesą pasauliui. Jis kvietė visas žemės tautas ir gimines į amžinybės karalystę ir ragino paragauti vaisių nuo ištikimybės medžio. Jūs tikrai žinote apie nuožmų faraono ir jo žmonių priešinimąsi ir apie sunkius tuščių vaizdinių akmenis, kuriais netikėlių rankos apmėtė tą palaimintąjį Medį. Galiausiai faraonas ir jo žmonės pakilo ir visomis išgalėmis ėmė gesinti to švento Medžio ugnį melo ir neigimo vandeniui, nežinodami tiesos, kad jokie žemės vandenys nepajėgūs užgesinti Dieviškosios išminties liepsnų, jokie mirtingojo sukelti audros gūšiai negali užpūsti amžinosios karalystės žibinto. Ne, priešingai, toks vanduo tik sustiprina liepsną, o audros gūšiai tik dar labiau įžiebia žibintą, jei tik stebėsite akyla akimi, ir jūs nueisite šventos Dievo valios ir malonės keliu...

O kai atėjo paskutinioji Mozės gyvenimo diena ir kai Jėzaus šviesa, sklindanti iš Dvasios Saulės, apšvietė pasaulį, visi Izraelio žmonės sukilo priešintis Jam. Jie reikalavo, kad Tās, Kurio atėjimą išpranašavo Biblija, turi skelbti ir laikytis Mozės įstatymų, tuo tarpu jaunasis nazarietis, apsiskelbęs dieviškuoju Mesijumi, panaikino skyrybų įstatymą ir šabą — svarbiausius iš visų Mozės įstatymų. Be to, kokių Apsireiškimo ženklų dar trūko? Tie Izraelio

žmonės iki šios dienos tebelaukia to Apsireiškimo, kurį išpranašavo Biblija! Kiek Šventų Apsireiškimų, kiek amžinosios šviesos Apreiškėjų pasirodė nuo Mozės laikų, tačiau Izraelis, apsiautęs tankiausiu šėtoniškos vaizduotės ir tuščių fantazijų šydu, tebelaukia savojo susikurto stabo pasirodant su tokiais ženklais, kuriuos patys išgalvojo! Todėl Dievas nubaudė juos už nuodėmes, sunaikino juose tikėjimo dvasią ir kankino kaitriausios ugnies liepsnose. Ir ne dėl ko kito, o tik dėl to, kad Izraelis atsisakė suprasti reikšmę žodžių, atskleistų Biblijoje apie ateinančio Apreiškimo ženklus. Kadangi jis niekada nesuprato tikrosios jų reikšmės, o išoriškai atrodė, kad ženklų nė nebuvo, todėl ir toliau lieka nematantis Jėzaus Grožio ir Dievo Veido. Ir vis tebelaukia Jo atėjimo! Nuo neatmenamų laikų ir iki šių dienų daugelis žemės giminių ir tautų tebesilaiko tokio fantastiško ir klaidingo požiūrio, dėl to ir negali atsigaivinti skaidriais vandenimis, tekančiais iš tyrų ir šventų šaltinių...

Tiems, kurie apdovanoti supratimu, aišku ir akivaizdu, kad Jėzaus meilės liepsnai sudeginus žydų ribotumo uždangas, išaiškėjus ir iš dalies pasireiškus Jo galiai, Jis, nematyto Grožio Apreiškėjas, vieną dieną kreipdamasis į Savo mokinius kalbėjo apie Savo išėjimą ir, kurstydamas jų širdyse liūdesio liepsną, sakė: “Aš iškeliauju ir vėl grįšiu pas jus!” O kitoje vietoje Jis vėl kalbėjo: “Kai ateis toji Tiesos Dvasia, jus ji ves į tiesos pilnatvę. Ji nekalbės iš savęs, bet skelbs, ką bus išgirdusi, ir praneš, kas turi įvykti”. Abu šie pasakymai reiškia tą patį, jeigu jūs galvosite apie Dievo Vienybės Apsireiškimus su Dievišku įžvalgumu.

Kiekvienas įžvalgus stebėtojas pripažins, kad Korano Laikotarpiu buvo patvirtinta ir Jėzaus Knyga, ir Jo Tikėjimas. O kai dėl vardų, tai pats Mahometas pareiškė: “Aš esu Jėzus”. Jis pripažino tikrais Jėzaus ženklus, pranašystes ir žodžius bei patvirtino, kad jie visi Dievo. Tą prasme, nei Jėzaus asmenybė, nei Jo Raštai nesiskiria nuo Mahometo ir Jo Šventos Knygos, nes abu puoselėjo Dievo Tikėjimą, gyrė Jį ir atskleidė Jo įstatymus. Štai ką sakė pats Jėzus: “...aš iškeliauju ir vėl grįšiu pas jus”. Jei saulė dabar pasakytų: “Aš esu vakardienos saulė”, — ji kalbėtų tiesą. O jeigu ji,

turint omeny laiko tekėjimą, sakytūsi esanti kita saulė, ji vis dar kalbėtų tiesą. Panašiai būtų, jei sakytume, kad visos dienos visiškai vienodos, tai būtų tiesa. O jei sakytume, atsižvelgdami į jų pavadinimus ir paskirtį, kad jos skirtingos, tai irgi būtų tiesa. Nes ir būdamos vienodos, kiekviena iš jų turi kitokią paskirtį, kitokius požymius ir ypatybes. Lygiai taip pat tu gali palyginti įvairių šventų Apsireiškimų požymių ypatybes, skirtumus ir vienybę, kad suprastum visas užuominas, kurias daro visų vardų ir požymių Kūrėjas apie skirtumą ir vienybės paslaptis, ir tada rasi atsakymą į savo klausimą, kodėl ta amžinoji Grožybė įvairiais laikotarpiais turėjo pasivadinti skirtingais vardais ir titulais...

Kai Nematomoji, Amžinoji, Dieviškoji Esybė privertė Mahometo Saulę pakilti virš pažinimo horizonto, tarp priekabių, kurias žydų kunigai pateikė Jam, buvo tvirtinimas, jog po Mozės nebegali ateiti joks Dievo Pranašas. Tiesa, Raštuose buvo minima Siela, Kuri turės apsireikšti ir Kuri patobulins tikėjimą bei tarnaus Mozės tautos interesams, kad Mozės laikotarpio įstatymas galėtų apimti visą pasaulį. Taip amžinosios šlovės Karalius įvertino Savo Knygoje žodžius, kuriuos kalbėjo klaidžiojantieji atsiskyrimo ir klaidų slėnyje: “Dievo ranka, — sako žydai, — yra surakinta”. Surakinta jų pačių rankomis; o už tai, ką patys pasakė, jie buvo prakeikti. Ne, abi Jo rankos yra ištiestos! “Dievo ranka yra ištiesta virš jų rankų”. Nors Korano komentatoriai įvairiai aiškino aplinkybes, lydinčias šių eilučių atskleidimą, tačiau tu turėtum stengtis suprasti jų tikslą. Jis sako: kaip klaidinga tai, ką žydai įsivaizdavo! Kaip gali būti ranka Tò, Kuris yra tiesos Karalius, Kuris leido apsireikšti Mozės veidui ir aprengė Jį Pranašo rūbu — kaip gali būti Tokio ranka surakinta ir sutepta? Kaip galima manyti Jį esant bejėgį pasiūsti dar vieną Pasiuntinį po Mozės? Supraskite jų pasakymo absurdiškumą; kaip toli nuklystama nuo pažinimo ir supratimo kelio! Stebėkite, kaip dar ir šiandien tie žmonės skleidžia tokius kvailus absurdus. Daugiau nei tūkstantį metų jie skaito šias eilutes, smerkia žydus ir niekaip nesupranta, kad jie patys atvirai ir slaptai išsako žydų tautos nuomonę ir įsitikinimus. Jūs tikrai žinote apie jų bergždžią įsitikinimą, kad baigėsi visi Apreiškimai,

kad Dieviškosios malonės vartai užsidarė ir kad iš amžinai šventų dienos šaltinių nebepakils jokia Saulė, kad amžiams sustingo nesi-
baigiančios malonės Vandenynas ir kad iš amžinosios šlovės Pa-
dangtės nustojo eiti Dievo Pasiuntiniai. Tiek teįstengia suprasti
tie mažo proto, niekingi žmonės. Tie žmonės įsivaizdavo, kad vis-
ką apimanti Dievo malonė ir beribis galeistingumas, apie kurio
pabaigą nė vienas protas negali nė pagalvoti, nustojo tekėję. Iš
visų pusių jie pakilo ir apjuosė tironijos grandinėmis, ir iš visų jėgų
stengėsi karčiais savo tuščios fantazijos vandenimis užpilti Dievo
Degančio Krūmo liepsnas, pamiršę, jog galingas saulės kamuolys
savo jėgos valdose galės apsaugoti Dievo Žibintą...

Žiūrėkite, kokia šiandien ryški ir akivaizdi tarp žmonių Ma-
hometo, Dievo Pasiuntinio, karalystė. Jūs gerai atsimenate, kas
ištiko Jo tikėjimą pirmosiomis Jo Laikotarpio dienomis. Kokias
baisias kančias nuo netikėlių ir klystančiųjų, nuo to amžiaus dvasi-
ninkų ir jų bendražygių rankų patyrė toji dvasinė Esybė, toji ty-
riausia ir švenčiausia Būtybė! Kiek daug dyglių ir erškėčių jie iš-
barstė ant Jo tako! Aišku, kad toji apgailėtina karta, vedama savo
piktų ir šėtoniškų fantazijų, kiekvieną tai nemirtingai Būtybei su-
teiktą skriaudą laikė savo begaline laime; nes to amžiaus pripažin-
ti dvasininkai, tokie, kaip 'Abdu'lláh-i-Ubayy, 'Abu 'Ámiras, atsi-
skyrėlis, Ka'b-ibn-i-Ašrafas ir Nadr-ibn-i-Háritas, laikė Jį apsišau-
kėliu ir vadino lunatiku ir šmeižiku. Prieš Jį buvo pateikti tokie
baisūs kaltinimai, kad juos vardinant, Dievo valia, išseko rašalas,
sustojo Mūsų plunksna, o popierius to negalėjo pakelti. Šie pikta-
vališki kaltinimai sukėlė žmonėms troškimą Jį kankinti. Ir koks
baisus buvo tas kankinimas, nes iniciatoriai buvo to amžiaus dvasi-
sininkai, nes jie apskundė Jį savo sekėjams, išmetė iš savo gretų ir
paskelbė eretiku! Ar ne tas pats ištiko ir ši Tarną ir ar ne visi buvo
to liudytojai?

Dėl tos priežasties Mahometas sušuko: "Joks Dievo Prana-
šas nepatyrė tiek blogio, kiek iškenčiau Aš". O Korane surašyti
visi šmeižtai ir priekaištai, nukreipti prieš Jį, lygiai kaip ir visi Jo
iškęsti vargai. Žinokite ir tai, kad visada atmintumėte, kas ištiko
Jo Apreiškimą. Toks skausmingas buvo Jo likimas, kad kurį laiką

niekas nebendravo nei su Juo, nei su Jo bendražygiais. O kas su Juo susidėjo, tapo begalinio Jo priešų žiaurumo aukomis...

Pasvarstykite, kaip viskas pasikeitė šiandien! Matote, kiek valdovų klaupiasi prieš Jo vardą! Kokia gausybė tautų ir karalysčių, kurios ieško prieglobsčio Jo šešėlyje, kurios rodo ištikimybę Jo tikėjimui ir tuo didžiuojasi! Iš aukščiausių sakyklų šiandien liejasi pagyrimo žodžiai, kuriais nuolankiai šlovinamas Jo palaimintas vardas; ir iš aukščiausių minaretų skamba kvietimas Jo žmonėms ateiti ir garbinti Jį. Netgi tie žemės karaliai, kurie atsisakė priimti Jo tikėjimą ir nusimesti netikėjimo drabužį, vistiek pripažįsta Jo, Dienos Žvaigždės, meilingo švelnumo didybę ir neginčytiną šventumą. Tokia Jo žemiškoji karalystė, kurios ženklus tu matai iš visų pusių. Tokia karalystė turi būti atskleista ir įkurta arba per kiekvieno Dievo Apsireiškimo gyvavimą, arba po to, kai Jis nužengia į Savo tikrąją buveinę aukštybėse...

Akivaizdu, jog kiekvieno laikotarpio atnešami pasikeitimai yra tamsūs debesys, užstojantys žmogiškojo supratimo akiratį nuo Dieviškojo Šviesulio, kuris šviečia iš Dieviškosios Esybės dienos šaltinio. Pagalvokite, kaip ištisos žmonių kartos akiai mėgdžiojo savo tėvus ir buvo mokomos tokiais būdais ir priemonėmis, kaip to reikalavo jų tikėjimo įstatymai. Taigi, jei tie žmonės staiga pamatytų, kad kažkas, kuris gyvena tarp jų ir yra lygiai taip pat ribojamas visų žmogiškųjų trūkumų, pakyla griauti nusistovėjusių principų, išdėstytų jų tikėjime, — principų, kurie juos valdė nuo amžių amžių, o kiekvienas, pasipriešinęs ir neigęs juos, buvo laikomas netikėliu, ištvirkėliu ir nedorėliu, — juos tikrai atskirtų uždanga, neleidžianti pripažinti Jo tiesos. Tokie dalykai yra lyg “debesys”, uždengiantys akiratį tų, kurių vidinė būseną nepajuto atsiribojimo Salsabil ir negėrė iš Dievo pažinimo Kawthar. Tokie žmonės, patekę į panašias aplinkybes, pajunta tokią užtemimą, kad nė kiek neabejodami paskelbia Dievo Apsireiškimą netikėliu ir pasmerkia Jį mirčiais. Jūs tikriausiai žinote, jog taip nutikdavo visais amžiais, o dabar tą patį matote mūsų dienomis.

Todėl mums pritinka juo labiau stengtis, kad, nematomai Dievo rankai padedant, ši tamsi uždanga, šie juodi, išbandymai iš Dan-

gaus siunčiami debesys mums neužstotų Jo šviečiančio Veido grožio, kad mes galėtume Jį atpažinti pagal Jį Patį.

XIV. Dieviškojo Pavasario laikas atėjo, o Išaukštintoji Plunksna, nes sparčiai artėja Gailestingojo Šventė. Atsibuskite ir šlovinkite Dievo vardą tarp viso, kas sutverta, ir garbinkite Jį taip išmincingai, kad visi tvariniai dvasiškai atgimtų ir atsinaujintų. Kalbėkite ir nenurimkite. Palaimos saulė šviečia virš Mūsų, Palaimintojo, vardo horizonto, nes Dievo vardo karalystė pasipuošė tavo Viešpaties, dangaus Sutvėrėjo, vardo puošmena. Stokis prieš žemės tautas ir apsiginkluok Didžiausiojo Vardo galia, ir nebūk tarp lūkuriuojančiųjų.

Man atrodo, jog tu sustojai ir nebegyveni pagal Mano Lentelę. Gal tave apstulbino Dieviškojo Veido skaistumas, o gal tuščios atžagareivių kalbos įskaudino tave ir nebeleidžia nė pajudėti? Rūpinkis, kad niekas nesutrukdytų tau šlovinti šios Dienos didybę — Dienos, kurią šlovingas ir galingas Pirštas atkimšo Naujos Vienybės Vyną ir pašaukė visus, esančius danguje ir žemėje. Ar tu geriau linkęs laukti, nors vėjelis, pranašaujantis Dievo Dienos atėjimą, jau pučia į tave, o gal tu esi tarp tų, kurie lyg uždanga atsitvėrė nuo Jo?

Jokiai uždangai neleidau, o visų vardų Viešpatie ir dangaus Sutvėrėjau, atitverti manęs nuo šlovingos Tavo Dienos pripažinimo — Dienos, kuri yra žiburys, rodantis kelią visam pasauliui, ir Senovės Dienų ženklas visiems, kurie čia gyvena. Aš tyliu dėl to, kad uždangos atitvėrė Tave nuo Tavo tvarinių akių, o negirdžiu dėl to, kad įvairios kliūtys neleidžia Tavo žmonėms pripažinti Tavo tiesą. Tu žinai, kas yra manyje, tačiau aš nežinau, kas yra Tavyje. Tu esi Visažinis, Visaregis. Prisiekiu Tavo vardu, kuris pranoksta visus kitus vardus! Jei Tavo visagalis ir privalomas įsakymas kada nors pasiektų mane, jis suteiktų man galią atgavinti visų žmonių sielas Tavo išaukštinto Žodžio, kurį aš girdėjau tariamą Tavo galybės Kalba Tavo šlovės Karalystėje, dėka. Jis suteiktų man galios paskelbti Tavo spindinčio Veido apreiškimą, per kurį tai, kas buvo paslėpta nuo žmogaus akių, apsireiškė Tavo, Tikrojo Gynėjo, Egzistuojančio Savyje, vardu.

Ar tu šioje Dienoje gali atskleisti visiems, tik ne Man, o Plunksna? Kas atsitiko tvariniams ir tiems apsireiškimams? Kas liko iš jų vardų ir jų karalystės? Kur dingo visi tvariniai, matomi ir nematomi? Kur dingo neatskleistos visatos ir jų apreiškimų paslaptys? Štai, visi tvariniai pražuvo! Nieko nebėra, išskyrus Mano Veidą, Amžinai Ištikimą, Puikų, Šlovingą.

Tai Diena, kurią nieko negalima matyti, išskyrus grožį Šviesos, sklindančios iš Tavo Viešpaties, Maloningojo, Dosniojo veido. Tikrai Mes privertėme kiekvieną sielą mirti Mūsų amžinosios, viską nugalinčios karalystės valia. Tada mes suteikiame būtį naujam tvariniui Mūsų malonės žmonėms ženklan. Aš tikrai esu Dosnusis, tėvų Dievas.

Tai Diena, kai nematomasis pasaulis šaukia: “Didi yra tavo palaima, o žeme, nes tu buvai sutverta kaip suolelis tavojo Dievo kojoms, ir buvai parinkta kaip vieta Jo galybės sostui”. Šlovės karalystė šaukia: “Tebūnie paaukota mano gyvybė vardan tavęs, nes Tas, Kuris yra Gailestingoj Mylimasis, suteikė Savo karalystę tau per Savo Vardo galią, kaip buvo pažadėta visiems, gyvenusiems praeityje ir gyvensiantiems ateityje”. Tai Diena, kurią visa, kas turi gardų kvapą, įgijo jį per Mano drabužį — drabužį, paskleidusį savo kvapą visiems tvariniams. Tai Diena, kurią tekantys amžinojo gyvenimo vandenys išsiliejo Gailestingoj Valia. Gerkite visa širdimi ir siela ir ištuštinkite savo taures, o Susiėjime aukštybių karalystėje!

Sakau: Jis yra tas, Kuris yra Apsireiškimas Jo, Nepažįstamojo, Nematomųjų Nematomojo, jeigu jūs sugebėtumėte suvokti. Jis yra Tas, Kurio galia prieš jus paguldytas slepiamas ir branginamas Perlas, jeigu jūs ieškote jo. Jis yra Tas, Kuris yra Mylimiausias ir praeityje, ir ateityje. Argi jūs negalite susieti su Juo savo širdies ir vilčių!

Mes girdėjome tavo maldaujantį balsą, o Plunksna, ir atleidiame tau už tylėjimą. Kas tave taip karčiai nuvyłė?

Tavo buvimas, o visų pasaulių Mylimasai, visiškai mane užvaldė ir apsvaigino.

Kelkis ir skelbk visiems tvariniams gerąją žinią, kad Jis, Gai-

lestingasis, nukreipė Jo žingsnius link Rizvano, į kurį įžengė. Tad vesk žmones į palaimos sodą, kurį Dievas pavertė Savo Rojaus Sostu. Mes pasirinkome tave savo galingiausiu Trimitu, kurio gar-
sas turi skelbti visos žmonijos prisikėlimą.

Sakau: Tai Rojus, kuriame ant medžių lapų skelbia žodžių vyną: “Tas, Kurį slėpė nuo žmonių akių, yra apreikštas, Jam suteikta karalystė ir galia!” Tai Rojus, kuriame lapai šnara: “O jūs, kurie gyvenate žemėje ir rojuje! Pasirodė tai, kas anksčiau niekada nesirodė. Jis, Amžinasis, Kuris slėpė Savo Veidą nuo tvarinių akių, dabar atėjo”. Vėjelis, sklendantis tarp jo šakų, šnabžda: “Tas, Kuris yra visa ko visagalis Viešpats, apsireiškė. Karalystė yra Dievo”. Tuo tarpu jo tekantys vandenys šniokščia: “Visų akims teikiama palaima, nes Tas, Kurio niekas nematė, Kurio paslapties niekas neatskleidė, pakėlė šlovės uždangą ir atskleidė Grožio veidą”.

Šiame Rojuje ir iš jo švenčiausių aukštybių rūmų pasigirdo Dangaus Mergelių šauksmas: “Džiaukitės jūs, gyvenantys aukštybių valdose, nes ranka To, Kuris yra tėvų Dievas, skambina pačioje dangaus širdyje Didžiuoju Varpu vardan Šlovingojo. Rankos Dosniojo apglėbė amžinojo gyvenimo taurę. Priekite ir išgerkite savo taurę. Gerkite su malonumu, o jūs, kurie esate ilgesio įsikūnijimas, jūs, kurie esate aistringas troškimas”.

Tai Diena, kurią Jis, Atskleidėjas Dievo vardų, žengė iš šlovės padangtės ir skelbė visiems esantiems danguje ir visiems esantiems žemėje: “Dėkite į šalį Rojaus taures su gyvybės vandeniu, nes, štai, Bahá žmonės įžengė į palaimintąją Dievo artybės buveinę ir išgėrė naujos vienybės vyno iš savo Viešpaties, Valdovo, Aukščiausiojo, grožio taurės”.

Pamiršk apie sutvertąjį pasaulį, o Plunksna, ir atsigręžk veidu į savo Viešpatį, visų vardų Viešpatį. Tada papuošk pasaulį savo Viešpaties, amžinųjų dienų Karaliaus, malonėmis. Nes Mes jaučiame kvapą tos Dienos, kai Jis, visų tautų Troškimas, paskleidė nematomųjų ir matomųjų karalystėse Savo puikiausiųjų vardų šviessos grožį ir apsupo juos Savo dosniausių malonių — malonių, kurių niekas, išskyrus Jį, esantį Visagaliu visų tvarinių Gynėju, negali suskaičiuoti — spindinčiais šviesuliais.

Nežiūrėk į Dievo tvarinius kitaip, o tik švelnumo ir gailestin-gumo akimis, nes Mūsų meilinga apvaizda pripildo visus sutver-tuosius, o Mūsų malonė lydi ir žemę, ir dangų. Tai Diena, kurią ištikimi Dievo tarnai geria gyvybinguosius naujos vienybės vanden-is, Diena, kurią arti Jo esantieji gali gerti iš lėtai tekančios nemirtingumo upės, o Jo vienybe tikintieji — Jo Artumo vyną, pri-pažindami Jį Aukščiausiu ir visa ko Pabaiga, Kurio Didybės ir Šlo-vės Kalba skelbia: “Karalystė yra Mano. Aš Pats Savo teise esu jos Valdovas”.

Patrauk žmonių širdis Jo, vienintelio Mylimojo, kvietimu. Sa-kau: Tai Dievo Balsas, jei tik jūs klausotės. Tai Dievo Apreiškimo Aušra, jei tik jūs tą žinote. Tai Dievo Tikėjimo Aušra, jei tik jūs atpažįstate ją. Tai Dievo Įstatymo Šaltinis, jei tik jūs teisingai spren-džiate. Tai akivaizdi ir neišaiškinta Paslaptis; jei tik jūs galite tą suvokti. O pasaulio tautos! Meskite šalin visa, ką turite, Mano vardu, nugalinčiu visus kitus vardus, ir pasinerkite į šį vandenyną, kurio gelmėse slypi išminties ir žodžių perlai, vandenyną, kuriame supasi Mano, Gailestingojo, vardas. Taip liepia jums Tas, Kuris yra Motina Knyga.

Mylimasis atėjo. Savo dešinėje rankoje Jis laiko Savo vardo Vyną. Laimingas tas žmogus, kuris atsigręžia į Jį ir išgeria savo taurę, sušukdamas: “Pagirtas būk Tu, o Dievo ženklų Apreiški-me!” Prisiekiu Visagalio tiesa! Visa, kas paslėpta, apsiireiškė tiesos galios dėka. Visos Dievo malonės mums siunčiamos kaip Jo palankumo ženklas. Amžinojo gyvenimo vandenys visoje savo pil-nybėje buvo pasiūlyti žmogui. Kiekvieną taurę apglėbė Mylimojo ranka. Priartėkite ir nedvejokite, nors tai tebus trumpą valandėlę.

Palaiminti tie, kurie sklandė atsiribojimo sparnais ir pasiekė būseną, kuri pagal Dievo Įsakymą užtemdo visa, kas sutverta, ku-rių neįstengė atitraukti nuo Jo Tikėjimo nei tuščia mokytųjų vaiz-duotė, nei daugybė žemės angelų. Ar yra tarp jūsų, o žmonės, to-kių, kurie galėtų atsižadėti pasaulio ir priartėti prie Dievo, visų vardų Viešpaties? Kur rasti tą, kuris Mano vardo, viršijančio visus tvarinius, galia atsisakys visko, kas priklauso žmogui, ir visa savo esybe laikysis to, ką Dievas, Žinovas nematomo ir matomo, jam

prisakė? Taip žmonėms buvo pasiūsta Jo malonė, išpildytas Jo liudinimas, o Jo įrodymas švietė aukštai virš gailestingumo horizonto. Didelis laimikis laukia to, kuris patikėjo ir sušuko: “Išgarsintas būk Tu, o visų pasaulių Mylimasai! Tebūnie pašlovinas Tavo vardas, o Tu, kiekvienos supratingos širdies Troškime!”

Džiaukitės vis labiau, o Bahá žmonės, nes jūs nuolat prisiminate aukščiausios laimės Dieną, Dieną, kurią pasigirdo tėvų Dievo Kalba, kai Jis išėjo iš Savo Namų į tą Vietą, iš kur visiems tvariniams atskleidė Savo, Gailestingąjo, vardo grožį. Dievas Mūsų liudininkas. Jei Mes atskleistume neišaiškintas tos Dienos paslaptis, visi, gyvenantys danguje ir žemėje, netektų sąmonės ir mirtų, išskyrus saugomus Dievo, Visagalio, Visažinio, Išmintingąjo.

Dievo žodžiai taip svaigina Tą, Kuris yra Jo neginčijamų įrodymų Apreiškimas, kad Jo Plunksna nebegali toliau judėti. Šiais žodžiais Jis baigia Savo Lentelę: “Nėra kito Dievo, išskyrus Mane, Pašlovinąjį, Galingąjį, Tobuląjį, Visažinį”.

XV. Apreiškimo Plunksna sušunka: “Šią Dieną Karalystė yra Dievo!” Galios Kalba sako: “Šią Dieną visa karalystė tikrai yra su Dievu!” Nuo nemirtingumo Šakos aukštybės valdų Feniksas šaukia: “Visa didybės šlovė priklauso Dievui, Nepriylgstamajam, Visagaliui!” Paslaptingoji Balandėlė iš savo palaimintosios altanos amžinajame Rojuje skelbia: “Šią Dieną visų malonių šaltinis yra Dievas, Vienintelis, Gailestingasis!” Sosto Paukštis čiulba savo šventoje slėptuvėje: “Šią Dieną didžiausią galią reikia priskirti tik Dievui, už Kurį nėra aukštesnio, Kuriam nėra lygaus, Kuris yra Galingiausias, Viską Nugalintis!” Visa ko esybė garsiai visiems liudija: “Šią Dieną visas atleidimas plaukia iš Dievo, To, Kuriam niekas negali prilygti, prie Kurio negali prisijungti joks bendražygis, visų žmonių Vienintelis Gynėjas ir jų nuodėmių Saugotojas!” Virš Mano galvos skamba Šlovės Kvintesencijos balsas, sklindantis iš tokių aukštybių, kurių neįmanoma aprašyti nei plunksna, nei žodžiu: “Dievas mano liudininkas! Atėjo Jis, amžinasis tėvų Dievas, papuoštas didybe ir galia. Nėra kito Dievo, išskyrus Jį, Šlovingąjį, Visagalį, Aukščiausiąjį, Išmintingąjį, Visur Esantįjį, Visaregį,

Visažinį, Vienintelį Gynėją, amžinosios šviesos Šaltinį!”

O Mano tarne, kuris ieškojai malonės Viešpatyje ir laikeisi Jo meilės tą Dieną, kai visi, išskyrus keletą, apdovanotų išvalgumu, atsiskyrė nuo Jo! Te maloningasis Dievas dosniai tave apdovanoja nesibaigiančia malone, nes tu Jo ieškojai tą Dieną, kai visi buvo apakinti. Žinok, jei Mes tau leisime paragauti nors lašelį to lietaus, kuris Dievo įsakymu ir pavydžiųjų bei nedorųjų rankomis pasipylė ant Mūsų, tu liesi karčias ašaras ir sielvartausi dieną naktį dėl Mūsų likimo. O, jei būtų įmanoma rasti supratingą ir dorą sielą, kuri atpažintų šio Apreiškimo stebuklus — stebuklus, skelbiančius aukščiausią Dievo valdžią ir galios didybę. Kad toks žmogus pakiltų ir, tą darydamas Dievo garbei, kiekvieną žmogų atvirai įspėtų, jog jie dar gali sukrusti ir pagelbėti Nukentėjusiam, Kurį blogio tarnai taip baisiai nuskriaudė.

Man atrodo, kad aš girdžiu Šventosios Dvasios Balsą už savo nugaros sakant: Tu tark kitus žodžius ir pakeisk Savo balsą, kad nenuliūstų širdis to, kuris nukreipė žvilgsnį į Tavo veidą. Sakau: Dievo malonės ir Jo galios dėka aš neieškojau niekieno pagalbos praeityje, niekieno pagalbos neieškosiu nė ateityje. Jis yra Tās, Kuris Man gelbėjo savo tiesos jėga Mano tremties dienomis Irake. Jis yra Tās, Kuris Savo šešėliu apsaugojo Mane tuo metu, kai visos žemės tautos kovojo prieš Mane. Jis yra Tās, Kuris leido Man pasitraukti iš miesto su tokiu šlovės rūbu, kurį pripažįsta visi, išskyrus atsimetėlius ir nedorėlius.

Sakau: Mano armija yra Mano pasitikėjimas Dievu, Mano tauta — tai Mano pasikliovimas Juo. Mano meilė yra Mano vėliava, o Mano palydovas - tai minėjimas Dievo, Aukščiausiojo visų Viešpaties, Galingiausiojo, Šlovingiausiojo, Neribotojo.

Pakilk, o einantysis Dievo Meilės keliu, ir padėk Jo Tikėjimui. Sakau: neišmainykite šio Jaunuolio, o žmonės, į šio pasaulio tuštynes ar dangaus malonumus. Vienintelio tikrojo Dievo teisingumo vardan! Vienas Jo galvos plaukas pranoksta viską, kas yra danguose, ir viską, kas yra žemėje. Saugokitės, o žmonės, kad nesusigundytumėte atsiskirti nuo Jo mainais į auksą ir sidabrą, kurį turite. Tegu Jo meilė bus lobynas jūsų sieloms tą Dieną, kai nie-

kas, išskyrus Jį, negalės teikti jums naudos, tą Dieną, kai kiekvienas stulpas drebės, kai žmonėms šiurops oda, kai akys žvelgs su siaubu. Sakau: o žmonės! Bijokitės Dievo ir paniekinamai nenusigręžkite nuo Jo Apreiškimo. Pulkite kniūpsti prieš Dievą ir švęskite Jo pagyrimą išaušus dienai ir atėjus nakčiai.

Tegu tavo siela šviečia ta nesilpstančia liepsna, kuri dega pačioje pasaulio širdyje taip skaisčiai, kad nė visatos vandenys nepajėgia atvėsinti jos įkarščio. Tada minėk savo Viešpatį Dievą, kad nepastabieji tarp Mūsų tarnų rastų tavo žodžiuose patarimą, o teisiųjų širdys - malonę.

XVI. Sakau: O žmonės! Tai neprilygstama Diena. Lygiai tokia pat neprilygstama turi būti ir kalba, kuri švęstų visų tautų Trokštamojo pašlovinimą, ir neprilygstamas turi būti žygis, kuris įkvėptų tapti vertais Jo žvilgsnio. Visa žmonių giminė ilgėjosi tos Dienos, kuri galėtų būti tinkama tai padėčiai ir būtų verta to tikslo. Palaimintas tas žmogus, kuriam pasaulietiniai reikalai nesutrukdė pripažinti Tą, Kuris yra visų Viešpats.

Žmogaus širdis taip sukietėjo, jog nei miestų griuvimas, nei kalnų virtimas dulkėmis, net ir žemės drebėjimas negali pažadinti jos iš sąstingio. Raštuose pateiktos paslaptys yra atskleistos, ir ženklai, nurodyti juose, išaiškinti, ir netyla pranašiškas šauksmas. Tačiau visi, išskyrus tuos, kuriems Dievas panorėjo nurodyti kelią, tebėra apsvaigę ir nieko nepastebi!

Esate liudininkai, kad pasaulį kasdien ištinka naujos negandos. Vis gilesnis sielvartas jame. Nuo tos minutės, kai buvo atskleista Suriy-i-Ra (Lentelė, skirta Ra), iki pat šios dienos nei pasaulis nutilo, nei žmonių širdys aprimo. Vienu metu jį draskė ginčai ir nesantaika, dar vėliau jį plėšė karai, o paskui jis tapo nepagydomų ligų auka. Jo silpnumas greit pasieks visiškai beviltišką būklę, kadangi tikro Gydytojo skirti vaistai nepripažįstami, tuo tarpu apsišaukėliai sutinkami maloniai ir jiems suteikiama visiška veikimo laisvė.

... Maištingumo dulkės nusėdo žmonių širdis ir užtemdė jų žvilgsnį. Netrukus jie pajus pasekmes to, ką Dievo Dieną padarė

jų rankos. Taip įspėja jus Tas, Kuris yra Visažinis, lieptas To, kuris yra Stipriausiasis, Visagalis.

XVII. Vardan To, Kuris yra Didysis Skelbėjas! Visagalis atėjo apdovanotas neginčijamai aukščiausia galia. Svarstyklės pastatytos, ir visi gyvenantys žemėje surinkti krūvon. Trimito garsas pasigirdo ir, štai, visų akys pilnos siaubo, širdys visų, kurie yra danguje ir žemėje, sudrebėjo, išskyrus tų, kuriuos atgaivino Dievo eilių kvapas ir kurie buvo atsiriboję nuo visa ko.

Tai yra Diena, kurią žemė išsakys visas gerąsias naujienas. Blogio darbininkai yra jos našta, jei jūs pajėgiate tai suprasti. Tuščių svajonių mėnulis suskilo, o iš dangaus pakilo aiškiai matomi dūmai. Mes matome parpuolusius žmones, pagautus didžios Viešpaties, Visagalio, Stipriausiojo, baimės. Šaukiantysis suriko, ir žmonės buvo nušluoti, taip baisiai šėlo Jo pyktis. Kairėje pusėje žmonės dūsauja ir dejuoja. Žmonės dešinėje džiaugiasi didingu gyvenimu: iš Gailestingojo rankų jie geria Vyną, kuris iš tikrųjų yra gyvybė, ir yra tikrai palaiminti.

Žemė sudrebėjo, kalnai prasmego, ir prieš Mus pasirodė būriai angelų. Daugelis apsvaigusių žmonių yra apstulbę, o jų veiduose matyti pykčio ženklai. Taip Mes surinkome draugėn blogio darbininkus. Mes matome juos bėgant prie savo stabo. Sakau: Nė vienas šią Dieną neišvengs Dievo nuosprendžio. Tai iš tikrųjų sielvartinga diena. Mes rodome jiems tuos, kurie juos paklaidino. Jie mato juos, tačiau neįstengia atpažinti. Jų akys apspangę; jie iš tikrųjų akli žmonės. Prieš juos liudija jų skleistas šmeižtas; o jų šmeižtą pasmerkė Dievas, Savyje Esantis, Pagalbininkas Nelaimėje. Piktasis sukėlė sumaištį jų širdyse, ir jie jaučia tokias kančias, kurių niekas negali numaldyti. Jie skuba prie nuodėmingųjų, turėdami blogio darbininkų sąrašus. Tokie tat jų darbai.

Sakau: Dangūs užsitraukė, ir žemė yra Jo galioje, ir blogio skeleidėjai laikomi užsklęsti, bet jie to nesupranta. Jie geria sudvokusį vandenį ir to nejaučia. Sakau: Šauksmas pasigirdo, ir žmonės pakilo iš kapų, ir keldamiesi žvalgosi. Kai kurie iš jų paskubėjo į Gailestingojo Dievo teismą, kiti įpuolė į Pragaro liepsnas, dar kiti

sustingo apstulbę. Dievo eilės buvo atskleistos, bet jie nusigręžė nuo jų. Jo įrodymai buvo pateikti, bet jie jų nesuprato. Ir kai jie mato Gailestingą veidą, jų pačių veiduose pasirodo liūdesys, nors jie dar linksminasi. Jie skuba prie Pragaro Ugnies, nes klaidingai galvoja, jog tai šviesa. Tai, ką jie noriai įsivaizduoja, toli gražu nėra Dievas! Sakau: Ar jūs džiaugiatės, ar sprogstate iš pykčio, dangūs prasiskyrė ir nusileido Dievas, sklidinas spinduliuojančios galios. Visus tvarinius girdime šaukiant: “Karalystė yra Dievo, Visagalio, Išmintingojo.”

Tu žinok dar daugiau, Mes buvome įmesti į liūdną Kalėjimą, kur mus lydėjo tironijos angelai, kuriems padedant netikėlių rankos tvėrė blogį. Tačiau tokia yra Jaunystės palaima, su kuria negali lygintis joks ragautas žemiškasis džiaugsmas. Dėl Dievo! Ta žala, kurią Jis patyrė pavergėjo rankose niekada nesukėlė liūdesio Jo širdyje, nenusiminė Jis ir dėl pranašumo tokių, kurie atmetė Jo tiesą.

Sakau: Sunkūs išmėginimai matyti Mano Apreiškimo horizonte. Virš jo šviečia Malonės Saulė ir skleidžia šviesą, kurios negali užtemdyti nei tuščių žmogaus fantazijų debesys, nei bergždžias pavergėjo įsivaizdavimas. Sek savo Viešpaties pėdomis ir prisimink Jo tarnus lygiai taip, kaip Jis atsimena tave, nepažeidžiamą nei aklųjų šmeižtais, nei priešo kardu...Skleisk visur saldų savo Viešpaties kvapą ir nė akimirką nesudvejojęs tarnauk Jo tikėjimui. Artėja diena, kai bus paskelbta tavo Viešpaties, Viską Atleidžiančio, Maloningojo, pergalė.

XVIII. Sakau: Mes privertėme Dieviško žodžio upes tekėti iš Mūsų sosto, kad švelnūs išminties ir supratimo daigai pasirodytų jūsų širdžių dirvoje. Argi jūs būsite nedėkingi? Tie, kurie niekina Viešpaties garbinimą, bus tarp atstumtųjų. Ir nors mūsų eilės jiems dažnai skaitomos, jie toliau išdidžiai jas niekina ir labai pažeidžia Jo įstatymą to nė nežinodami. O tie, kurie nustojo tikėti Juo, atsidurs juodų dūmų debesyje. “Valanda” atėjo, nors jie tebesilinksmina. Jau jie užrakinti jiems skirtu užraktu, bet jie to dar nežino.

Tas, kas turėjo įvykti, užklupo staiga; žiūrėkite, kaip jie bėga

nuo to! Atėjo tai, kas neišvengiama; būkite liudininkais to, kaip jie tai meta sau už nugaros! Tai bus Diena, kurią kiekvienas žmogus bėgs nuo savęs dar labiau nei nuo savo giminaičių, jei jūs tai suvokiate. Sakau: Dėl Dievo! Trinitas sutrimitavo ir, štai, žmonija prieš mus guli nualpusi! Šauklys sušuko ir Kviečiantysis pakėlė balsą sakydamas: “Karalystė yra Dievo, Galingiausiojo, Savy Esančio, Padėjėjo Nelaimėje.”

Tai Diena, kai visų akys žvelgs su siaubu, Diena, kai visų žemėje gyvenančių širdys sudrebės, išskyrus tuos, kuriuos tavo Viešpats, Visažinis, Išmintingasis, teiksis apsaugoti. Visų veidai pajuos, išskyrus tuos, kuriems Gailestingumo Dievas suteikė spindinčią širdį. Aptemę akys tų žmonių, kurie atvirai atsisakė matyti Dievo, Šlovingojo, Pagirtojo, veidą.

Sakau: Argi jūs neskaitėte Korano? Skaitykit jį, ir savo išgelbėjimui rasite jame Tiesą, nes tikrai ta Knyga yra Tiesus Kelias. Tai Dievo Kelias visiems esantiems danguje ir visiems esantiems žemėje. Jei jums nerūpi Koranas, tada Bajanas neturėtų būti jums tolimas. Laikykite jį atverstą sau prieš akis. Skaitykite jo eiles, kuriuos jus perspėja nedaryti to, dėl ko Dievo Pasiuntiniai turėtų liūdėti ir verkti.

Skubėkite iš savo kapų. Kiek jūs dar miegosite? Nuskambėjo antras trimito kvietimas. Į ką nukreipti jūsų žvilgsniai? Tai jūsų Viešpats, Gailestingumo Dievas. Žiūrėkite, kaip jūs neigiate Jo ženklus! Žemė sudrebėjo nuo didelio smūgio ir nusimetė savo naš tą. Argi jūs to nepripažinsite? Sakau: Argi jūs nepamatysite, kaip kalnai pavirto vilnos sruogomis, kaip žmonės kankinasi susierzinę dėl įspūdingos Dievo Tikėjimo didybės? Žiūrėkite, kaip jų namai virsta tuščiais griuvėsiais, o jie patys negyvėliai.

Tai yra Diena, kurią Gailestingasis nusileido ant pažinimo debesų, pasipuošęs aukščiausia valdžia. Jis gerai žino žmonių darbus. Jis yra Tas, Kurio šlovę neklysdamas atpažįsta kiekvienas, jei jūs galėtumėte tą suvokti. Kiekvienos religijos dangus yra padalintas, o žmogiškojo supratimo žemė suskilusi, ir matome nužengiančius Dievo angelus. Sakau: Tai yra visuotinės apgaulės Diena; kur jūs bėgate? Kalnai prasmego, ir dangūs susijungė, ir visa žemė

Jam pasiekama, jei jūs tai suprantate. Kas yra tas, kuris galētu jūs apginti? Niekas, vardan To, Kuris yra Gailestingasis! Niekas, išskyrus Dievą, Visagalį, Šlovingąjį, Maloningąjį. Kiekviena moteris, nešiojusi našą savo išciose, atsikratė savo naštos. Mes matome apgirtusius žmones šią Dieną; Dieną, kai žmonės ir angelai buvo surinkti kartu.

Sakau: Ar yra abejonių dėl Dievo? Žiūrėkite, kaip Jis nusileido iš Savo malonės dangaus, apvainikuotas galia ir apdovanotas aukščiausia valdžia. Ar jums kelia abejonių Jo ženklai? Atverkite savo akis ir pažvelkite į Jo aiškų atvaizdą. Rojus yra dešinėje jūsų pusėje, ir jis yra visai šalia jūsų, o Pragaras sukurtas tam, kad degtų. Pažvelkite į jo ryjančias liepsnas. Tad skubėkite įžengti į Rojų, kaip Mūsų malonės ženklą jums, ir gerkite iš Gailestingojo rankų Vyną, kuris iš tikrųjų yra gyvybė.

Gerkite, jausdami sveiką troškulį, o Bahá žmonės. Jūs iš tikrųjų esate tie, kuriems tai bus į gera. Tai yra tas, ką pasiekė esantys arti Dievo. Tai yra tie tekantys vandenys, kurie jums buvo pažadėti Korane, o vėliau Bajane, kaip atlygis, skirtas jūsų Viešpaties, Gailestingumo Dievo. Palaiminti tie, kurie jį geria.

O Mano tarne, kuris atsigręžei veidu į Mane! Siųsk savo padėką Dievui, kad Jis davė tau šią Lentelę tame Kalėjime, kad tu galėtumei priminti žmonėms apie tavo Viešpaties, Šlovingojo, Visažinio dienas. Taip Mes suteikėme tavo tikėjimui pagrindą Mūsų išmintimi ir ištarmių vandeniui. Tai iš tikrųjų yra vanduo, ant kurio iškilo tavo Viešpaties Sostas. "Jo Sostas iškilo ant vandens." Apvarstytk tai savo širdyje, kad galėtum suprasti reikšmę. Sakau: Pagarbas tebus Dievas, visų pasaulių Viešpats.

XIX. Kiekvienai supratingai ir apšviestai širdžiai aišku, kad Dievas, Nepažįstamoji Esybė, Dieviškoji Būtybė, yra nepasiekiamai aukščiau už visus žmogaus požymius, tokius kaip kūniškasis pavidalas, kilimas ir kritimas, išėjimas ir grįžimas. Nebūtų Jis toks šlovingas, jei žmogaus kalba galėtų tinkamai Jį pašlovinti ar žmogaus širdis suprasti Jo nesuvokiamą paslaptį. Jis yra ir visada buvo paskendęs Savo Esybės amžinybėje ir liks Savo Realybėje amžiams

paslėptas nuo žmonių akių. “ Jokia vizija Jo neapėpia, bet Jis apėpia visas vizijas; Jis yra Nesuvokiamasis, Visa Suvokiantis.”...

Šitaip prieš kiekvienos būtybės veidą užsitrenkia durys, vedančios į tėvų Dievo pažinimą, o begalinės malonės Šaltinis pagal Jo paties pasakymą: “Jo malonė viršija visa ką; Mano malonė apima juos visus,” priverčia iš dvasių karalystės pasirodyti tuos šviečiančius Šventus Perlus, priėmusius garbingą žmogiškos šventovės formą, ir apsireikšti visiems žmonėms, kad galėtų papasakoti pasauliui Nekintamosios Būtybės paslaptis ir perduoti Jo Amžinosios Esybės nesuvokiamumą.

Tie šventieji Veidrodžiai, tos senovinės šlovės Aušros — visi kaip vienas yra Atvaizdai žemėje To, Kuris yra visatos centrinė Orbita, jos Esmė ir galutinis Tikslas. Iš Jo ateina jų žinios ir galia; iš Jo gauna savo aukščiausią valdžią. Jų veido grožis tėra Jo grožio atspindys, o jų apreiškimas yra Jo nemirtingos šlovės ženklas. Jie yra Dieviškojo pažinimo Lobynai ir žemiškosios išminties Saugyklos. Per juos ateina malonė, kuri yra begalinė, ir per juos atskleidžiama niekada neblėstanti Šviesa... Tos Šventumo Padangtės, tie Pirminiai Veidrodžiai, kurie atspindi neblėstančios šlovės šviesą, tėra išraiška To, Kuris yra Nematomųjų Nematomasis. Tų Dieviškųjų Perlų apreiškimo dėka visi Dievo vardai ir požymiai, tokie kaip žinojimas ir galia, aukščiausia valdžia ir karalystė, gailėstinumas ir išmintis, šlovė, dosnumas ir malonė - tampa akivaizdūs.

Tie Dievo požymiai nėra ir niekada nebuvo suteikti tik kuriam nors vienam Pranašui. Ne, tie Dievo Pranašai, apdovanoti ypatinga Jo malone, Jo pasirinkti šventi Pasiuntiniai — visi be išimties yra Jo vardo nešėjai ir Jo požymių įsikūnijimai. Jie skiriasi tik savo apreiškimo intensyvumu bei nevienoda savo šviesos galia. Netgi, kaip Jis pats atskleidė: “Kai kuriuos iš Apaštalų Mes priverėme pranokti kitus.”

Todėl tapo aišku ir akivaizdu, kad Jo begalės vardų ir išaukštintų dorybių šviesa atsispindi tų Pranašų ir Dievo Išrinktųjų padangtėse, nors kai kurių tų šviečiančių Šventovių požymių šviesa gali žmogaus akis pasiekti, o gali ir nepasiekti. Jei kuris nors iš Dievo požymių išoriškai ir neatsiskleidė tose Atsiribojimo Esybė-

se, toli gražu nereiškia, kad tie, kurie yra Dievo požymių Aušros ir Jo šventų vardų Lobynai, jų tikrai neturėjo. Todėl tos apšviestos Sielos, tie puikūs Veidai — visi kaip vienas buvo apdovanoti tokiomis Dievo požymiais kaip aukščiausia valdžia, galia ir panašiai, nors išoriškai atrodė, jog jiems atimta visa žemiškoji didybė...

XX. Tu tvirtai žinok, kad Nematomasis jokių būdu negali įkūnyti Savo Esmės ir pasirodyti žmonėms. Jis yra ir visada buvo nepasiekiamai išaukštintas virš visko, ką galima pamatyti ir suvokti. Iš Jo šlovės viršūnės Jo balsas visada skelbė: "Tikrai, aš esu Dievas; nėra kito Dievo, išskyrus Mane, Visažinį, Išmintingąjį. Aš apreiškiau Save žmonėms ir pasiunčiau Tą, Kuris yra Mano Apreiškimo ženklų Aušra. Per Jį aš priverčiau visus tvarinius liudyti, kad nėra kito Dievo, išskyrus Jį, Neprilygstamąjį, Visažinį, Išmintingąjį." Tas, Kuris yra amžiams paslėptas nuo žmogaus akių, niekada nebus pažintas kitaip, kaip per Jo Apsireiškimą, o Jo Apsireiškimas negali pateikti didesnio Savo Misijos tiesos įrodymo negu Jo paties Asmuo.

XXI. O Saliamonai! Durys, vedančios į Amžinosios Būtybės pažinimą, visada buvo ir amžiams liks uždarytos prieš žmogaus veidą. Jokio žmogaus supratimas niekada neįžengs į Jo šventą durį. Tačiau Jo gailėstingumo vardan ir Jo meilingo gerumo įrodymo ženklan žmonėms Jis apreiškė Savo dieviškojo vadovavimo Saulės, Jo dieviškosios vienybės Simbolius ir įsakė, kad tų šventų Būtybių pažinimas prilygtų Jo paties Esybės pažinimui. Kas taip pripažįsta juos, pripažįsta ir Dievą. Kas taip atsiliepia į jų kvietimą, tai atsiliepia ir į Dievo Balsą, ir kas tuo paliudija jų Apreiškimo tiesą, paliudija ir Paties Dievo tiesą. Kas nusigręžia nuo jų, nusigręžia ir nuo Dievo, ir kas nustoja jais tikėti, nustoja tikėti ir Dievu. Kiekvienas iš jų yra Dievo Kelias, kuris jungia šį pasaulį su karalystėmis aukštybėse, o Jo Tiesos Vėliavą su kiekvienu, esančiu žemės ir dangaus karalystėse. Jie yra Dievo Apsireiškimai tarp žmonių, Jo Tiesos įrodymas ir Jo šlovės ženklai.

XXII. Dievo Patikėtiniai apsieiškia žemės žmonėms kaip naujo Tikėjimo Pavyzdžiai ir naujos Žinios Apreiškimai. Kadangi visi šie dangiškojo Sosto Paukščiai siunčiami iš Dievo Valios dangaus, pakilę skelbti Jo nenugalimą Tikėjimą, jie laikomi viena siela ir vienu asmeniu. Jie geria iš tos pačios Dievo Meilės Taurės ir visi ragauja vaisius nuo to paties Vienovės Medžio.

Visi šie Dievo Apsieiškimai turi dvejopą padėtį. Viena jų padėtis yra gryna abstrakcija ir esminė vienybė. Šiuo požiūriu, jei tu visus juos pavadinsi tuo pačiu vienu vardu ir priskirsi jiems tuos pačius požymius, nuo tiesos nenuklysi. Juk Jis Pats atskleidė: “Mes nedarome jokio skirtumo tarp visų Jo Pasiuntinių.” Nes jie visi kaip vienas kviečia žemės žmones pripažinti Dievo vienybę ir suteikia jiems visą Kotaro upę begalinių malonių ir dovanų. Jie visi aprenkti pranašo drabužiu ir pagerbti šlovės apsiaustu. Šitai atskleidė Mahometas, Korano Širdis: “Aš esu visi Pranašai.” Ir dar Jis sakė: “Aš esu pirmasis Adomas, Nojus, Mozė ir Jėzus.” Panašiai skelbė ir Imamas Ali. Tokie pasakymai, kurie rodo esminę tų Vienovės Pavyzdžių vienybę, irgi atėjo Dievo nemirtingų išstarnių Kanalais ir iš Dieviškojo pažinimo perlų Lobyne, ir visa tai užrašyta Raštuose. Tie Veidai yra Dievo Įsakymų priėmėjai ir Jo Apreiškimo Aušros. Šis Apreiškimas pranoksta daugialypiškumo uždangas ir skaičių būtinumą. Taigi Jis pasakė: “Mūsų Tikėjimas tėra vienas.” Kadangi tikėjimas yra vienas ir tas pats, tai ir jo Pavyzdžiai turi būti vienas ir tas pats. Panašiai sakė ir musulmonų tikėjimo imamai, tie tikrumo žiburiai: “Mahometas yra mūsų pirmasis, Mahometas yra mūsų paskutinis, Mahometas yra mūsų visų.”

Tau aišku ir akivaizdu, kad visi Pranašai, Kurie pasirodė apsirėnę skirtingais drabužiais, yra Dievo Tikėjimo Šventovės. Jei tu žiūrėsi išvalgiomis akimis, pamatysi Juos visus gyvenančius toje pačioje padangtėje, sklandančius tame pačiame danguje, sėdinčius tame pačiame soste, kalbančius ta pačia kalba ir skelbiančius tą patį tikėjimą. Tokia tų Būties Esmių, tų begalinės ir neišmatuojamos grožybės Šviesulių vienybė! Jeigu vienas iš tų Šventumo Apsieiškimų skelbtų sakydamas: “Aš esu visų Pranašų sugrįžimas,” — Jis tikrai kalbėtų tiesą. Panašiai, kiekvienas atėjęs Ap-

reiškimas yra ankstesniojo Apreiškimo sugrįžimas, ir tai yra faktas, kurio tiesa tvirtai įrodyta...

Kita padėtis yra išskirtinumo padėtis ir siejasi su sutvertuoju pasauliu bei jam būdingu ribotumu. Šiuo požiūriu kiekvienas Dievo Apsireiškimas turi apibrėžtą individualybę, tiksliai apibrėžtą misiją, iš anksto nulemtą apreiškimą ir griežtai nustatytas ribas. Kiekvienas iš jų žinomas skirtingu vardu, apibūdinamas specialiu požymiu, atlieka nustatytą misiją ir jam suteiktas ypatingas Apreiškimas. Jis netgi sakė: “Kai kurie iš Apaštalų Mūsų valia pranonks kitus. Kai kuriems Dievas kalbėjo, kitus Jis pakėlė ir išaukštino. O Jėzui, Marijos sūnui, Mes suteikėme aiškius ženklus ir sustiprinome Jį Šventąja Dvasia.”

Kaip tik dėl šio jų padėties ir misijos skirtumo žodžiai ir ištarmės, plaukiančios iš Dieviškojo pažinimo Versmių, atrodo skirtingos ir kitokios. Tačiau akimis tų, kurie įžvelgia Dieviškosios išminties paslaptį, visos jų ištarmės yra iš tikrųjų vienos Tiesos išraiška. Kadangi dauguma žmonių neišgali suprasti tų padėčių, apie kurias Mes kalbėjome, juos glumina ir klaidina skirtingi Apsireiškimų ištarti pasakymai, kurie iš esmės yra vieni ir tie patys.

Visada buvo akivaizdu, kad visi šie ištarmių skirtumai kilo dėl padėties nevienodumo. Todėl, žiūrint iš jų vienovės ir aukščiausio atsiribojimo taško, Dievybės, Dieviškumo, Vienatinės ir Aukščiausios Esybės požymiai buvo ir tebėra taikomi toms Esmės Būtybėms, nes jos visos sėdi Dieviškojo Apreiškimo soste ir įsitaisę Dieviškosios Paslapties buveinėje. Jų pasirodymo dėka apsi-reiškė Dievo Apreiškimas, o jų Veidas atskleidė Dievo Grožį. Šitokiu būdu buvo išgirsta Paties Dievo kalba, kurią skleidė šie Dieviškosios Būtybės Apsireiškimai.

Jų antrosios padėties → išskirtinumo, kitoniškumo, laikino ribotumo, apibūdinimų ir priesakų padėties — požiūriu, jie aiškiai rodo nuolankų atsivadimą, visišką skurdą ir nusižeminimą. Jis netgi sakė: “Aš esu Dievo tarnas. Aš tesu toks pat žmogus, kaip ir jūs.”...

Jei kuris iš viską apimančių Dievo Apsireiškimų skelbtųsi: “Aš esu Dievas,” — Jis tikrai kalbėtų tiesą ir, be abejo, būtų toks. Nes vis iš naujo parodoma, kad per jų Apreiškimą, jų požymius ir

vardus pasaulyje apsieiškia Dievo Apreiškimas, Jo vardai ir Jo požymiai. Jis taip atskleidžia: “Tos strėlės buvo Dievo, ne tavo.” Ir dar: “Iš tiesų tie, kurie prisiekė ištikimybę Tau, iš tikrųjų prisiekė tą ištikimybę Dievui.” O jei kuris iš jų garsiai ištartų: “Aš esu Dievo Pasiuntinys,”— Jis irgi kalbėtų tiesą, neabejotiną tiesą. Jis dar sako: “Mahometas nėra tėvas nė vienam žmogui iš jūsų, Jis yra Dievo Pasiuntinys.” Tuo požiūriu jie visi yra tik Pasiuntiniai to tobulo Karaliaus, tos nekintančios Esybės. Ir jei visi jie skelbtų: “Aš esu Pranašų žymė,”— jie tikrai saktų tik tiesą, be jokios abejonės šešėlio. Nes jie visi tėra vienas ir tas pats asmuo, viena siela, viena dvasia, viena būtybė, vienas apreiškimas. Jie visi yra apsieiškimas “Pradžios” ir “Pabaigos”, “Pirmojo” ir “Paskutiniojo”, “Matomojo” ir “Paslėpto” — visa tai tinka Tam, Kuris yra Slapčiausia Dvasių Dvasia ir Amžinoji Esybių Esybė. O jeigu jie saktų: “Mes esame Dievo Tarnai”,— tai irgi būtų akivaizdus ir nenuginčijamas faktas. Nes jie buvo apreiškti žemiausio vergo padėtyje, vergo, į kurį panašus neįstengtų būti joks žmogus. Taip tomis minutėmis, kai tos Būties Esybės būdavo giliuose senovinio ir amžino šventumo vandenyse arba kai jos skrajodavo aukščiausiose Dieviškųjų paslapčių sferose, jie skelbdavo savo ištarmes esant Dievybės Balsu, Paties Dievo Kvietimu.

Jei žvelgsite atviromis akimis, pastebėsite, kad būdami tos pačios padėties jie laikė save visiškoje nuošalėje ir nesančiais akivaizdoje Tò, Kuris yra Visa Apimantis, Nepaperkamasis. Aš manau, kad jie laikė save visišku nieku, o savęs minėjimas Jo Dvare jiems būtų prilygęs šventvagystei. Nes menkiausias savęs minėjimas šiame Dvare yra savęs tvirtinimo ir nepriklausomos egzistencijos siekimas. Akyse tų, kurie pasiekė Šį Dvarą, toks siekimas yra baisus nusidėjimas. Būtų liūdniau, jei dar kas nors būtų minimas toje Akivaizdoje, jei žmogaus širdis, jo kalba, jo mintys ar jo siela būtų užimta dar kuo nors, ne tik Mylimuoju, jei jo akys matytų dar ką nors, ne tik Jo grožį, jei jo ausys gaudytų kokį nors kitą garsą, ne tik Jo Balsą, ir jei jo pėdos mintų kokį nors kitą kelią, ne tik Jo...

Dėl tos padėties jie skelbėsi esą tos Dievybės Balsu ir pana-

šiai, o savo Pasiuntinio padėtimi skelbėsi esą Dievo Pasiuntiniais. Kiekvienu atveju jie skelbė ištarmes, atitinkančias to atvejo sąlygas, ir visas deklaracijas priskyrė Sau, o tos deklaracijos siekė nuo Dieviškojo Apreiškimo karalystės iki sukurtosios karalystės, ir nuo Dievybės valdų iki žemiškosios egzistencijos. Ir taip išeina, kad ir ką jie skelbtų: ar kad susiję su Dievybės, Viešpaties, Pranašų, Pasiuntinių, Globėjo, Apaštalų ar su Tarnavimo karalyste,- visa yra tiesa be abejonės šešėlio. Todėl tie pasakymai, kuriuos Mes pateikėme paremdami Savo argumentus, turi būti visapusiškai apsvastyti, kad prieštarings Nematomojo Apsireiškimų ir Šventenybės Aušrų ištarmės nustotų drumstę sielą ir stublinę protą.

XXIII. Atsiminkite ankstesnes kartas. Nepamirškite, kad kiekvieną kartą, kai Dieviškosios Malonės Saulės paskleisdavo Savo Apreiškimo šviesą pasauliui, Jo Dienos žmonės sukildavo prieš Jį ir nepripažindavo Jo tiesos. Tie, kurie buvo laikomi žmonijos vedliais, būtinai stengdavosi sulaikyti savo sekėjus, kad šie negalėtų atsigręžti į Tą, Kuris yra nesuskaičiuojamų Dievo dovanų Vandėnynas.

Atmink, kaip žmonės, laikydamiesi sprendimo, kurį paskelbė Jo amžiaus dvasios vadovai, įmetė Abraomą, Dievo Draugą, į ugnį; kaip Mozė, kuris kalbėjosi su Visagaliu, buvo apšauktas melagiu ir apgaviku. Matai, kaip su Jėzumi, Dievo Dvasia, nepakęsdami Jo begalinio romumo ir tobulo mielaširdingumo, elgėsi Jo priešai. Priešinimasis, su kuriuo Jis, būdamas Būties Esmė ir Viešpats matomo ir nematomo, susidūrė, buvo toks nuožmus, kad Jis nebeturėjo nė kur prisiglausti. Jis nuolat klajojo iš vietos į vietą, nes visur Jam buvo uždrausta apsigyventi. Pamaštyk, kas ištiko Mahometą, Pranašų Antspaudą, dėl kurio reikėtų paaukoti visų kitų gyvenimus. Kokį didelį sielvartą nuolat teikė žydų žmonės ir stabų garbintojai Tam, Kuris yra aukščiausiasis visų Viešpats, nes Jis skelbė Dievo vienybę ir Savo Žinios tiesą! Vardan Mano Tikėjimo! Mano Plunksna dejuoja ir visa, kas sukurta, verkia sielvarto ašaromis dėl kančių, kurias Jis iškentė rankose tų, kurie sulaužė Dievo Sandorą, pažeidė Jo Testamentą, atmetė Jo įrodymus ir užgin-

čiojo Jo ženklus. Tokia yra istorija, kurią Mes pasakojame tau apie tai, kas nutiko praeities dienomis, jei, savo laimei, tu gali tai suvokti.

Tu sužinojai, kaip nuožmiai puolė Dievo Pranašus, Jo Pasiuntinius ir Išrinktuosius. Šiek tiek pasvarstyk apie motyvus ir priežastis, kurios sukėlė tokį persekiojimą. Nebuvo tokio meto, tokio laikotarpio, kad Dievo Pranašai būtų išvengę šventvagiško savo priešų puolimo, savo engėjų žiaurumo, mokytų savo amžiaus žmonių, apsimesusių teisiais ir šventais, neigimo. Dieną ir naktį jie kentė tokią agoniją, kurios negali išmatuoti nė vienas, išskyrus vienintelį tikrąjį Dievą, tebūnie Jis pašlovintas.

Atminkite Nuskriaustąjį. Nors aiškiausi įrodymai patvirtina Jo Tikėjimo teisingumą; nors visos Jo paskelbtos pranašystės neklystamai išsipildė; nors Jis, nebūdamas tarp mokytojų, o būdamas neišsilavinęs ir nepatyręs diskutuoti su dvasininkais, užtvindė žmones Savo daugialypėmis Dievo įkvėptomis žiniomis; tačiau žiūrėkite, kaip ši karta atsisakė pripažinti Jo autoritetą ir sukilo prieš Jį! Didesnę Savo gyvenimo dalį Jis kentė Savo priešų naguose. Jo kančios dabar pasiekė apogėjų šiame baisiame kalėjime, į kurį Jį neteisėtai įmetė Jo engėjai. Duok Dieve, kad tu savo skvarbiu žvilgsniu ir spinduliuojančia širdimi pastebėtum dalykus, kurie vyko ir dabar tebevyksta, ir galėtum apsvarstyti tai savo širdyje bei pripažinti tai, ko daugelis žmonių šią Dieną suvokti nesugeba. Melsk Dievą, kad Jis suteiktų tau galimybę pajusti Jo Dienos saldų kvapą, priimti Jo begalinių malonių srautą, gerti Jo malonės dėka iš didžiausio Vandenyno, išsiliejusio šią Dieną Amžinybės Karaliaus vardu, ir likti tvirtu bei nepajudinamu, it kalnas Jo Tikėjime.

Sakau: Šlovė Tau, Kuris privertei visus Šventuosius pripažinti savo bejėgiškumą, lyginant su gausiais Tavo galios apreiškimais, ir kiekvieną Pranašą laikyti Save nieku prieš Tavo begalinės šlovės spindesį. Aš maldauju Tave Tavo paties vardu, kuriuo atkėlei Dangaus vartus ir pripildei palaima Susiėjimą aukštybėse, suteikti man jėgų tarnauti Tau šią Dieną ir padėti man laikytis to, ką Tu paskyrei man Savo Knygoje. Tu žinai, o mano Viešpatie, kas yra manyje; tačiau aš nežinau, kas yra Tavyje. Tu esi Visažinis, Visaregis.

XXIV. Saugokitės, o tikintieji Dievo Vienybė, kad nesusigundytumėte ieškoti skirtumų tarp Jo Tikėjimo Apsireiškimų arba lyginti ženklus, kurie lydėjo ir skelbė jų Apreiškimą. Tai yra tikroji Dieviškosios Vienybės reikšmė, jeigu jūs esate iš tų, kurie supranta ir tiki tąją tiesą. Dar daugiau, būkite tikri, kad darbai ir veiksmai visų ir kiekvieno iš tų Dievo Apsireiškimų, taip pat ir visa, kas su jais siejasi ar apsireiškia ateityje, yra įsakyta Dievo ir atspindi Jo Valią ir Tikslą. Kas mėgina rasti nors menkiausią skirtumą tarp jų asmenybių, jų žodžių, jų žinios, jų veiksmų ir elgesio, iš tikrųjų nustojo tikėti Dievu, paneigė Jo ženklus bei išdavė Jo Pasiuntinių Tikėjimą.

XXV. Akivaizdu, kad kiekvienas amžius, kuriame gyveno Dievo Apsireiškimai, buvo tvarkomas Dievo valia ir tam tikra prasme gali būti apibūdintas kaip paskirtoji Dievo Diena. Tačiau ši Diena yra unikali ir ją reikia išskirti iš ankstesniųjų. Pavadinimas "Pranašų Antspaudas" visiškai atskleidžia jos aukštą paskirtį. Iš tikrųjų Pranašiškas Ciklas baigėsi. Dabar sulaukėme Amžinosios Tiesos. Jis iškėlė Galios Vėliavą ir dabar skleidžia pasauliui netemdomą Savo Apreiškimo spindesį.

XXVI. Garbė Dievui, Vienvaldžiui, neprilygstamos šlovės Karaliui, garbė, kuri neišmatuojamai pranoksta supratimą viso, kas sutverta, ir nepasiekiamą žmogaus protui. Nė vienas, išskyrus Jį, niekada tinkamai neįstengė Jo išgarbinti, ir jokiais laikais nė vienam žmogui niekada nepasiseks nupasakoti Jo šlovės. Kas gi galėtų skelbti sugebą pasiekti Jo pašlovinčios Esybės aukštumas ir koks protas išmatuotų Jo neapbrėžiamą paslapties gilumą? Visi kaip vienas apreiškimai, kilę iš Jo šlovės Šaltinio, pateikė šventus ir nesibaigiančius neišivaizduojamos grožybės įrodymus, ir kiekvienas Jo nepaneigiamos galios apsireiškimai paskleidė amžinos šviesos vandenyną. Kokie be galo išaukštinti yra nuostabūs įrodymai Jo visagalės valdžios, kurios trupinėlis, jei tik paliestų, sunaikintų visa, kas yra danguje ir žemėje! Kaip neapsakomai aukštai yra Jo tobulos valdžios ženklai, kurių vien vaizdas, kad ir koks

neriekšmingas, turi pranokti supratimą viso, kas nuo pradžios, kuri neturi pradžios, buvo sukurta ar bus sutverta ateityje iki pabaigos, kuri neturi pabaigos. Visi Jo Vardų Įsikūnijimai klaidžioja ieškojimų tyruose ištroškę ir siekiantys suprasti Jo Esmę, o visi Jo Požymių Apsireiškimai maldauja Jo, atėjusio nuo Šventojo Sinauja, atskleisti Savo Paslaptį.

Lašelis iš banguojančio Jo begalinio gailestingumo vandeny-
no papuošė visus tvarinius egzistencijos puošmena, o dvelksmas, atėjęs iš Jo neprilygstamo Rojaus, apgaubė visas būtybes Jo šventumo ir šlovės drabužiu. Purslelis iš neišmatuojamų Jo aukščiausios valdžios gelmių ir viską apimanti valia grynai iš nieko atvedė į būtį tvarinį, kuris yra begalinis savo apimtimi ir nemirtingas savo trukme. Jo stebuklingas dosnumas yra niekada neišsenkantis, o Jo gailestingos malonės srovės niekas neužtvenks. Jo kuriamasis procesas neturėjo pradžios, negali turėti ir pabaigos.

Kiekviename amžiuje ir cikle puikios šviesos, kurią skleisdavo Jo nuostabios Esybės Apsireiškimai, dėka Jis atkurdavo viską, todėl kas tik danguje ir žemėje atspindi Jo šlovės ženklus, gauna Jo gausiai teikiamas dovanas ir maudosi Jo malonių lietuje. Kokie viską apimantys yra Jo begalinės malonės stebuklai! Žiūrėk, kaip jis teikia juos visiems tvariniams. Jie tokie vertingi, kad visatoje nerasi nė menkiausio atomo, kuris neskelbtų apie Jo galios įrodytus, kuris nešlovintų Jo švento Vardo arba neatspindėtų skaisčios Jo vienybės šviesos. Toks tobulas ir visapusiškas yra Jo tvarinys, kad jokių protu ar širdimi, kad ir kokia įžvalgia ir tyra, neįmanoma suvokti paties menkiausio Jo tvarinio prigimties; dar sunkiau suprasti paslaptį To, Kuris yra Tiesos Saulė, kuris yra nematoma ir nepažįstama Esmė. Labiausiai pasišventusių mistikų koncepcijos, mokyčiausių žmonių pasiekimai, aukščiausios pagyros, kurias galima išsakyti žmonių kalba ar parašyti plunksna, yra riboto žmogaus proto vaisiai ir sąlygojami jo sugebėjimų. Dešimt tūkstančių Pranašų, kiekvienas prilygstantis Mozei, savo ieškojimų Sinajuje buvo apstulbinti Jo draudžiančio Balso: "Tu niekada nepamatysi Manęs!", ir milijardai Pasiuntinių, kiekvienas Jėzaus stoto, sėdi sumišę savo dangiškuose sostuose, nes išgirdo draudimą: "Mano

Esmės tu niekada nesuvoksi!” Nuo neatmenamų laikų Jį slėpė neapsakomas Jo išaukštinto Asmens šventumas ir Jo neįžvelgiama Esybė amžiams liks apgaubta neatskleidžiama paslaptimi. Kiekvienas bandymas pasiekti Jo neprieinamos Realybės supratimą baigėsi visiška painiava, o kiekvienas mėginimas prisartinti prie Jo išaukštinto Asmens ir įžvelgti Jo Esmę atnešė nesėkmę ir neviltį.

Kaip mane glumina, kad ir koks menkas aš pats tesu, mėginimas pažinti šventas Tavo gelmes! Kokios bergždžios mano pastangos aiškiai įsivaizduoti jėgos dydį, įkūnytą Tavo rankų kūrinuose - Tavo kuriamosios galios apreiškimą! Kaip gali manosios akys, kurios nesugeba aprėpti savęs, skelbti įžvelgiančios Tavo Esmę, ir kaip gali manoji širdis, visiškai bejėgė suprasti savo galimybes, apsimesti suvokianti Tavo prigimtį? Kaip galiu skelbtis pažįstas Tave, kai visus tvarinius stulbina Tavo paslaptis, ir kaip aš galiu prisipažinti nepažįstas Tavęs, kai, štai, visa visata skelbia Tavo Buvimą ir liudija Tavo tiesą? Tavo malonės vartai atverti per amžių amžius ir visiems tvariniams suteikta galimybė žengti Tavo Akivaizdon, o Tavo neprilygstamos Grožybės apreiškimus visais laikais atspindėjo visų matomų ir nematomų būtybių tikrovė. Tačiau nepaisant gailiausiai malonės, šios tobulos ir išbaigtos dovanos, esu priverstas paliudyti, kad Tavo šventas ir šlovingas dvaras pranoksta supratimą visų, išskyrus Tave, ir jokiam protui, išskyrus Tavąjį, nesuvokiama Tavo Būties paslaptis. Nė vienas, išskyrus Tave Patį, negali atskleisti Tavo prigimties paslapties, ir niekas kitas, išskyrus Tavo nepažiną Esybę, negali suvokti Tavo paslaptingos būtybės tikrovės. Kokia nesuskaičiuojama daugybė tų dangiškų ir šlovingų būtybių, kurios pamišę dėl atsiskyrimo nuo Tavęs, ieškojo visas savo gyvenimo dienas ir galiausiai Tavęs nerado! Kokia gausybė šventų ir nemirtingų sielų, kurios pasimetę pasiklydo dykumoje, kur mėgino pamatyti Tavo veidą! Milijonais skaičiuojami Tavo aistringi mylintieji, kuriuos į mirtį ir nežinią nunešė nutolimo nuo Tavęs liepsna, ir nesuskaičiuojamos tos ištikimos sielos, kurios noriai atidavė savo gyvybę tikėdamosi išvysti Tavo veido šviesą. Atodūsiai ir dejonės tų besiilginčių širdžių, kurios geidžia Tavęs, niekada negalės pasiekti Tavo švento dvaro, o raudos ke-

liautojų, trokštančių pasirodyti prieš Tavo veidą, negalės atvesti iki Tavo šlovės sosto.

XXVII. Tebus pagirta Dievo vienybė ir tebus pašlovintas Jis, visagalis Viešpats, neprilygstamas ir šlovingasis visatos Valdovas, Kuris iš visiško nieko sukūrė visų daiktų tikrovę, Kuris iš nieko atvedė į būti tobuliausius ir subtiliausius Savo tvarinių elementus ir Kuris, gelbėdamas Savo tvarinius nuo pažeminimo dėl menkumo ir visiško išnykimo pavojaus, priėmė juos į Savo nepaperkamos šlovės karalystę. Niekas, išskyrus Jo visa apimančią malonę, Jo visuotinį gailėstingumą, niekaip negali to pasiekti. Kaip kitaip būtų įmanoma iš gryno nieko pačiam įgyti vertę ir sugebėti pereiti iš nebūties į būties karalystę?

Sutvėręs pasaulį ir visa, kas jame gyvena ir juda, Jis Savo aukščiausia valia pasirinko žmogų ir suteikė jam unikalų išskirtinumą bei sugebėjimą pažinti Jį ir mylėti Jį — sugebėjimą, kurį reikia laikyti kuriančiuoju impulsu ir pagrindiniu visų tvarinių tikslu... Visų ir kiekvieno sutvėrtojo daikto tikrovę Jis apšvietė vieno iš Savo vardų šviesa ir padarė ją vieno iš Savo šlovingų požymių priėmėja. Tačiau žmogaus tikrovei Jis suteikė visų Savo vardų ir požymių spindesį ir padarė jį Savo Paties atvaizdu. Žmogus vienintelis iš viso, kas sukurta, buvo išskirtas ir apdovanotas tokia didele malone, tokia amžina dovana.

Tačiau ta energija, kurią Dieviško dosnumo ir dangiškojo vadovavimo Šaltinio Saulė suteikė žmogaus tikrovei, tebėra jame paslėpta, lygiai kaip liepsna slypi žvakėje, o šviesos spinduliai tikrai glūdi žibinte. Tos energijos spindesį gali prislopinti žemiškieji troškimai, lygiai kaip saulės šviesa slepiasi po dulkėmis ir nuodegomis, nusėdusiomis veidrodį. Nei žvakė, nei lempa negali užsidegti savo pastangomis be niekieno pagalbos, lygiai taip pat ir veidrodis negali pats išsivaduoti nuo nuodegų. Aišku ir akivaizdu, jog kol neuždegta ugnis, žibintas niekada nešvies, ir kol nuodegos nebus nubrauktos nuo veidrodžio paviršiaus, jame niekada nesimatys saulės atvaizdo ir neatsispindės jos šlovinga šviesa.

Ir kadangi negali būti jokio tiesioginio sąryšio tarp vieninte-

lio tikrojo Dievo ir Jo tvarinių, ir jokio panašumo negali būti tarp laikino ir Amžino, tarp sąlyginio ir Absolučiaus, Jis įsakė, kad kiekviename amžiuje ir laikotarpyje žemės ir dangaus karalystėse apsireikštų tyra ir nesutepta Siela. Tai subtiliai, tai paslaptinai ir nežemiškai Būtybei Jis suteikė dvigubą prigimtį: fizinę, priskirtiną materialiam pasauliui, ir dvasinę, kuri gimsta iš Paties Dievo substancijos. Dar daugiau, Jis suteikė jam ir dvejojimą padėtį. Pirmoji padėtis, kuri susijusi su Jo vidine tikrove, parodo Jį kaip Tą, Kurio balsas yra Paties Dievo balsas. Tą liudija tradicija: “Daugialypis ir paslaptingas yra Mano ryšys su Dievu. Aš esu Jis Pats, o Jis yra Aš, išskyrus tai, kad Aš esu Aš, o Jis yra Jis.” Panašūs ir šie žodžiai: “Pakilk, Mahometai, ir, štai, Mylimasis ir Mylintysis susijungia ir tampa vienu Tavimi.” Taip pat Jis sako: “Nėra visiškai jokio skirtumo tarp Tavęs ir Jų, išskyrus tai, kad Jie yra Tavo Tarnai.” Antroji padėtis yra žmogiškoji padėtis, išreikšta šiomis eilėmis: “Aš tesu toks pat žmogus, kaip ir jūs.” “Sakau, tebus pagirtas mano Viešpats! Ar aš, apaštalas, esu kas nors daugiau nei žmogus?” Šios Atsiribojimo Esiybės, šios spindinčios Tikrovės yra viską apimančios Dievo malonės kanalai. Vedamį šviesos neklystamu keliu ir apdovanoti aukščiausia valdžia Jie įgalioti vartoti Jų įkvepiančius žodžius, besiliejančias nuolatines Jų malones ir šventą Jų Apreiškimo dvelkimą, kad kiekviena besiilginti širdis ir imli dvasia apsi-valytų nuo žemiškųjų rūpesčių ir trūkumų nuodegų bei dulkių. Tada, ir tik tada, atsiras žmogaus tikrovėje glūdintis Pasitikėjimas Dievu, toks spindintis, lyg Dieviškojo Apreiškimo kylanti Orbita, pasirodanti iš už slepiančios uždangos, ir žmogaus širdies gelmėse suplevėsuos jo atskleistos šlovės vėliava.

Iš ankstesnių ištraukų ir užuominų aiškiai matyti, kad žemės ir dangaus karalystėse reikalingas apsireiškimas Būtybės, Esiybės, Kuri atlieka Apsireiškimo vaidmenį ir yra Pačios Dievybės, visų aukščiausio Viešpaties, malonės perdavimo Priemonė. Tos Dienos Tiesos mokymai padės kiekvienam žmogui tobulėti ir vystytis, kol jis pasieks padėtį, kurioje galės išreikšti visas savo turimas galias, kuriomis buvo apdovanota jo esybė. Kaip tik dėl to kiekviename amžiuje ir laikotarpyje tarp žmonių pasirodo Die-

vo Pranašai ir Jo Išrinktieji, apdovanoti tokia galia, kurią suteikti vien Dievas ir tegali, ir tokia jėga, kurią tik Amžinasis atskleisti ir teįstengia.

Ar nors vienas, būdamas pilno proto, gali įsivaizduoti, jog remiantis kai kuriais žodžiais, kurių reikšmės jis neįstengia suvokti, Dievo rodomo nesibaigiančio kelio vartai bus amžiams užtrenkti prieš žmogaus veidą? Ar jis kada nors suvoks tuos Dieviškuosius Šviesulius, tų nuostabių Šviesų pradžių ar pabaigą? Koks galingas potvynis gali prilgti Jo viską apimančios malonės srautui ir kokia palaima gali pranokti tokio didelio ir skvarbaus gailestingumo įrodymus? Negali būti jokios abejonės, kad jeigu nors akimirką Jo malonės ir gailestingumo srautas pasauliui nutrūks, jis visiškai išnyks. Dėl tos priežasties nuo pat pradžios, kuri neturi pradžios, Dieviškojo gailestingumo vartai plačiai atkelti visiems tvariniams, o Tiesos debesys ir toliau iki pabaigos, kuri neturi pabaigos, laistys savo malonėmis ir dovanomis žmogiškųjų sugebėjimų, realybės ir asmenybės dirvą. Toks yra Dievo veikimas, kuris tęsiasi nuo amžių amžinųjų.

XXVIII. Laimingas tas žmogus, kuris pakils tarnauti Mano Tikėjimui ir šlovins Mano puikųjį Vardą. Laikyk Mano Knygą visos Mano galios jėga ir stropiai sek tuo, kas joje įsakyta tavo Viešpaties, Įsakytojo, Išmintingojo. Žiūrėk, o Mahometai, kaip šių žodžių ir darbai prislopino pirmųjų dienų džiaugsmą ir įkarštį bei pritemdė nelieštą Tavo šviesos skaistumą. Iš pradžių, kol jie dar laikėsi įsakymų, susijusių su jų Pranašo, žmonijos Viešpaties, vardu, jų kelią žymėjo nenutrūkstama pergalių ir triumfo grandinė. Kai jie palengva pradėjo klysti iš jų tobulo Vedlio ir Mokytojo kelio, kai jie nusigręžė nuo Dievo Šviesos ir pažeidė Jo Dieviškos vienybės principą, ir kai jie vis daugiau dėmesio ėmė skirti tiems, kurie tebuvo Jo Žodžio galios reiškėjai, jų galia pavirto jų silpnybe, jų šlovė virto gėda, jų drąsa tapo baime. Tu esi liudininkas to, kokį galą jie priėjo. Matei, kaip jie tapo partneriais To, Kuris yra Dieviškosios vienybės Pagrindinis Taškas. Žiūrėk, kaip jų pragaištingi veiksmai trukdė atpažinti Tiesos Žodį Prisikėlimo Dieną, te-

bus išaukštinta Jo šlovė. Mes puoselėjame viltį, kad ši tauta nuo šiol saugosis tuščių vilčių ir bergždžių fantazijų bei pasieks tikrą Dieviškosios vienybės supratimą.

Apsireiškimo Asmenybė visada buvo Dievo atstovas ir jo lūpos. Jis iš tiesų yra puikiausių Dievo Titulų Saulė ir Jo išaukštintų Savybių Aušra. Jei ką nors statysime šalia Jo kaip lygų, jei manytume, kad jie yra identiški Jo Asmenybei, kaip tada beįrodytume, kad ta Dieviškoji Būtybė yra viena ir nepalyginama, kad Jo Esybė yra nedaloma ir neprilygstama? Apsvarstyk tai, ką Mes savo tiesa atskleidėme tau, ir būk iš tų, kurie suvokia tą reikšmę.

XXIX. Dievo tikslas kuriant žmogų buvo ir visada bus suteikti jam galią pažinti savo Kūrėją ir pasiekti Jo Akivaizdą. Tą stebuklingiausią tikslą, tą aukščiausią uždavinį vienu balsu liudija visos Dangiškos Knygos ir Dievo galia atskleisti Raštai. Kas tuo pripažino Dieviškojo nurodymo Aušrą ir įžengė į Jo šventą dvarą, priartėjo prie Dievo ir pasiekė Jo Akivaizdą, Akivaizdą, kuri yra tikras Rojus, su kuriuo lyginami puikiausi rūmai tėra tik simbolis. Toks žmogus pajunta Tą, Kuris tėra “už dviejų strėlių”, Kuris stovi anapus Sadratu'l-Muntaha. Kas nepajėgė pripažinti Jo, pasmerkė save menkystės vargams, menkystės, kuri tėra visiškas niekas ir paniekintos ugnies esmė. Toks bus jo likimas, nors išoriškai jis gali užimti aukščiausią padėtį žemėje ir sėdėti labiausiai pašlovintame soste.

Tas, Kuris yra Tiesos Aušra, neabejotinai gali išgelbėti tokias nutolusias nepaklusnias sielas ir priversti jas prisartinti prie Jo dvaro ir pasiekti Jo Akivaizdą. “Jei Dievas malonės, Jis tikrai pavėrs visus žmones viena tauta.” Tačiau Jo tikslas yra leisti tiems, kurių dvasia tyra ir širdis atsiribojusi, savo pačių vidinėmis galios pasiekti Didžiojo Vandenyno krantus, kad šitaip tie, kurie siekia Šlovingojo Grožio, būtų pastebėti ir atskirti nuo nepaklusniųjų bei ydingųjų. Taip buvo įsakyta šlovingosios ir puikiosios Plunksnos...

Kad Dieviškojo teisingumo Apsireiškimai, dangiškosios malonės Aušros visada rodėsi tarp žmonių neturėdami jokių žemiš-

kų valdų ir jokių pasaulietinio pranašumo priemonių, sietina su tuo pačiu atsiskyrimo ir išskirtinumo principu, kuris suteikia gyvybės Dieviškajam Tikslui. Jeigu Amžinoji Esybė išreikštų visa, kas Jam suteikta, jei Jis šviestų visa savo šlove, nė vienas neabejotų Jo galia ir neprieštarautų Jo tiesai. Ne, visi tvariniai būtų tokie apstulbę ir sumišę regėdami Jo šviesos įrodymus, kad pasijustų esą visiškai niekas. Kaip tada būtų galima atskirti dievobaiminguosius nuo atžagareivių?

Šis principas veikė kiekvienu ankstesniu laikotarpiu ir buvo daugelį kartų įtikinamai parodytas... Kaip tik dėl šios priežasties kiekviename amžiuje, kai pasirodydavo naujas Apsireiškimas ir žmonėms būdavo parodomas šviežias nepaprastos Dievo galios apreiškimas, tie, kuriuos suklaidino neprilygstamo ir amžino Grožio išvaizda, įvilkti į mirtingo žmogaus rūbą, nepatikėdavo Juo ir neatpažindavo. Jie išklysdavo iš Jo kelio ir vengdavo Jo draugijos — draugijos To, Kuris yra Dievo artumo Symbolis. Jie netgi sukildavo, kad mažintų ištikimųjų eiles ir naikintų tuos, kurie Juo patikėjo.

Žiūrėkite, kaip šiame laikotarpyje nevertieji ir kvailieji tuščiai įsivaizduoja, kad tokiomis priemonėmis, kaip skerdynės, grobimas ir tremtis, jie gali užgesinti Žibintą, kurią uždegė Dieviškos galios ranka, ar užtemdyti neblėstantį Saulės švytėjimą. Kokie jie visiškai nesusipratėliai, jeigu nesupranta tiesos, jog toks priešiškusmas yra kaip alyva, palaikanti Žibinto liepsną! Tokia yra keičianti Dievo galia. Jis keičia viską, ką panorėjęs; Jis tikrai turi galią viskam...

Visais laikais atmintkite aukščiausią valdžią, kurią rodo Tobulasis Karalius, ir stebėkite Jo galios ir aukščiausios įtakos įrodymus. Apsaugokite savo ausis nuo tuščių kalbų tų, kurie yra neigimo simboliai ir smurto bei pykčio reiškiniai. Artėja valanda, kai jūs būsite liudininkais vienintelio tikro Dievo galios, triumfuojančios virš visų tvarinių, o Jo aukščiausios valdžios ženklai pasieks visus sutvertuosius. Tą dieną jūs suprasite, kaip viskas, išskyrus Jį, buvo pamiršta ir laikoma visišku nieku.

Tačiau reikia turėti galvoje, kad Dievas ir Jo Apsireiškimas

jokiu būdu negali būti atskirti nuo Jų paveldėto didingumo ir kilnumo. Ne, didingumas ir kilnumas patys yra Jo Žodžio tvariniai, jeigu jūs teiksitės žiūrėti Mano žvilgsniu, ne savo.

XXX. Dievas liudinkas, kad nėra kito Dievo, išskyrus Jį, Maloningąjį, Mylimiausiąjį. Visos malonės ir dovanos yra Jo. Kam Jis trokšta, tam Jis suteikia viską, ką Pats nori. Jis iš tikrųjų yra Visagalis, Visų Pajėgiausias, Savyje Esantis, Pagalba Nelaimėje. Mes tikrai tikime Tuo, Kuris Babo asmenyje buvo atsiųstas vienintelio tikrojo Dievo, Karalių Karaliaus, Pagirtojo valia. Dar daugiau, mes šventai prisiekiamo Tam, Kuris buvo paskirtas apsieikšti Mustaghatu laiku, lygiai kaip ir tiems, Kurie ateis po Jo iki pabaigos, kuri neturi pabaigos. Mes pripažįstame kiekvieną iš jų, tiek išoriškai, tiek savo esme esant apsieikšimu ne ko kito, kaip Paties Dievo, jeigu tik jūs esate iš suprantančiųjų. Kiekvienas iš jų yra Dievo veidrodis, atspindintis ne ką kita, kaip Jį Patį, Jo Grožį, Jo Galią ir Šlofę, jei suvokiate. Visi kiti, išskyrus Juos, turi būti laikomi veidrodžiais, galinčiais atspindėti šlofę tų Apsieikšimų, Kurie Patys yra Dieviškosios Būtybės Pirminiai Veidrodžiai, jei jūs nepraradote gebėjimo suprasti. Niekam niekada nepavyko Jų išvengti, ir nereikia Jiems kliudyti siekti savo tikslo. Tie Veidrodžiai per amžių amžius eis vienas po kito ir toliau atspindės Amžinojo šviesą. Tie, kurie atspindės jų šlofę, taip pat egzistuos per amžius, nes Dievo Mielaširdystė negali nustoti tekėjusi. Tai yra tiesa, kurios niekas negali paneigti.

XXXI. Apžvelkite savo sielos akimis visą virtinę vienas po kito einančių Apsieikšimų, kurie sujungė Adomo Apsieikšimą su Babo. Aš liudiju Dievo akivaizdoje, kad kiekvieną iš šių Apsieikšimų atsiuntė Dieviškoji Valia ir Tikslas, kad kiekvienas iš jų buvo ypatingos Žinios nešėjas, kad kiekvienam buvo patikėta Dievybės atskleista Knyga ir jie privalėjo aiškinti galingos Lentelės paslaptis. Apreiškimo mastas, kuriam kiekvienas iš Jų buvo siųstas, buvo aiškiai apibrėžtas iš anksto. Tai iš tikrųjų yra ženklas Mūsų malonės Jiems, jeigu jūs esate iš tų, kurie suvokia šią tiesą... Ir

kai šis besivystančių Apreiškimų vyksmas pasiekė aukščiausią tašką, kuriame Jo neprilygstamas, Jo švenčiausias ir išaukštintas Vėdas turėjo atsiskleisti žmogaus akyse, Jis bevelijo paslėpti Savo Esybę po tūkstančiais šydų, kad šventvagiškos mirtingojo akys neatskleistų Jo šlovės. Tai Jis padarė tuo metu, kai Dievo valia siųstų Apreiškimų ženklai ir požymiai pasipylė iš Jo — ženklai ir požymiai, kurių niekas negali atpažinti, išskyrus Viešpatį, jūsų Dievą, visų pasaulių Viešpatį. Ir kai praėjo nustatytas laikas, Mes ir vėl atsiuntėme, nors dar slepiamą po milijardais šydų, neišmatuojamą neapsakomos Šlovės spindesį, nušvietusį Jaunuolio Vėdą, ir, štai, visus susirinkusius aukštybių Karalystės gyventojus apėmė didelis sujudimas ir apdovanotieji Dievo malone susižavėję parpuolė prieš Jį. Jis tikrai apreiškė tokią šlovę, kurios niekas iš visų suvertųjų nebuvo matęs, nes Jis pats pakilo skelbti Savo Tikėjimą visiems esantiems danguje ir visiems esantiems žemėje.

XXXII. Tai, ką tu girdėjai apie Abraomą, Gailestingąjo Draugą, yra tiesa, ir dėl to abejoti nereikia. Dievo Balsas įsakė Jam paaukoti Izaoką, kad Jo tikėjimo Dievu tvirtumas ir Jo atsiribojimas nuo visko, išskyrus Jį, būtų įrodytas žmonėms. Dar daugiau, Dievo tikslas buvo paaukoti jį kaip išpirką už žemės žmonių nuodėmes ir padarytą blogį. Jėzus, Marijos Sūnus, maldavo vienintelio tikrojo Dievo, tebus išaukštintas Jo vardas ir šlovė, suteikti Jam tokią pačią garbę. Dėl tos pačios priežasties Mahometas, Dievo Apaštalas, kaip auką pasiūlė Huseiną.

Nė vienas žmogus niekada nepajėgė suvokti paslėptos ir daugialypės Dievo malonės prigimties; nė vienas negali išmatuoti Jo viską apimančio gailestingumo. Toks buvo bailsus žmonių iškrypimas ir jų nusidėjimai, tokius skausmingus išbandymus turėjo patirti Dievo Pranašai ir Jų išrinktieji, kad visa žmonija nusipelnų kančių ir žūties. Tačiau paslėpta ir mylinti Dievo Apvaizda ir matomomis, ir nematomomis priemonėmis apgynė ir dar tebegina ją nuo bausmės už jos nedorumą. Apsvarstyk visa tai savo širdyje, kad tau atsiskleistų tiesa ir tvirtai eitum Jo keliu.

XXXIII. Mes paskelbėme, kad Dievo Žodis ir visa jame slypinti galia apsireiškė žmogui esant griežtoms sąlygoms, nustatytoms Tō, Kuris yra Visažinis, Išmintingasis. Dar daugiau, Mes įsakėme, kad jo paslapties šydas nebūtų niekas kita, o tik Jo Esybė. Tokia ištis yra Mūsų Galia siekiant Mūsų Tikslō. Jei Žodžiui būtų leista staiga atskleisti visą jo turimą energiją, nė vienas žmogus nepajėgtų pakelti tokio galingo Apreiškimo. Ne, visa, kas yra danguje ir žemėje, bėgtų nuo jo iš siaubo.

Pagalvokite, kokie išbandymai teko Mahometui, Dievo Apaštalui. Apreiškimo, kurio nešėjas Jis buvo, Mastą iš anksto aiškiai nustatė Tas, Kuris yra Visagalis, Pajėgiausias. Tačiau tie, kurie girdėjo Jį, galėjo suvokti Jo tikslą tik savo padėties ir dvasinių sugebėjimų ribose. Ir Jis taip pat atskleidė Išminties Veidą tik tiek, kiek tai atitiko jų sugebėjimą pakelti Jo Žinios naštą. Kai tik žmonija pasiekė brandos stadiją, Žodis atskleidė žmogaus akims paslėptą energiją, kuria jis buvo apdovanotas - energiją, pasireiškusią daugialypėje savo šlovėje, ir tada šešiasdešimtais metais Ali-Muhamedo, Babo, asmenyje pasirodė Senovės Grožis.

XXXIV. Tebus pagarbintas ir pašlovintas Dievas, Kuris Savo galia iššaukė Savo tvarinį iš nuogos nebūties ir aprenė jį gyvybės rūbu. Iš visų sukurtų daiktų Jis Savo ypatinga malone išrinko tyrą, į perlą panašią žmogaus realybę ir apdovanojo unikaliu sugebėjimu pažinti Jį ir atspindėti Jo šlovės didybę. Šis dvigubas išskyrimas, kuriuo jį apdovanojo, apvalė jo širdį nuo visų tuščių troškimų rūdžių ir padarė vertu drabužio, kuriuo Sutvėrėjas teikėsi jį aprengti. Tai padėjo išgelbėti jo sielą nuo nežinojimo siaubo.

Šis drabužis, kuriuo papuoštas žmogaus kūnas ir siela, yra jo gerovės ir vystymosi pagrindas. O kokia palaiminta ta diena, kai padedamas vienintelio tikrojo Dievo malonės ir galios žmogus išsivaduos iš pasaulio varžtų ir blogybių ir gaus tikrą amžiną poilsį Pažinimo Medžio šešėlyje!

Giesmės, kurias tavo širdies paukštis giedojo iš didelės meilės bičiuliams, pasiekė jų ausis ir paskatino Mane atsakyti į tavo klausimus ir atskleisti tokias paslaptis, kurias man leista išsakyti.

Savo laiške tu klausi, kurį iš Dievo Pranašų laikyti viršesniu už kitus. Tu tvirtai žinok, kad visų Dievo Pranašų esmė yra viena ir ta pati. Jų vienybė yra absoliuti. Dievas, Kūrėjas, sako, kad nėra jokio skirtumo tarp Jo Žinios Nešėjų. Jie visi turi vieną tikslą; jų paslaptis yra ta pati paslaptis. Suteikti vienam daugiau garbės nei kitam, išaukštinti vieną labiau nei kitą, jokių būdu neleistina. Kiekvienas tikras Pranašas laikė Savo Žinią iš esmės tokia pačia, kaip ir kiekvieno prieš Jį atėjusio Pranašo Apreiškimas. Todėl, jei kas nors, nesuvokęs šios tiesos, pradeda varinėti tuščias ir netinkamas kalbas, nė vienas žmogus, kurio žvilgsnis skvarbus ir kurio supratimas šviesus, niekada neleis, kad tie tušti postringavimai sukeltų abejones jo tikėjime.

Tačiau Dievo Pranašų apreiškimo mastas šiame pasaulyje turi skirtis. Visi ir kiekvienas iš jų buvo skirtingos Žinios Nešėjas ir kiekvienam buvo pavesta atskleisti Save ypatingais darbais. Kaip tik dėl šios priežasties ir atrodo, jog jie skiriasi savo didybe. Jų Apreiškimą galima palyginti su mėnulio šviesa, kuri skleidžia savo spindesį žemei. Nors kiekvieną kartą pasirodęs jis atskleidžia savo skaistumą vis nauju mastu, tačiau įgimta jo puikybė niekada negali išnykti ir jo šviesa užgesti.

Todėl aišku ir akivaizdu, kad bet koks matomas jų šviesos intensyvumo skirtumas nėra būdingas pačiai šviesai, tai reikėtų priskirti įvairiam nuolat besikeičiančio pasaulio imlumui. Kiekvienam Pranašui, Kurį Visagalis ir Neprilygstamas Sutvėrėjas su Savo tikslu siuntė žmonėms ir patikėjo Jam Žinią, Jis įsakė veikti taip, kaip geriausiai tiktų tam amžiui, kuriame Jis pasirodė. Dievo tikslas siunčiant Savo Pranašus žmonėms yra dvejopas. Pirmasis tikslas yra išvaduoti žmonių vaikus iš nežinojimo tamsos ir vesti juos tikro supratimo švieson. Antrasis tikslas yra užtikrinti taiką ir ramybę žmonijai bei suteikti priemones, kurios padėtų jį pasiekti.

Dievo Pranašus reikia laikyti gydytojais, kurių užduotis yra puoselėti pasaulio ir jo tautų gerovę, kad vienovės dvasia jie galėtų pagydyti susiskaldžiusios žmonijos ligas. Niekam neduota teisė abejoti jų žodžiais ar niekinti jų elgesį, nes jie yra vieninteliai galintys skelbti, jog supranta ligonį ir yra tiksliai nustatę jo negala-

vimus. Joks žmogus, kad ir kaip aiškiai viską suvokiąs, niekada negali tikėtis pasiekti aukštumą, į kurias įkopė Dieviškojo Gydytojo išmintis ir supratimas. Tad nėra ko stebėtis, jog vaistai, išrašyti šios dienos gydytojo, negali būti tokie patys, kaip tie, kurie buvo paskirti anksčiau. Argi gali būti kitaip, jeigu ligoms, puolančioms kenčiantįjį, išgydyti kiekvienoje ligos stadijoje reikalingi vis kiti vaistai? Panašiai ir kiekvieno laiko Dievo Pranašai, apšvietę pasaulį nuostabiu Dieviškojo pažinimo Saulės spindesiu, būtinai kviečia jo tautas priimti Dievo šviesą tokiomis priemonėmis, kurios labiausiai atitinka amžiaus, kuriame jie pasirodo, reikalavimus. Taip jie gali išsklaidyti nežinojimo tamsą ir paskleisti pasaulyje savo pažinimo šlovę. “Todėl kiekvieno žmogaus įžvalgi akis turi krypti į pačią šių Pranašų esmę, tuo labiau, kad jų tikslas visada buvo vienas ir tas pats — rodyti kelią klystantiems ir suteikti ramybę kenčiantiems... Tai nėra klestėjimo ir triumfo dienos.” Visa žmonija kankinasi daugelio ligų gniaužtuose. Todėl siekite gelbėti jos gyvybę naudingais vaistais, kuriuos paruošė visagalė neklįstantčio Gydytojo ranka.

O dabar atėjo eilė tavo klausimui apie religijos prigimtį. Žinok, jog tie, kurie yra tikrai išmintingi, lygina pasaulį su žmogiškąja šventove. Kaip žmogaus kūnui reikalingas drabužis, taip ir žmonijos kūną reikia papuošti teisingumo ir išminties mantija. Jos drabužis yra Apreiškimas, siunčiamas jai Dievo. Kai tik šis drabužis atliks savo paskirtį, Visagalis tikrai jį atnaujins. Nes kiekvienam amžiui reikalinga šviežia Dievo šviesos dalis. Kiekvienas Dieviškasis Apreiškimas buvo atsiųstas tokiu būdu, kuris tiko to amžiaus, kuriame jis pasirodė, sąlygoms.

O dabar tavo klausimas apie praeities religijų vadovų ištarmes. Be abejo, kiekvienas išmintingas ir pagarbos vertas žmogus vengs tokių tuščių ir nenaudingų kalbų. Neprilygstamasis Sutvėrėjas sukūrė visus žmones iš tos pačios materijos ir išaukštino jų tikrovę prieš likusius Savo tvarinius. Todėl sėkmė ar nesėkmė, turtas ar praradimai turi priklausyti nuo paties žmogaus pastangų. Kuo labiau jis stengsis, tuo daugiau pasieks. Mes tvirtai tikime, kad pavasarinės Dievo malonės liūtys sudaigina tikro supra-

timo gėles žmogaus širdies dirvoje ir išplauna iš jos visus žemiškus teršalus.

XXXV. Šiek tiek pasvarstyk. Kas kiekviename laikotarpyje privertė žemės tautas vengti Gailestingojo Apsireiškimo? Kas galėjo jas priversti nususukti nuo Jo ir neigti Jo tikrumą? Jei žmonės apsvaistytų šiuos žodžius, kurie plaukė iš po Dieviškojo Įsakytojo Plunksnos, jie visi kaip vienas paskubėtų pripažinti tiesą to Dievo siųstojo ir amžinojo Apreiškimo ir paliudytų tai, ką Jis Pats iškilmingai patvirtino. Dievo Vienybės Apsireiškimų ir Jo amžinos šlovės Aušrų dienomis tik tuščios vaizduotės šydas dengė ir toliau dengs juos nuo likusios žmonijos. Nes tomis dienomis Tas, Kuris yra Amžinoji Tiesa, apsieiškia tuo tikslu, kurį nustatė Jis Pats, o ne dėl žmonių troškimų ir lūkesčių. Jis netgi sako: “Tad neretai, kai Apaštalas ateina pas jus su tuo, ko jūsų siela netrokšta, jūs išpuikstate ir vienus laikote apsišaukėliais, o kitus nužudote.”

Jei tie Apaštalai būtų pasirodę praėjusiuose amžiuose ir cikluose ir būtų atitikę tuščius troškimus, kurių siekė žmogaus širdis, nė vienas nebūtų neigęs tų šventų Būtybių tiesos. Nors tie žmonės dieną naktį minėjo vienintelį tikrąjį Dievą ir atsidavusiai rodė savo ištikimybę, tačiau galiausiai jie nebegalėjo pripažinti ir priimti Dievo ženklų Aušrų ir Jo nepaneigiamų įrodymų Apsireiškimų malonės. Tą paliudija Raštai. Be abejo, tu girdėjai apie tai.

Prisimink Jėzaus Kristaus laikotarpį. Matei, kaip tos kartos mokyti žmonės, nors ir nekantriai laukė Pažadėtojo atėjimo, vis tiek Jo nepripažino. Ir Anas, mokyčiausias iš visų dvasininkų, ir Kajafas, vyriausias kunigas, Jo dienomis Jo nepripažino ir pasmerkė Jį mirčiai.

Panašiai buvo, kai Mahometas, Dievo Pranašas — te visi žmonės bus paaukoti dėl Jo — pasirodė: pačiomis pirmosiomis Jo Apreiškimo dienomis mokyčiausi Mekos ir Medinos žmonės sukilo prieš Jį ir atmetė Jo Žinią, tuo tarpu tie, kurie nebuvo ragavę jokio mokslo, pripažino ir priėmė Jo tikėjimą. Truputį pamąstyk. Atsimink, kaip etiopas Balalis, nors ir buvo neraštingas, įžengė į

tikėjimo ir tikrumo dangų, tuo tarpu 'Abdu'lláh Ubayy, mokyčiausias iš mokytojų, piktavališkai siekė priešintis Jam. Matėte, kaip paprastas piemuo buvo taip pagautas Dievo žodžiu, kad sugebėjo įžengti į Mylimiausiojo buveinę ir susijungė su Tuo, Kuris yra Žmonijos Viešpats, tuo tarpu tie, kurie didžiavosi savo žiniomis ir išmintimi, išklydo toli iš Jo tako ir liko be Jo malonės. Dėl to Jis rašė: "Tas, kuris yra išaukštintas tarp jūsų, bus pažemintas, o tas, kuris yra pažemintas, bus išaukštintas." Ši tema sutinkama daugelyje dangiškųjų Knygų ir Dievo Pranašų bei Pasiuntinių ištarmėse.

Aš sakau, tikrai tokia yra šio Tikėjimo didybė, kad tėvas bėga nuo savo sūnaus, o sūnus bėga nuo savo tėvo. Gražinkite į savo atmintį istoriją apie Nojų ir Kanaaną. Duok Dieve, kad šiomis dangiškosios palaimos dienomis jūs neatimtumėte iš savęs Šlovingojo Dievo gardžiojo skonio ir šį dvasios Pavasarį galėtumėte priimti Jo malonės pasireiškimą. Pakilkite vardan To, Kuris yra visa ko pažinimo Objektas, ir visiškai atsiriboję nuo žmonių pažinimo kelkite balsą ir skelbkite Jo Tikėjimą. Prisiekiu Dieviškojo Apreiškimo Saule! Tą pačią akimirką, kai pakilsite, jūs pajusite Dieviškąjį pažinimą plūstant į jūsų širdis ir pamatysite Jo dangiškos išminties stebuklus pasireiškiant prieš jus visa savo šlove. Jei jūs paragautumėte Gailestingojo žodžių saldybės, jūs neabejotinai atsisakytumėte savęs ir atiduotumėte savo gyvybes už Mylimiausiąjį.

Argi gali kas patikėti, kad šis Dievo Tarnas visais laikais puoselėjo savo širdyje troškimą gauti kokią žemišką garbę ar naudą? Tikėjimas, kuris siejasi su Jo Vardu, pranoksta visa, kas pasaulyje laikina. Pamatyk Jį, tremtinį, tironijos auką, šiame Didžiajame kailėjime. Jo priešai spaudė Jį iš visų pusių ir darė taip iki pat Jo gyvenimo pabaigos. Todėl ką Jis bepasakė jums, yra vien tik dėl Dievo, kad žemės tautos laimingai galėtų apvalyti savo širdis nuo pragaištingų troškimų dėmių, nuplėšti šydą nuo jų ir pasiekti vientelio tikrojo Dievo pažinimą — aukščiausią padėtį, kurią tik gali pasiekti žmogus. Jų laikymasis ar nesilaikymas Mano Tikėjimo negali Man nei duoti naudos, nei pakenkti. Mes juos kviečiame tik dėl Dievo. Jis tikrai gali apsieiti be visų tvarinių.

XXXVI. Tu žinok, kad kai Žmogaus Sūnus atidavė Savo dvasią Dievui, visi sutvertieji pravrirko sielvarto ašaromis. Tačiau paaukojęs Save, visiems tvariniams įkvėpė šviežią sugebėjimų dvasią. To įrodymai, kurių liudininkai yra visos žemės tautos, dabar apsireiškia prieš tave. Giliausia išmintis, kurią ištarė išminčiai, aukščiausi mokslo pasiekimai, kuriuos atskleidė protas, meno kūriniai, kuriuos sukūrė gabiausios rankos, įtaka, kurią padarė žymiausi valdovai, tėra tik pasireiškimai skatinančios galios, kurią rodo Jo nepaprasta, Jo viską apimanti ir spindinti Dvasia.

Mes liudijame, kad kai Jis atėjo į pasaulį, Jis paskleidė Savo šlovės grožį visiems tvariniams. Jo dėka raupsuotasis pagijo nuo nusidėjimo ir nežinojimo raupsų. Jo dėka pagijo nedorieji ir neklusnieji. Jo galios, suteiktos Visagalio, dėka atsivėrė aklujų akys, ir nuodėmingojo siela buvo pašventinta.

Raupsais galima laikyti bet kokią uždangą, atskiriančią žmogų nuo Viešpaties, jo Dievo, pripažinimo. Kas tokiu būdu leidžiasi atskiriamas nuo Jo, iš tikrųjų yra raupsuotasis, kurio neverta prisiminti Dievo, Galingojo, Pagirtojo Karalystėje. Mes liudijame, kad Dievo Žodžio galia visi raupsai buvo išgydyti, visos ligos nugalėtos, kiekviena žmogiška silpnybė sunaikinta. Jis yra Tas, Kuris padarė pasaulį tyrą. Palaimintas tas žmogus, kuris su šviesa, spindinčia jo veide, atsigrėžė į Jį.

XXXVII. Palaimintas tas žmogus, kuris pripažino savo tikėjimą Dievu ir Jo ženklais ir sutiko, kad: "Jis nebus klausinėjamas apie Jo darbus." Tokį pripažinimą Dievas padarė kiekvieno tikėjimo puošmena ir pagrindu. Nuo jo turi priklausyti kiekvieno gero darbo pripažinimas. Laikykite įbedę į jį savo akis, kad maištingųjų snabždesys nepriverstų jūsų suklupti.

Jei Jis turėjo paskelbti esant teisėtu dalyką, kuris nuo neatmenamų laikų buvo uždraustas, ir uždrausti tai, kas visais laikais buvo laikoma teisėta, nė vienam neleistina abejoti Jo teismu. Kas tuo suabejos, kad ir trumpą minutę, turi būti laikomas nusidėjėliu.

Tam, kas nepripažino šios aukščiausios ir pagrindinės tiesos ir nepasiekė šios išaukštintos padėties, abejonių vėjas neduos jra-

mybės, o netikėlių kalbos draskys sielą. Tas, kuris pripažino šį principą, įgys tvirčiausią pastovumą. Visa garbė tai šlovingiausiai padėčiai, kurios priminimas puošia kiekvieną išaukštintą Lentele. Toks yra mokymas, kurį Dievas skiria jums, mokymas, kuris išvaduos jus iš visų abejonių ir sąmyšio ir leis jums rasti išsigelbėjimą tiek šiame pasaulyje, tiek ir kitame. Jis tikrai yra Visada Atleidžiantis, Maloningasis.

XXXVIII. Tvirtai žinokite, kad kiekviename laikotarpyje Dieviškojo Apreiškimo šviesa žmonėms buvo skleidžiama priklausomai nuo jų dvasinių galimybių. Pažvelkite į saulę. Kokie silpni jos spinduliai tą akimirką, kai ji pasirodo iš už horizonto. Kaip palengva jos šiluma ir galia auga jai kylant į zenitą, leisdama visiems tvariniams prisitaikyti prie didėjančio šviesos intensyvumo. Ir kaip palaipsniui ji leidžiasi, kol pasislepia už horizonto. Jeigu ji staiga parodytų visą turimą energiją, be abejo, ji pakenktų visiems tvariniams... Lygiai taip pat, jei Tiesos Saulė staiga atskleistų pačioje ankstyviausioje savo apsireiškimo stadijoje visą galią, kurią Visagalė Apvaizda jai suteikė, žmogaus protas išdžiūtų ir pakriktų, nes žmogaus širdis negalėtų pakelti to apreiškimo stiprumo ar atspindėti tos per daug skaisčios šviesos. Iš baimės ir nusilpimo žmonės mirtų.

XXXIX. Pašlovintas būk Tu, o Viešpatie Mano Dieve, už nuostabius apreiškimus Tavo nesuvokiamo įstatymo ir daugelį vargų bei išbandymų, kuriuos Tu skyrei Man. Vienu metu Tu atidavei Mane į Nimrodo rankas; paskui Tu leidai faraono rykštei persekioti Mane. Tik Tu vienas viską apimančio Tavo žinojimo ir Tavo valios dėka gali matyti neišmatuojamas kančias, kurias patyriau jų rankose. Ir vėl Tu įmetei Mane į bedievių kalėjimo vienutę be jokios priežasties, tik už tai, kad aš panūdau pašnibždėti išrinktiesiems Tavo Karalystės gyventojams į ausį apie viziją, kurią Tu Man įkvėpei ir atskleidei Man jos reikšmę per Savo galią. Vėlgi Tu įsakei, kad man būtų nukirsta galva netikėlio kalaviju. Ir dar Mane nukryžiavo už tai, kad atskleidžiau žmonių akyse slaptuosius Tavo šlovingos vienybės perlus, parodžiau jiems nuostabius Tavo aukš-

čiausios valdžios ir neblėstančios galios ženklus. Koks kartus pažeminimas užgriuvo Mane po to atėjusiame amžiuje Karbilos lygumoje! Koks vienišas Aš jaučiausi tarp Tavo žmonių! Į kokią beviltišką būseną Aš patekau toje žemėje! Nepasitenkinę įžeidimais Mano persekiotojai nukirto Man galvą ir nešiojo ją iš vieno krašto į kitą, žygiavo su ja pro netikinčiųjų minias ir padėjo ją ant klystančiųjų ir netikinčiųjų sosto. Vėlesniame amžiuje Mane pririšo, o Mano krūtinė tapo taikiniu žiaurioms Mano nedorėlių priešų ietims. Mano kojas ir rankas suvarpė kulkos, ir Mano kūnas kabojo suplėšytas. Galiausiai pažvelk, kaip šią dieną Mano klastingi priešai susivienijo prieš Mane ir nuolat rezga pinkles, kad apnuodytų Tavo tarnų sielas neapykanta ir pykčiu. Visomis savo išgalėmis jie stengiasi pasiekti tą tikslą... Kad ir koks skausmingas Mano likimas, o Dieve, Mano Mylimas, aš sakau Tau savo padėkos žodžius, o Mano Dvasia lieka dėkinga už viską, kas man buvo skirta Tavo palankumo kelyje. Aš visiškai patenkintas tuo, ką Tu skyrei Man, ir mielai priimu, kad ir kokie skausmingi yra kančios ir vargai, kuriuos turiu iškentėti.

XL. O Mano Mylimasis! Tu įkvėpei Man Savo Dvasią ir atskyrei Mane nuo Manęs Paties. Toliau Tu įsakei, kad tik menkas atspindys, tik Tavo Realybės simbolis Manyje beliks, kol aš būsiu tarp nusidėjėlių ir pavyduolių. Matai, kaip suklaidinti to simbolio jie sukilo prieš Mane ir apipylė kaltinimais! Todėl parodyk Save, o Mano Mylimasis, ir išvaduok Mane nuo Mano likimo.

Į tai Balsas atsiliepė: “Aš myliu, aš be galo branginu tą simbolį. Argi aš galiu sutikti, kad tik Mano akys regėtų tą simbolį, ir niekieno kito, o tik Mano širdis atpažintų jį? Vardan Mano Grožio, kuris yra toks pat, kaip Tavo Grožis! Aš noriu paslėpti Tave nuo Mano Paties akių daug labiau negu nuo žmonių akių!”

Aš ketinau atsakyti, kai, štai, Lentelė staiga pasibaigė palikdama Mano temą nebaigtą ir Mano atsakymo perlus nesuvertus.

XLI. Dievas Mano liudininkas, o žmonės! Aš miegojau ant sofos, kai, štai, padvelkė Dievo Vėjelis ir pakėlė Mane iš miego.

Jo skatinanti Dvasia Mane atgaivino, Mano liežuvis atsirišo ir Aš atsakiau į Jo šaukimą. Nekaltinkite Manęs burnojimu prieš Dievą. Žvelkite į Mane ne savo akimis, bet Manosiomis. Taip įspėja jus Tas, Kuris yra Maloningas, Visažinis. Ar jūs galvojate, o žmonės, kad Mano galioje yra valdyti paskutinę Dievo Valią ir Tikslą? Aš nė iš tolo negaliu to skelbti. Tą prisiekiu prieš Dievą, Visagalį, Išaukštintąjį, Visažinį, Išmintingąjį. Jei galutinis Dievo Tikėjimo likimas būtų buvęs Mano rankose, Aš niekada nė akimirką nebūčiau sutikęs Pats pasirodyti jums ar leisti žodžiui išsprūsti iš Mano lūpų. Tikrai Pats Dievas yra to liudininkas.

XLII. O Teisingumo Sūnau! Nakties metu nemirtingos Būybės grožis nusileido iš smaragdinių ištikimybės aukštumų į Sadratu'l-Muntaha ir prapliupo tokia rauda, jog Susiėjimas aukštybėse ir gyventojai karalystėse viršuje pravirko dėl Jo skundų. Todėl paklausė, kam tos aimanos ir verksmai? Jis atsakė: kaip buvo liepta, aš laukiau tikėdamasis ant ištikimybės kalno, tačiau ištikimybės kvapo iš tų, kurie gyvena žemėje, neįkvėpiau. Tada pakviestas grįžti aš pastebėjau, kaip, štai, keletą šventų balandėlių skaudžiai draskė žemės šunys. Ir atskubėjo Dangaus Mergelė, neužsidengusi ir spindinti, iš Savo paslaptinių rūmų ir paklausė jų vardų, ir visi pasakė, išskyrus vieną. O lieptas pasakė tik pirmą raidę, ir tada dangiškujų namų gyventojai išskubėjo iš savo šlovingosios buveinės. O ištarus antrą raidę jie visi kaip vienas parpuolė į žemės dulkes. Tą akimirką pasigirdo balsas iš pačios šventovės: "Pakaks, daugiau nebereikia." Tikrai esame liudytojai to, ką jie padarė ir tebedaro dabar.

XLIII. O Afnanai, o tu, kuris esi Mano senovinio Kamieno šaka! Tu gauni Mano šlovę ir Mano meilingą gerumą. Kokia begaliniai didelė Dievo Tikėjimo padangtė! Ji duoda pavėšį visoms žemės tautoms ir giminėms ir netrukus į savo šešėlį surinks visą žmoniją. Dabar atėjo tarnavimo diena. Nesuskaičiuojama Lentelių daugybė paliudija tau skirtas malones. Pakilk vardan Mano Tikėjimo triumfo ir savo žodžių galia užkariauk žmonių širdis. Tu turi toliau

rodyti tai, kas užtikrins taiką ir vargingųjų bei prislėgtųjų gerovę. Susijuosk savo pastangomis strėnas, kad pajėgtum išlaisvinti belaisvį iš jo grandinių ir suteikti jam galimybę rasti tikrąją tiesą ir laisvę.

Teisingumas šią dieną aprauda savo likimą, o Lygybė dejuoja priespaudos jungę. Sunkūs tironijos debesys aptemdė žemės veidą ir apgaubė jos tautas. Mūsų šlovės Plunksnos dėka Mes Visagalio Įsakytojo paliepimu įkvėpėme naują gyvybę kiekvienam žmogiškam kūnui ir suteikėme šviežią jėgą kiekvienam žodžiui. Visi tvariniai skelbia liudijimus apie šį, visą pasaulį apimantį dvasinį atgimimą. Tai yra visų didžiausia, visų džiaugsmingiausia žinia, kurią žmonijai atnešė Kankinio Plunksna. Tai ko bijotės, o Mano mylimieji? Kas jus galėtų gąsdinti? Pakanka lašelio drėgmės ištirpinti šiam sukietėjusiam moliui, iš kurio nulipdyta toji nusidėjėlių karta. Užtenka, kad visi susirinktumėte draugėn, ir tų tuščių ir beverčių žmonių gretos bus išsklaidytos...

Kiekvienas išvalgus žmogus šią dieną tikrai pripažins, jog patarimai, kuriuos Kankinio Plunksna atskleidė, turi aukščiausią gairinančią jėgą, reikalingą pasaulio pažangai ir jo tautų išaukštinimui. Pakilkite, o žmonės, ir Dievo galios dėka pasiryžkite laimėti pačių prieš save pergalę, kad visa žemė galėtų laimingai išsivaduoti ir apsivalyti nuo tarnavimo bergždžių fantazijų dievams — dievams, kurie suteikė tiek praradimų ir yra kalti dėl jų garbintojų vargų. Šie stabai yra kliuvinys, trukdantis žmogui eiti tobulėjimo keliu. Mes puoselėjame viltį, kad Dieviškoji galia išties pagalbos ranką žmonijai ir išves ją iš baisaus nuopolio būsenos.

Vienoje iš Lentelių buvo atskleisti šie žodžiai: O Dievo žmonės! Nesirūpinkite vien savo reikalais; tegu jūsų mintys sustoja prie to, kas grąžintų turtus žmonijai ir taurintų žmonių širdis bei sielas. Tą lengviausia pasiekti tyrais ir šventais darbais, doru gyvenimu ir geru elgesiu. Narsūs žygiai atneš šiam Tikėjimui triumfą, o šventas būdas sustiprins jo galią. Laikykitės teisingumo, o Bahá žmonės! Tai tikrai yra įsakymas, kurį jums davė Kankinys, ir kuris yra pirmasis Jo nevaržomos Valios pasirinkimas kiekvienam iš jūsų.

O bičiuliai! Jums pridera atšviežinti ir atgaivinti savo sielas

dėka maloningų dovanų, kurias šį Dievišką, šį sielą gaivinantį Pavasario metą jūs gavote. Jo didžios šlovės Saulė paskleidė jums savo spindesį, o Jo beribės malonės debesy s uždengė jus. Koks didis jo atlygis, jei neatėmė iš savęs tokios didelės dovanos ir galė-
jo atpažinti Mylimojo grožį po šiuo nauju Jo drabužiu. Stebėkite save, nes Piktasis guli laukdamas, pasiruošęs jus suvedžioti. Atsitverkite nuo jo nedorų kėslų ir vedami Visaregio Dievo vardo švie-
sos bėkite iš jus supančios tamsos. Tegu jūsų vizija apima visą pa-
saulį, nelaikykite jos vien sau. Piktasis yra tas, kuris trukdo žmo-
nių vaikams pakilti ir siekti dvasinės pažangos.

Kiekvienam žmogui šią Dieną pritinka tvirtai laikytis to, kas visoms tautoms ir teisėtoms vyriausybėms padeda siekti savo intere-
sų ir aukštinti savo padėtį. Visų eilių, kurias atskleidė Aukščiausiojo Plunksna, dėka prieš žmogaus veidą atsirakino ir plačiai atsi-
vėrė meilės ir vienybės durys. Tuo tarpu Mes paskelbėme — o Mūsų Žodis yra tiesa: — “Bendraukite su visų religijų sekėjais draugystės ir bičiulystės dvasia.” Visa, kas žmonių vaikus vertė šalintis vienus nuo kitų ir kėlė nesantarvę bei susiskaldymą, šių žodžių apreiškimo dėka buvo atmesta ir panaikinta. Iš Dievo Valios dangaus ir siekiant sukilninti būties pasaulį bei išaukštinti žmo-
nių protą ir sielą buvo atsiųsta tai, kas yra veiksmingiausia prie-
monė mokant visą žmoniją. Aukščiausia esmė ir tobuliausia išraiška viso, ką nuo seno tautos rašė ar sakė, šio galingiausio Apreiški-
mo dėka buvo atsiųsta iš dangaus Visavaldžio, Amžinojo Dievo, Valia. Jau nuo seno buvo atskleista: “Meilė savo kraštui yra Dievo Tikėjimo dalis.” Tačiau Didybės Kalba Jo apsiraiškimo dieną pas-
skelbė: “Ne tas turi girtis, kuris myli savo kraštą, o tas, kuris myli pasaulį.” Tų išaukštintų žodžių galios dėka Jis suteikė šviežių im-
pulsą ir parodė naują kryptį žmogaus širdies paukščiui bei ištrynė visas apribojimų ir draudimų liekanas iš šventos Dievo Knygos.

O Teisingumo žmonės! Būkite skautūs kaip saulė ir puikūs kaip ugnis, kuria liepsnojo Degantis Krūmas. Liepsnojanti jūsų meilės ugnis be abejonės sulydys ir sujungs žemėje kovojančias tautas ir gimines, tuo tarpu priešiško liepsnos karštis ir neapykanta tik sukels kovas ir griūtį. Mes meldžiame Dievą, kad Jis ap-

saugotų Savo tvarinius nuo pragaištingų Jo priešų užmačių. Jis tikrai turi galią visa kam.

Pagarbintas tebus vienintelis tikrasis Dievas, tebus išaukštinta Jo šlovė, nes Jis Aukščiausios Plunksnos dėka atvėrė žmonių širdis. Kiekviena eilutė, kurią atskleidė ši Plunksna, yra skaisčius šviečiantys vartai, atsiveriantys į švento ir dievobaimingo gyvenimo šlovę, skatinantys atlikti tyrus ir švarius darbus. Kvietimas ir žinia, kuriuos Mes skelbėme, niekada nebuvo skirti išgirsti ir padėti tik vienai šaliai ar vienai tautai. Visa žmonija turi tvirtai laikytis to, kas jai atskleista ar suteikta. Tada ir tik tada ji pasieks tikrą laisvę. Visą pasaulį apšviečia skaissti Dievo Apreiškimo šlovė. Šešiasdešimtais metais Tas, Kuris nešė Dieviškojo Vadovavimo šviesą — tebus už Jį paaukoti visi tvariniai - pakilo skelbti naują Dieviškosios Dvasios apreiškimą, o po dvidešimties metų atėjo Tas, Kurio dėka pasaulis priėmė šią pažadėtąją šlovę, šią stebuklingą malonę. Žiūrėk, kaip visai žmonijai buvo suteiktas sugebėjimas išgirsti labiausiai išaukštintą Dievo Žodį — Žodį, nuo kurio turi priklausyti visų žmonių susitelkimas ir dvasinis atgimimas...

Palenkite savo širdis, o Dievo žmonės, ir klausykite savo tikro, savo neprilygstamo Draugo patarimų. Dievo Žodį galima prilyginti medeliui, kuris suleido šaknis į žmonių širdis. Jums tinka skatinti jo augimą gyvybingais išminties vandenimis, išaukštiniais ir šventais žodžiais, kad jo šaknys sutvirtėtų ir šakos pakiltų iki pat dangaus ir dar aukščiau.

O jūs, kurie gyvenate žemėje! Skiriamasis bruožas, kuris žymi ryškų šio Aukščiausiojo Apreiškimo charakterį, yra tas, kad, pirma, Mes ištrynėme iš šventos Dievo Knygos puslapių visa, kas kėlė kovas, pyktį ir nesantaiką tarp žmonių vaikų, o antra, padėjome pagrindus santaikai, supratimui, visiškai ir amžinai vienybei. Gerai daro tie, kurie laikosi Mano įsakymų.

Dažnai Mes liepiame Savo mylimiesiems vengti, ne, bėgti, nuo viso, kas gali skleisti nesantaikos kvapą. Pasaulyje didelė suriutė, o žmonių protas visiškai pakrikęs. Mes maldaujame Visagalį, kad Jis maloningai apšviestų juos Savo Teisingumo šlove ir pa-

dėtų jiems suprasti tai, kas jiems teikia naudos visais laikais ir visomis aplinkybėmis. Jis tikrai yra Visavaldis, Aukščiausiasis.

XLIV. Neatmeskite dievobaimingumo, o jūs, pasaulio mokytieji, ir teisingai vertinkite Tikėjimą šio Neraštingojo, Kurį paliudijo visos Dievo, Gynėjo, Esančio Savyje, Knygos... Argi jūsų nebaugina Dievo rūstybė, baimė To, Kuris neturi sau lygaus ir priylgstančio? Tas, Kurį pasaulis kankino, niekada nebendravo su jumis, niekada nestudijavo jūsų raštų ir nedalyvavo jūsų pašnekiuose. Jo dėvimas drabužis, Jo krentančios garbanos, Jo galvos apdangalas įrodo Jo žodžių teisumą. Kiek dar jūs klysite? Pažvelkite į būstą, kuriame Tas, Kuris yra teisingumo įsikūnijimas, buvo priverstas gyventi. Atverkite akis ir matydami Jo likimą uoliai apsvarstykite tai, ką padarė jūsų rankos, kad iš jūsų nebūtų atimta Jo Dieviško žodžio šviesa ir liktumėte Jo pažinimo vandenynė.

Kai kurie ir paprasti, ir kilmingi žmonės prieštaravo ir sakė, kad šis Kankinys nėra nei bažnyčios narys, nei Pranašo palikuonis. Sakau: o jūs, kurie skelbiatės esą teisūs! Pasvarstykit šiek tiek ir pripažinsit, kokia nepaprastai išaukštinta yra Jo dabartinė padėtis, palyginti su ta būsena, kurios jūs iš Jo reikalaujate. Visagalio Valia įsakė, kad iš namo, kuriame nėra nieko, kas priklausytų dvasininkams, gydytojams, išminčiams ir mokslininkams, apsireikštų ir sklistų Jo Tikėjimas.

Dievo Dvasios Kvapai prižadino Jį ir liepė Jam keltis bei skelbti Jo Apreiškimą. Nespėjo Jis atsibusti iš Savo miego, kai pakilo Jo balsas ir pakvietė visą žmoniją prie Dievo, visų pasaulių Viešpaties. Mums prisakė apreikšti tuos žodžius atsižvelgiant į žmonių silpnumą ir trapumą; nes Tikėjimas, kurį Mes paskelbėme, yra toks, kurio niekada nepajėgė aprašyti jokia plunksna, o jo didybės aprėpti joks protas. To liudininkas yra Jis, su Kuriuo yra Motina Knyga.

XLV. Senovės Grožis leidosi sukaustomas grandinėmis, kad žmonija būtų išvaduota iš jų pančių, ir sutiko būti kaliniu toje galingiausioje Tvirtovėje, kad visas pasaulis galėtų pasiekti tikrąją

laisvę. Jis iki dugno išgėrė savo kančių taurę, kad visos pasaulio tautos galėtų pasiekti begalinį džiaugsmą ir būtų pilnos pasitenkinimo. Visa tai — jūsų Viešpaties, Užjaučiančiojo, Gailestingojo, malonės dėka. Mes sutikome nusizeminti, o tikintieji Dievo Vienybė, kad jūs galėtumėte būti išaukštinti, ir iškentėme daug vargų, kad jūs galėtumėte klestėti ir vežėti. Tas, Kuris atėjo pertvarkyti visą pasaulį, mato, kaip tie, kurie dėjosi esą su Dievu, privertė Jį gyventi atokiausiame iš visų miestų!

XLVI. Aš sielvartauju ne dėl Savo kalėjimo vargų. Nesigailiu nė dėl Savo pažeminimo ar sunkių išmėginimų Mano priešų rankose. Prisiekiu Savo gyvybe! Tai Mano šlovė, šlovė, kuria Dievas papuošė Pats Save. Jei tik jūs tą žinotumėte! Gėda, kuriai Aš buvau pasmerktas, atskleidė šlovę, kuri apėmė visa, kas sutverta pasaulyje, o Man skirtų kančių dėka apsireiškė pati Teisingumo Saulė ir paskleidė žmonėms savo puikybę.

Aš sielvartauju dėl tų, kurie yra atsidavę iškrypėliškomis aistroms, bet skelbiasi esą susiję su Dievu, Maloningojo, Pagirtojo, Tikėjimu.

Bahá žmonėms tinka numirti pasauliui ir visam, kas jame yra, ir taip atsiritoti nuo visų žemiškųjų dalykų, kad Rojaus gyventojai galėtų įkvėpti saldų jų rūbo šventumo kvapą, kad visos pasaulio tautos jų veiduose galėtų atpažinti Gailestingojo skaistumą ir kad per juos pasklistų Dievo, Visagalio, Išmintingojo, ženklai ir požymiai. Tie, kurie suteršė puikųjį Dievo Tikėjimo vardą dėl kūniškų geidulių - tie yra akivaizdūs paklydėliai!

XLVII. O žydai! Jei jūs ketinate dar kartą nukryžiuoti Jėzų, Dievo Dvasią, pasmerkite Mane mirčiai, nes Jis dar sykį apsireiškė jums Mano asmenyje. Darykite su Manimi, ką norite, nes Aš prisiekiau paaukoti Savo gyvybę eidamas Dievo keliu. Aš nebijosiu nė vieno, nors ir visos žemės bei dangaus jėgos susimokytų prieš Mane. Biblijos išpažinėjai! Jei jūs puoselėjate viltį nužudyti Mahometą, Dievo Apaštalą, griebkite Mane ir padarykite galą Mano gyvybei, nes Aš esu Jis, o Mano Esybė yra Jo Esybė. Darykite

su Manimi, ką tik norite, nes giliausias Mano širdies troškimas yra atsidurti Mano Mylimojo akivaizdoje Jo Šlovės Karalystėje. Toks yra Dievo įsakymas, jeigu jūs tai žinote. Mahometo sekėjai! Jei jūs panorėsite suvarstyti strėlėmis krūtinę To, Kurio valia jums buvo atsiųsta Jo Knyga Bajanas, griebkite Mane ir persekiokite Mane, nes Aš esu Jo Mylimasis, Jo Esybės apreiškimas, nors Mano vardas ir nėra Jo vardas. Aš pasirodžiau Jo šlovės debesų šešėliuose, Dievo apdovanotas nenugalima aukščiausia valdžia. Jis iš tikrųjų yra Tiesa, nematomų dalykų Žinovas. Aš tikrai tikiuosi tokio jūsų elgesio, kokį jūs rodėte Tam, kuris atėjo prieš Mane. Tą iš tikrųjų liudija viskas, jeigu jūs esate iš tų, kurie klauso. O Bajano žmonės! Jei jūs nusprendėte pralieti kraują To, Kurio atėjimą paskelbė Babas, Kurio adventą išpranašavo Mahometas ir Kurio Apreiškimą pagarsino Pats Jėzus Kristus, žvelkite į Mane, pasirengusį ir bejėgį, stovintį prieš jus. Elkitės su Manimi taip, kaip jūs trokštate.

XLVIII. Dievas mano liudininkas! Jeigu tai nebūtų prieštaravę tam, ką įsakė Dievo Lentelės, aš mielai būčiau pabučiavęs ranką bet kuriam, kuris mėgintų pralieti Mano kraują Mylimojo kelyje. Dar daugiau, Aš būčiau suteikęs jam tiek žemiškų gėrybių, kiek Dievo valia turėjau, netgi jei to darbo vykdytojas būtų sukėlęs Visagalio rūstybę, užsitraukęs Jo praeikimą ir būtų pasmerkėtas kankinimams visą Dievo, Teisiojo, Išmintingojo, Visavaldžio, amžinybę.

XLIX. Tvirtai žinokite, jog kada tik tas Jaunuolis nukreipia Savo akis į Save patį, jis pamato patį menkiausią iš visų tvarinių. Tačiau kai Jis vertina tą skaistų spindesį, kurį yra įgaliotas atspindėti, štai, ta pati esybė prieš Jį persikūnija ir tampa aukščiausia Galia, įsiskverbianti į visų matomų ir nematomų dalykų esmę. Šlovė Tam, Kuris tiesos galia pasiuntė Savo Paties Apsireiškimą ir patikėjo Jam Savo žinią, skirtą visai žmonijai.

L. Nusikratykite, o nepastabieji, savo nerūpestingo snaudulio, kad galėtumėte pamatyti tą spindesį, kurį Jo šlovė paskleidė

po visą pasaulį. Kokie kvaili yra tie, kurie burnoja prieš pirmalaikį Jo šviesos gimimą. O jūs, vidujai akli! Per anksti ar per vėlai, tačiau dabar tikrai pasireiškė Jo spindinčios šlovės įrodymai. Jums pridera patvirtinti, ar tokia šviesa pasirodė, ar ne. Nustatyti laiką, kada ji apsirėikš, nėra nei jūsų, nei mano galioje. Nesuvokiama Dievo Išmintis tą valandą nustatė iš anksto. Būkite patenkinti, o žmonės, tuo, ko Dievas trokšta jums ir ką iš anksto nulėmė... O mano piktavaliai! Amžino ir tikro Vadovavimo Saulė man liudija: jei tai būtų buvę mano valioje, aš jokiomis aplinkybėmis nebūčiau sutikęs išsiskirti iš žmonių, nes Vardas, kurį nešioju, visiškai pranoksta ir neleidžia savęs sieti su šia karta, kurios kalba suteršta, o širdys melagingos. O kai norėjau išlikti ramus ir tylus, štai, Šventosios Dvasios, stovinčios mano dešinėje, balsas pakėlė mane ir Aukščiausia Dvasia iškilo prieš mano veidą, Gabrielio šešėlis uždengė mane, o Šlovės Dvasia sujaukino mano krūtinę, versdama pakilti ir nutraukti mano tylą. Jei jūsų ausys išvalytos ir jūs atidžiai klausotės, jūs tikrai suprasite, kad visos mano kūno dalys, ne, kiekvienas mano būtybės atomas skelbia ir liudija šį šauksmą: "Dievas, be Kurio nėra jokio kito Dievo, ir Tas, Kurio grožis dabar apsirėikšė, yra Jo šlovės atspindys visam, kas yra danguje ir žemėje."

LI. O žmonės! Prisiekiu vieninteliu tikroju Dievu! Tai yra vandenynas, iš kurio kilo visos jūros ir su kuriuo galiausiai jos visos susijungs. Iš Jo kilo visos Saulės, ir į jį jos visos sugrįš. Jo galios dėka Dieviškojo Apreiškimo Medžiai subrandino savo vaisius, iš kurių kiekvienas buvo siųstas žemėn kaip Pranašas, nešantis Žinią Dievo tvariniams visuose pasauliuose, kurių skaičių tik Dievas Savo visapusiško žinojimo dėka tegali suskaičiuoti. Tą Jis įvykdė per vienintelę Savo Žodžio Raidę, atskleistą Jo Plunksnos - Plunksnos, kurią vedžiojo Jo Pirštas — o Jo Pirštas buvo palaikomas Dievo Tiesos galios.

LII. Sakau: o žmonės! Neatimkite iš savęs Dievo malonės ir Jo gailestingumo. Kas iš savęs tai atima, iš tikrųjų patiria baisią netektį. Kaip, o žmonės?! Argi jūs garbinatė dulkes ir nusigręžiate

nuo savo Viešpaties, Maloningojo, Gailestingojo? Bijokite Dievo ir nebūkite tarp tų, kurie žūsta. Sakau: Dievo Knyga buvo atsiųsta žemėn to Jaunuolio pavidalu. Todėl tebus pagarbintas Dievas, tobuliausias iš kūrėjų! Būkite labai atsargios, o pasaulio tautos, kad nepabėgtumėte nuo Jo veido. Ne, skubėkite atsidurti Jo akivaizdoje ir būkite iš tų, kurie atsigręžė į Jį. Melskite atleidimo, o žmonės, kad neįvykdėte savo pareigos Dievui ir nusižengėte Jo Tikėjimui, ir nebūkite kvaili. Tai Jis, Kuris sutvėrė jus; tai Jis, Kuris maitino jūsų sielas Savo Tikėjimo maistu ir suteikė galią atpažinti Tą, Kuris yra Visagalis, Išaukštintasis, Visažinis. Tai Jis, Kuris atskleidė prieš jūsų akis Jo pažinimo brangenybes ir privertė jus įkopti į tikrumo dangų — to tikrumo, kurį turi Jo nenugalimas, Jo nepa-neigiamas ir labiausiai išaukštintas Tikėjimas. Saugokitės, kad neatimtumėte iš savęs Dievo gailestingumo, kad nepaverstumėte niekais savo darbų ir neišsižadėtumėte šio aiškiausio, aukščiausio, šio šviečiančio ir šlovingo Apreiškimo tiesos. Teisingai įvertinkite Dievo, savo Sutvėrėjo, Tikėjimą ir žvelkite į tai, kas atsiųsta iš Sosto aukštybėse, ir svarstykite tai savo nekalta ir šventa širdimi. Tada šio Tikėjimo tiesa pasirodys jums taip aiškiai, kaip saulė vidurdienio šlovėje. Tada jūs būsite iš tų, kurie tiki Juo.

Sakau: pirmas ir svarbiausias liudijimas, įrodantis Jo tiesą, yra Jo paties Esybė. Po šio liudijimo eina Jo Apreiškimas. O tiems, kas neįstengia atpažinti nei vieno, nei kito, Jis surado žodžius, kuriuos Jis atskleidė kaip Savo realybės ir tiesos įrodymą. Tai iš tikrųjų yra Jo begalinio gailestingumo žmonėms liudijimas. Jis kiekvieną sielą apdovanojo sugebėjimu atpažinti Dievo ženklus. Kaip kitaip Jis būtų įvykdęs Savęs paliudijimą, jei jūs esate iš tų, kurie svarsto Jo Tikėjimą savo širdyse. Jis niekada nė vieno nenuteis neteisingai ir neuždės sielai nepakeliamos pareigos. Jis tikrai yra Užjaučiantis, Gailestingasis.

Sakau: Tokia didelė yra Dievo Tikėjimo šlovė, kad net aklas gali ją pamatyti, jau nekalbant apie tuos, kurių žvilgsnis aštrus, kurių regėjimas stiprus. Aklieji negali matyti saulės šviesos, tačiau jie sugeba jausti jos nuolatinę kaitrą. Tačiau tie iš Bajano žmonių, kurių akla širdis — ir čia Dievas Mano liudininkas, — yra bejė-

giai, kad ir kiek Saulė jiems šviestų, suvokti jos šlovės spindesį ar pajusti jos spindulių šilumą.

Sakau: o Bajano žmonės! Mes išrinkome jus iš viso pasaulio, kad pažintumėte ir atpažintumėte Mūsų Esybę. Mes privertėme jus prisirišti prie dešinės Rojaus pusės — Vietos, iš kurios neblėstanti Ugnis šaukia visais balsais: “Nėra kito Dievo, išskyrus Mane, Galingąjį, Aukščiausiąjį!” Būkite atsargūs ir neleiskite lyg uždanga atskirti savęs nuo šios Saulės, kuri šviečia virš jūsų Viešpaties, Gailestingojo, Valios aušros ir kurios šviesa apėmė ir mažus, ir didelius. Prasiplaukite akis, kad galėtumėte matyti jos šlovę savomis akimis ir nepasikliaukite niekieno žvilgsniu, tik savoju, nes Dievas niekada neužkrovė nė vienai sielai nepakeliamos naštos. Tai nuo seno nešė žemėn Pranašai ir Pasiuntiniai ir tai užrašyta visuose Raštuose.

Stenkitės, o žmonės, rasti įėjimą į šią neapbrėpiamą Begalybę, kuriai Dievas nesuteikė nei pradžios, nei pabaigos, kurioje kilo Jo balsas ir iš kurios pasklido saldūs šventumo ir šlovės kvapai. Neatsisakykite didybės Rūbo ir neskaudinkite savo širdies neleisdami jai prisiminti jūsų Viešpaties ar ausims klausyti saldžių Jo nuostabios, Jo taurios, Jo visa persmelkiančios, Jo aiškios ir sklandžios kalbos melodijų.

LIII. O Nazirai, o Mano tarne! Dievas, Amžinoji Tiesa, Mano liudininkas. Dangiškasis Jaunuolis šią Dieną pakėlė virš žmonių galvų šlovingą Nemirtingumo Taurę ir stovi laukdamas prie Savo sosto ir stebi, kieno akis atpažins Jo šlovę ir kieno ranka nedvejodama sieks paimti Taurę iš Jo sniego baltumo rankos ir ištuštinti ją. Iki šiol dar nedaugelis teragavo šios neprilygstamos, šios laisvai tekančios Amžių Karaliaus malonės. Jie dabar gyvena aukščiausiuose Rojaus rūmuose ir tvirtai sėdi valdžios sostuose. Dievo teisingumo vardan! Nei Jo šlovės veidrodžiai, nei Jo vardų atskleidėjai, nei kuris nors kitas tvarinys, kuris kada nors buvo ar dar bus, niekada jų nepranoks, jei jūs esate iš tų, kurie supranta šią tiesą.

O Nazirai! Šios Dienos puikybė nepasiekiamai išaukštinta virš

viso žmogiškojo supratimo, kad ir kokios plačios būtų jo žinios, kad ir koks puikus būtų jo suvokimas. Kaip smarkiai ji turi viršyti vaizduotę tų, kurie nuklydo nuo jos šviesos ir užsidarė nuo jos šlovės! Jeigu tu nuplėstum baisią uždangą, kuri dengia šią viziją, tu pamatytum tokią malonę, kuriai niekas nuo pat pradžios, kuri neturi pradžios, ir iki pat pabaigos, kuri neturi pabaigos, negali prilygti ar būti panašus. Kokia kalba turėtų kalbėti Tas, Kuris yra Dievo Lūpos, kad tie, kurie lyg šydu atskirti nuo Jo, galėtų atpažinti Jo šlovę? Teisieji, aukštybių Karalystės gyventojai, godžiai gurkstelės Šventumo Vyno Mano, Šlovingojo, vardan. Niekas kitas, išskyrus juos, nepatirs tokios malonės.

LIV. Dievo, mano Mylimojo, teisingumo vardan! Aš niekada nesiekiau žemiškojo vadovavimo. Mano vienintelis tikslas buvo perduoti žmonėms tai, kas buvo man įsakyta paties Dievo, Maloningojo, Nepriylgstamojo, kad atitraukčiau juos nuo šio pasaulio tuštybių bei priversčiau juos kopti į tokias aukštumas, kurios nepasiekiamos jokiam bedieviui ir neįsivaizduojamos jokiam atžagareiviui.

LV. Tu sugrąžink atmintin, o Ta Žeme (Teheranas), ankstesnes dienas, kuriomis tavo Viešpats padarė tave Savo sostu ir apgaubė tave Savo šlovės spindesiu. Kokia didelė daugybė tų šventų būtybių, tų tikrumo simbolių, kurie iš savo didelės meilės tau atidavė savo gyvybes ir paaukojo dėl tavęs viską! Tėbūnie džiaugsmas tau ir palaima tiems, kurie turi tave. Aš liudiju, kad iš tavęs, kaip žinoma kiekvienai supratingai širdžiai, eina gyvybės kvapas To, Kuris yra pasaulio Troškimas. Tavyje apsireiškė tai, kas nematoma, ir iš tavęs išėjo tai, kas buvo paslėpta nuo žmonių akių. Kurį iš daugybės tave nuoširdžiai mylinčių, kurio kraujas buvo pralietas prie tavo vartų ir kurio dulkės dabar palaidotos tavo žemėje, Mes turėtume prisiminti? Saldūs Dievo kvapai nuolat sklando ir amžinai sklاندys virš tavęs. Mūsų Plunksna rašo, kad paminėtų tave ir išaukštintų tironijos aukas, tuos vyrus ir moteris, kurie miega po tavo dulkėmis.

Tarp jų yra Mūsų pačių sesuo, kurią Mes dabar minime; tai Mūsų ištikimybės jai ženklas ir Mūsų meilės jai įrodymas. Koks pasigailėtinas buvo jos likimas! Kokia nuolanki ji sugrįžo pas savo Dievą! Mes vieninteliai žinojome tą Savo viską apimančio pažinimo dėka.

O Ta Žeme! Tu per Dievo malonę tebesi centras, į kurį susirinko Jo mylimieji. Jie laimingi; laimingas kiekvienas pabėgėlis, kuris ieško tavo prieglobsčio kentėdamas Dievo, šios nuostabios Dienos Viešpaties, kelyje! Palaiminti tie, kurie prisimena vienintelį tikrąjį Dievą, kurie šlovina Jo Vardą ir uoliai siekia tarnauti Jo Tikėjimui. Apie tuos žmones ir kalbėjo senovinės šventos Knygos. Juos Ištikimųjų Vadas kėlė į padanges sakydamas: “Jų laukianti palaima pranoksta tą palaimą, kuria džiaugiamės dabar.” Jis tikrai kalbėjo tiesą, ir tai dabar Mes liudijame. Tačiau jų padėties šlovė tebėra neatskleista. Dievo galios ranka tikrai pakels uždangą ir atskleis žmogaus žvilgsniui tai, kas pradžiugins, ir pasaulio akys nušvis.

Skirkite padėką Dievui, Amžinajai Tiesai, tebus išaukštinta Jo šlovė, nes jūs nusipelnėte tokios malonės ir buvote apdovanoti Jo pagyrimų puošmena. Dėkokite už šias vertingas dienas ir laikykites to, kas dera šiam Apreiškimui. Jis tikrai yra Patarėjas, Užjaučiantis, Visažinis.

LVI. Tegu niekas tavęs neskaudina, o Ta (Teherano) Žeme, nes Dievas pasirinko tave visos žmonijos džiaugsmo šaltiniu. Jis palaimins, jei tokia bus Jo Valia, kad tavo soste sėdėtų tas, kuris valdys teisingai, kuris surinks Dievo kaimenę, išblaškytą vilkų. Toks valdytojas su džiaugsmu ir pasitenkinimu atsigręš veidu ir suteiks savo malones Bahá žmonėms. Jis tikrai Dievo akivaizdoje yra brangakmenis tarp žmonių. Jis amžinai turi Dievo šlovę ir šlovę visų, kurie gyvena Jo apreiškimo karalystėje.

Rodyk didelį džiaugsmą, nes Dievas padarė tave “Jo šviesos Aušra”, kadangi tavyje gimė Jo Šlovės Apsireiškimas. Džiaukis tuo vardu, kuris buvo tau suteiktas — vardu, per kurį malonės Saulė paskleidė savo spindesį, apšvietusį ir žemę, ir dangų.

Greitai tavo reikalai pasikeis, ir valdžios vadžios paklius į tautos rankas. Iš tikrųjų Viešpats yra Visažinis, Jo valdžia apima visus daiktus. Ilsėkis įsitikinusi atlaidžia tavo Viešpaties malone. Jo maloninga akis amžiams bus nukreipta į tave. Artėja diena, kai tavo sumaištį pakeis taika ir ramybė. Taip įsakyta stebuklingoje Knygoje.

LVII. Kai tu būsi išėjęs iš Mano akivaizdos dvaro, o Mahometai, nukreipk savo žingsnius link Mano namų (namų Bagdade) ir aplankyk juos tavo Viešpaties vardu. Kai tu pasieksi jų duris, atsistok priešais jas ir pasakyk: kurlink išėjo Senovės Grožis, o didžiausieji Dievo Namai, Tas, per Kurį Dievas padarė tave kelrode besižavinčio pasaulio žvaigžde ir paskelbė tave esant ženklu, primenančiu Jį visiems, kurie yra danguose, ir visiems, kurie yra žemėje? O! Vardan ankstesnių dienų, kai tu, o Dievo Name, buvai suoleliu Jo kojoms, dienų, kai iš tavęs nenutrūkdama liejosi Gailestingąjo melodija! Kas liko iš tavo brangakmenio, kurio šlovė apšvietė visa, kas sutverta? Kur dingo dienos, kai Jis, Amžių Karalius, padarė tave Savo šlovės sostu, dienos, kuriomis Jis išrinko tave vienintelį būti išsigelbėjimo žiburiu tarp žemės ir dangaus ir privertė tave skleisti saldų Atlaidžiojo kvapą aušros bei vakaro metu?

Kur, o Dievo Name, pasidėjo didybės ir galios Saulė, kuri gaubė tave Savo buvimo skaistybe? Kur pasidėjo Ji, tavo Viešpaties, Nevaržomojo, Kuris pasistatė Savo sostą tarp tavo sienų, švelnaus gailestingumo Aušra? Kas gi, o Dievo soste, pakeitė tavo veidą ir privertė tavo kolonas drebėti? Kas gi galėjo uždaryti tavo duris prieš pat veidą tų, kurie uoliai ieško tavęs? Kas gi tave padarė tokiu atsiskyrėliu? Ar galėjo tau kas pasakyti, kad pasaulio Mylimąjį persekioja Jo priešų kardai? Viešpatie, laimink tave ir laimink tavo ištikimybę Jam, nes tu likai ištikimu Jo bendražygiu visuose Jo varguose ir Jo kančiose.

Aš liudiju, kad tu esi Jo spindinčios šlovės vieta, Jo švenčiausia buveinė. Iš tavęs atėjo Šlovingąjo Kvapas, Kvapas, kurį įkvėpė visi tvariniai, ir džiaugsmu prisipildė krūtinės ištikimųjų, kurie gy-

vena Rojaus rūmuose. Susiejimas aukštybėse ir tie, kurie gyvena Dievo Vardų Miestuose, verkia dėl tavęs ir aprauda visa, kas tave ištiko.

Tu tebesi Visagalio vardų ir požymių simbolis, Taškas, į kurį nukreiptos žemės ir dangaus Viešpaties akys. Čia tu patyrei visa, ką patyrė Arka, kurioje buvo apgyvendintas dieviško saugumo Pažadas. Palaimintas tas, kuris supranta tų žodžių stiprybę ir atpažįsta tikslą To, Kuris yra visų tvarinių Viešpats.

Laimingi tie, kurie įkvepia iš tavęs saldžius Gailestingojo kvapus, kurie pripažįsta tavo išaukštinimą, kurie saugo tavo šventumą, kurie visais laikais ir dabar gerbia tavo padėtį. Mes maldaujame Visagalį padaryti taip, kad akys, kurios nusigrėžė nuo tavęs ir nepajėgė suprasti tavo vertės, atsivertų, kad tikrai galėtų atpažinti tave ir Tą, Kuris tiesos galia iškelė tave į aukštybes. Iš tikrųjų akli yra supantys tave ir visiškai nejaučiantys tavęs šią dieną. Tavo Viešpats tikrai yra Maloningas, Atlaidus.

Aš liudiju, kad per tave Dievas pasirodė Savo tarnų širdims. Palaimintas tas žmogus, kuris kreipia savo žingsnius link tavęs ir lanko tave. Vargas tam, kuris nepripažįsta tavo teismo, kuris nusigrėžia nuo tavęs, kuris plėšia tavo vardo garbę ir neigia tavo šventumą.

Nesielvartauk, o Dievo Name, jei tavo šventumo šydą nuplėš netikėliai. Dievas tvarinių pasaulyje tave papuošė Tavo atminimo brangakmeniui. Tokio papuošalo joks žmogus niekada negali paneigti. Į tave visada bus nukreiptos tavo Viešpaties akys. Jis tikrai atsuks Savo ausį, kad išgirstų maldą kiekvieno, kuris lankys tave, kuris bus su tavimi ir kreipsis į Jį tavo vardu. Jis iš tiesų yra Atleidžiantis, Gailestingas.

Aš meldžiu Tave, o mano Dieve, vardu to Namo, kuris, atskirtas nuo Tavęs, iškentė tokius pasikeitimus, kuris aprauda savo atitolinimą nuo Tavęs ir verkia dėl Tavo sielvarto, atleisti man ir mano tėvams, ir mano giminei, ir tiems mano broliams, kurie įtikėjo Tave. Padaryk, kad turėčiau visa, ko man reikia, per Tavo malonę, o Tu, Kuris esi Vardų Karalius. Tu esi Dosniausias iš dosniausių, visų pasaulių Viešpats.

LVIII. Gražink į savo atmintį tai, kas buvo atskleista Mihdi, Mūsų tarnui, pirmaisiais mūsų tremties metais į Paslaptinę Žemę (Adrianopolį). Jam Mes papasakojom apie tai, kas turėjo ištikti Mūsų Namą (Namą Bagdade) per ateisiančias dienas, kad jis nesielvartautų dėl jau patirtų plėšimų ir smurto. Tikrai Viešpats, tavo Dievas, žino visa, kas yra danguose, ir visa, kas yra žemėje.

Jam Mes parašėme: tai nėra pirmas pažeminimas, kurį patyrė Mano Namas. Praėjusiomis dienomis engėjas jau žėrė jam įžeidimus. Tikrai, ateinančiomis dienomis jį taip pažemins, kad privers tekėti ašaras iš visų įžvalgių akių. Taigi Mes atskleidėme tau dalykus, paslėptus po šydu, nežvelgiamus niekam, išskyrus Dievą, Visagalį, Pagirtąjį. Atėjus laikui tiesos galia Viešpats išaukštins jį visų žmonių akyse. Jis padarys jį Savo Karalystės Vėliava, Šventove, kurioje rinksis ištikimųjų susijėjimas. Taip kalbėjo Viešpats, tavo Dievas, iki tos verksmų dienos atėjimo. Šį apreiškimą Mes davėme tau Savo šventoje Lentelėje, kad tu nesielvartautum dėl to, kas ištiko Mūsų Namą puolant priešams. Tebūnie pagirtas Dievas, Visažinis, Išmintingasis.

LIX. Kiekvičnas nešališkas stebėtojas tikrai pripažins, kad nuo pat Savo Apreiškimo aušros šis Kankinys visą žmoniją kvietė atsigręžti veidu į Šlovės Aušrą ir uždraudė blogybes, neapykantą, priespaudą ir nedorumą. Tačiau žiūrėkite, ką padarė engėjo ranka! Jokia plunksna nepajėgia aprašyti jo tironijos. Nors tikslas To, Kuris yra Amžinoji Tiesa, buvo duoti amžinąjį gyvenimą visiems žmonėms ir suteikti jiems saugumą bei taiką, tačiau matote, kad jie pakilo ir praliejo Jo mylimųjų kraują bei paskelbė Jam mirties nuosprendį.

Tos priespaudos kurstytojai yra tie, kurie, nors tokie kvaili, laikomi išminčių išminčiais. Jie tokie akli, kad parodė nepaprastą žiaurumą įmesdami į patį baisiausią Kalėjimą Tą, Kurio Slenksčio tarnu būti sukurtas visas pasaulis. Tačiau Visagalis, nepaisydamas jų ir tų, kurie išsižadėjo šio "Didžiojo Paskelbimo" tiesos, pavertė šį Namą-Kalėjimą Labiausiai Išaukštintu Rojumi, Dangų Danguimi.

Mes neatsisakome tokių materialinių gėrybių, kurios galėtų Mus išvaduoti iš Mūsų vargų. Tačiau kiekvienas Mūsų bendražygis bus Mūsų liudininkas, kad Mūsų šventas dvaras yra palaimintas kur kas labiau ir be materialinių dovanų. Vis dėlto būdami uždaryti tame kalėjime mes priėmėme tokius dalykus, kuriuos netikėliai siekė iš Mūsų atimti. Jei rastųsi žmogus, kuris panorėtų pastatyti Mūsų vardu pastatą iš gryno aukso ar sidabro ar namą, nusagstyta neapsakomos vertės brangakmeniais, toks noras būtų visiškai teisingas. Jis tikrai daro, ką nori, ir įsako, ką panorėjęs. Dar daugiau, leidimas duotas tiems, kas trokštų sukurti šiame krašte garbingas ir įspūdingas struktūras bei paskirti turtingas ir šventas žemes prie Jordano ir jo apylinkėse vienintelio tikrojo Dievo, tebus pagirta Jo šlovė, maldai ir tarnystei, kad pranašystės, užrašytos Aukščiausiojo Plunksna Šventuose Raštuose, išsipildytų, nes Dievas, visų pasaulių Viešpats, čia geidė apsirėikšti per šį labiausiai išaukštintą, šį švenčiausią, šį galingąjį ir stebuklingąjį Apreiškimą.

Mes jau nuo seno tarėme tokius žodžius: praplatink savo pakraščius, o Jeruzale! Apsvarstykite tai savo širdyse, o Bahá žmonės, ir skirkite savo padėką Viešpačiui, Aiškintojui, Aiškiaregiui.

Jei tos paslaptys, kurios nežinomos niekam, išskyrus Dievą, būtų atskleistos, visa žmonija pamatytų tobulo ir išbaigto teisingumo liudijimus. Su tikrumu, dėl kurio niekam nevalia abejoti, visi žmonės priimtų Jo įsakymus ir tvirtai jų laikytųsi. Mes tikrai pažadėjome Savo Knygoje gerą ir gausų atlygį visiems, kurie atsisakys savo nedorumo ir gyvens šventą ir dievobaimingą gyvenimą. Jis iš tiesų yra Didysis Davėjas, Maloningas.

LX. Mano nelaisvė negali atnešti Man jokios gėdos. Ne, priešiu Savo gyvybe, tai neša Man šlovę. Gėdą Man atnešti gali elgesys tokių Mano sekėjų, kurie skelbiasi myli Mane, tačiau iš tikrųjų seka Šėtonu. Jie tikrai yra prarastieji.

Kai atėjo laikas, skirtas Apreiškimui, ir Tas, Kuris yra pasaulio Saulė, pasirodė Irake, Jis liepė Savo sekėjams laikytis to, kas apsaugotų juos nuo šio pasaulio nuodėmių. Kai kurie pasidavė žė-

miems troškimams, tuo tarpu kiti pasiliko eiti teisingumo ir tiesos keliu ir buvo vedami teisingai.

Sakau: to negalima priskirti prie Bahá žmonių, kuris atsiduoda savo žemiškiems troškimams ar visa širdimi siekia žemiškų dalykų. Tas yra Mano tikras sekėjas, kuris atėjęs į gryno aukso slėnį pereis per jį greitai kaip debesis ir nei atsigręš, nei sustos. Toks žmogus tikrai yra Mano. Iš jo drabužio Susiėjimas aukštybėse gali įkvėpti šventumo kvapą... O sutikęs gražiausią ir maloniausią iš moterų, jis nepajus, kad jo širdį gundo nors menkiausias jos grožio troškimo šešėlis. Iš tikrųjų toks yra skaistumo be dėmelės tvarinys. Tą jums apreiškia tėvų Dievo Plunksna, lieptas jūsų Viešpaties, Visagalio, Maloningojo.

LXI. Pasaulis kankinasi ir sumaištis jame didėja diena iš dienos. Jo veidas atgręžtas į nepaklusnumą ir netikėjimą. Jo likimas bus toks, kad apie tai šiuo metu netiktų kalbėti. Jo nuodėmingumas truks ilgai. Ir kai ateis skirtoji valanda, staiga pasirodys tai, kas privers sudrebėti visas žmonijos kūno dalis. Tada ir tik tada išsiskleis Dievo Vėliava, o Rojaus Lakštingala pragys savo giesmėmis.

LXII. Gražink į savo atmintį Mano sielvartus, Mano rūpesčius ir nerimą, Mano vargus ir išbandymus, Mano nelaisvės dienas, ašaras, kurias išliejau, Mano skausmo kartėlį, o dabar — Mano įkalinimą šioje tolimoje šalyje. Dievas, o Mustafa, yra Mano liudininkas. Jei tau galėčiau pasakyti tai, kas ištiko Senovės Grožį, tu išbėgtum į tyrus ir prapliuptum didžia rauda. Iš sielvarto tu daužytum sau galvą ir šauktum lyg įgeltas gyvatės geluonies. Būk dėkingas Dievui, kad Mes atsisakėme atskleisti tau paslaptis tų nesuvokiamų įsakymų, kurie buvo atsiųsti Mums žemėn iš tavo Viešpaties, Galingiausiojo, Visagalio, valios dangaus.

Dievo teisingumo vardan! Kiekvieną rytą pakilęs iš Savo lovos aš randu nesuskaičiuojamos daugybės vargų angelus, susibūrusius už Mano durų; o kiekvieną naktį Man gulantis, štai, Mano širdis kone miršta nuo to, ką ji iškentė dėl priešų žiaurumo. Sulig

kiekvienu kąsneliu duonos, kurį atlaužia Amžinas Grožis, padvigubėja naujų vargų puolimas, o kiekvienas Jo geriamas lašelis atmieštas sunkiausių išbandymų kartėliu. Prieš žengdamas kiekvieną žingsnį Jis susiduria su begale nematytų vargų, o paskui Jį seka legionai gąsdinančių sielvartų.

Toks tat Mano likimas, jei tu pasvarstytum tai savo širdyje. Tačiau teneliūdi tavo širdis dėl to, kuo Dievas apipila Mus. Savo norus susiek su Jo norais, nes Mes niekada netroškome nieko kito, išskyrus Jo Valią, ir sveikinome kiekvieną iš Jo neatšaukiamų įstatymų. Tebūnie tavo širdis kantri ir nenusimenanti. Nesek paskui tuos, kurie maištauja.

LXIII. O tu, kurio veidas atgręžtas į Mane! Kai tik tavo akys iš toli pamatys Mano gimtąjį miestą (Teheraną), stokis ir sakyk: atėjau pas tave iš kalėjimo, o Ta Žeme, su Dievo, Padėjėjo Nelaimėje, Esančio Savyje, žinia. Aš skelbiu tau, o pasaulio motina ir šviesos šaltini visoms jo tautoms, apie švelnų tavo Viešpaties gailėstį ir sveikinu tave vardu To, Kuris yra Amžinoji Tiesa, nematomų dalykų Žinovas. Aš liudiju, kad tavyje buvo apreikštas Tas, Kuris yra Paslėptas Vardas ir neatskleistas Nematomas Lobis. Per tave buvo atskleista visų dalykų, tiek praeities, tiek ir ateities, paslaptis.

O Ta Žeme! Tas, Kuris yra Vardų Viešpats, atsimenta tave Savo šlovėje. Tu esi Dievo Tikėjimo Aušra, Jo Apreiškimo šaltinis, Jo Didžiausio Vardo apsireiškimas - Vardo, kuris privertė žmonių širdis ir sielas sudrebėti. Kokia daugybė tų vyrų ir moterų, tų tiurnijos aukų, kurios buvo nužudytos tarp tavo sienų Dievo kelyje ir palaidotos po tavo dulkėmis su tokiu žiaurumu, kad priverstų kiekvieną garbingą Dievo tarną dejuoti dėl savo likimo.

LXIV. Mūsų noras yra prisiminti aukščiausios palaimos buveinę (Teheraną), šventą ir šviečiantį miestą — miestą, kuriame buvo paskleistas Mylimojo kvapas, kuriame pasklido Jo ženklai, kuriame buvo apreikšti Jo šlovės liudijimai, kuriame buvo iškeltos Jo vėliavos, kuriame buvo išskleista Jo padangtė, kuriame buvo

paskelbtas kiekvienas Jo išmintingas įsakymas.

Tai miestas, kuriame dvelkia saldūs naujo susijungimo kvapai, kuris privertė nuoširdžius Dievo mylėtojus priartėti prie Jo ir įžengti į Jo šventumo ir grožio Buveinę. Laimingas keliautojas, kuris nukreipia savo žingsnius link šio miesto, kuris nusipelno leidimo į jį ir ragauja naujo susijungimo vyną savo Viešpaties, Atlaidžiojo, Pagirtojo, besiliejančios malonės dėka.

Aš atėjau pas tave, o širdies troškimo žeme, su Dievo žinia ir skelbiu tau Jo atleidų gailėstį bei malonę, ir sveikinu bei šlovinu tave Jo vardu. Jis iš tiesų yra begalinė malonė ir gėris. Tebus palaimintas žmogus, kuris atsigręžia veidu į tave, kuris iš tavęs perima Dievo, visų pasaulių Viešpaties, kvapą. Tebūnie tau Jo šlovė ir tesupa tave Jo šviesos skaistumas, nes Dievas padarė tave rojumi Savo tarnams ir paskelbė tave palaiminta ir šventa žeme, kurią Jis Pats minėjo Knygose, atskleistose Jo Pranašų ir Pasiuntinių.

Per tave, o spindinčios grožybės žeme, buvo atskleistas ženklas: “Nėra jokio kito Dievo, išskyrus Jį”, — ir išskleista vėliava: “Tikrai Aš esu Tiesa, nematomų dalykų Žinovas”. Pritinka kiekvienam, kuris lanko tave, rasti šlovę tavyje ir tuose, kurie tavyje gyvena, kurie yra Mano Medžio šakos ir jų lapai, kurie yra Mano šlovės ženklai, kurie seka paskui Mane ir yra Mano mylimieji ir kurie su didžiausiu pasiryžimu atgręžė savo veidus į Mano šlovę.

LXV. Gražink į Savo atmintį Tavo atvykimą į Miestą (Konstantinopolį), kai sultono ministrai laikė Tave neišmanantį jų įstatymų ir taisyklių bei tikėjo Tave esant beraštį. Sakau: taip, vardan Mano Viešpaties! aš neišmanau nieko, išskyrus tai, ko Dievas Savo begaline malone teikėsi Mane išmokyti. Tą Mes tvirtai liudijame ir neabejodami pripažįstame.

Sakau: jeigu įstatymai ir taisyklės, kurių jūs laikotės, yra jūsų pačių sugalvotos, Mes jokia būdu jų nesilaikysime. Taip Man įsakė Tas, Kuris yra Išmintingas, Visažinis. Toks buvo Mano kelias praeityje ir toks jis bus ateityje Dievo galia ir Jo valia. Tai iš tikrųjų yra tiesus ir teisingas kelias. Jei tai yra Dievo įsakymai, tada pateikite savo įrodymus, jei esate iš tų, kurie kalba tiesą. Sakau: Mes sura-

šėme į Knygą, į kurią nelieka neužrašytas joks žmogaus darbas, kad ir koks menkas būtų, ir visa, kuo jie kaltino Mane, ir visa, ką jie padarė Man.

Sakau: jums, o Šalies ministrai, pritinka laikytis Dievo įsakymų ir atsisakyti savųjų įstatymų ir taisyklių bei būti iš tų, kurie vedami tiesiu keliu. Tai jums geriau už viską, ką turite, jei tik jūs tai žinotumėte. Jei pažeisite Dievo įsakymą, Jo akivaizdai nebetiks joks jūsų darbų trupinėlis ar pavadinimas. Netrukus jūs pamatysite pasekmes to, ką esate padarę per visą šį bergždžią gyvenimą ir gausite užmokestį už tai. Tai tikrai yra teisybė, neginčijama teisybė.

Kiek daug tų, kurie praėjusiais šimtmečiais padarė tai, ką ir jūs esate padarę, ir kurie, nors ir aukštesnės padėties už jus, galiausiai pavirto dulke ir buvo pasmerkti nepermaldaujamam jų likimui! Argi jūs negalėtumėte savo širdyje apsvarstyti Dievo Tikėjimą! Jūs sekate jiems įkandin ir būsite priversti įžengti į buveinę, kurioje neatsiras nė vieno, galinčio būti draugu ar pagalbėti. Iš tikrųjų, jūsų paklaus apie jūsų darbus, būsite pakviesti duoti ataskaitą dėl pareigos Dievo Tikėjimui nevykdymo ir niekinančio Jo mylimųjų, kurie su aiškiu nuoširdumu atėjo pas jus, atstūmimo.

Tai jūs tarėtės, kaip su jais pasielgti, tai jūs verčiau pasidavėte savo troškimams ir atsisakėte vykdyti Dievo, Pagalbininko Nelaimėje, Visagalio, įsakymus.

Sakau: Ką! Ar jūs laikysitės savo pačių planų ir atsuksite nuгарą Dievo įsakymams? Jūs tikrai padarėte žalos sau ir kitiems. Jei tik jūs galėtumėte tai suvokti! Sakau: jei jūsų taisyklės ir principai remiasi teisybe, tad kodėl jūs sekate tais, kurie panašūs į jus savo nuodėmingais polinkiais, ir atstumiate tuos, kurie prieštarauja jūsų troškimams? Tad kokia teise jūs remiatės, kad ginčus tarp žmonių spręstumėte teisingai? Ar jūsų taisyklės ir principai yra tokie, kurie pateisina persekiojimus To, Kuris jūsų paliepimu stojo prieš jus Pats, Jo neigimą ir bausmių skyrimą Jam kiekvieną baisaus sielvarto dieną? Argi Jis kada nors, kad ir trumpą akimirką, jums nepakluso? Visi Irako gyventojai ir ne tik jie, bet ir kiekvienas įžvalgus stebėtojas paliudys Mano žodžių teisybę.

Stenkitės spręsti teisingai, o jūs, šalies ministrai! Ką gi Mes padarėme, kad pateisintumėte Mūsų tremtį? Koks Mūsų nusižengimas, kad nusipelnėme išvaymo? Tai Mes ieškojome jūsų, tačiau žiūrėkit, jūs atsisakėte priimti Mus! Dėl Dievo! Tai skaudi neteisybė, kurią jūs taikote Mums — neteisybė, kuriai neprilygsta jokia žemiška neteisybė. To liudininkas yra Pats Visagalis...

Jūs žinokite, kad visos pasaulio tuštybės ir puošmenos praeis. Niekas nėra amžina, išskyrus Dievo Karalystę, kuri nepriklauso niekam, tik Jam, visa ko Aukščiausiam Valdovui, Pagalbininkui Nelaimėje, Šlovingajam, Visagaliui. Jūsų gyvenimo dienos prabėgs, o visi dalykai, kuriais jūs užsiėmę ir kuriais giriatės, išnyks ir būrys Jo angelų tikrai pakvies jus į vietą, kur visi tvariniai sudrebės nuo galvos iki kojų, ir kiekvieno engėjo kūnas nueis pagaugais. Jus paklaus apie darbus, kuriuos padarėte savo rankomis šiame bergždžiam gyvenime, ir už juos jums bus atlyginta. Tai diena, kuri jums visiems neišvengiamai ateis, tai valanda, kurios niekas negali atitolinti. Tą liudija Kalba Tò, Kuris sako tiesą ir yra visų dalykų Žinovas.

LXVI. Bijokite Dievo, jūs, Miesto (Konstantinopolio) gyventojai, ir nesėkite tarp žmonių nesantaikos sėklos. Nevaikščiokite piktojo takais. Per visas likusias savo gyvenimo dienas vaikščiokite vienintelio tikrojo Dievo keliais. Jūsų dienos praeis, kaip praėjo ir prieš jus buvusiųjų. Į dulkes atvirsite, kaip atvirto ir jūsų protėviai.

Jūs žinokite, kad aš nebijau nieko, išskyrus Dievą. Neįtikėjau nė į vieną, išskyrus Jį; nesilaikysiu nė vieno, išskyrus Jį, ir negeisiu nieko, išskyrus tai, ką Jis Man lėmė. Tai iš tikrųjų yra Mano širdies troškimas, jei tik jūs tą suprantate. Aš pasiūliau Savo sielą ir Savo kūną kaip auką už Dievą, visų pasaulių Viešpatį. Kas pažino Dievą, nebepažins nieko, išskyrus Jį, o tas, kas bijo Dievo, nebijos nieko, išskyrus Jį, nors ir visos žemės jėgos pakiltų ir nukryptų prieš jį. Aš nekalbu, jei Jis neliepia, ir Dievo galia ir Jo valia neseiku niekuo, išskyrus Jo tiesą. Jis tikrai atlygins doriesiems.

Pasakok, o Tarne, ką Tu matei atvykęs į Miestą, kad Tavo liudijimas išliktų tarp žmonių ir būtų įspėjimas tiems, kurie tiki.

Atvykę į Miestą Mes radome valdovus ir vyresniusius susirinkusius drauge ir kaip vaikus bežaidžiančius su moliu. Mes nematėme nė vieno pakankamai subrendusio priimti iš Mūsų tiesas, kurių Dievas mus išmokė, ar suaugusio suprasti Mūsų nuostabius išminties žodžius. Mūsų vidinis regėjimas kentėjo matydamas juos ir jų nuodėmes bei visišką nepaisymą tų dalykų, kuriems buvo sutverti. Štai ką Mes pamatėme tame Mieste ir ką nutarėme surašyti į Mūsų Knygą, įspėdami juos ir visą žmoniją.

Sakau: jei jūs siekiate šio gyvenimo tuštybių, reikėjo jų ieškoti tebesant savo motinos iščiose, nes tada jūs be perstojo ėjote link to, jei tik jūs galite tai suvokti. Kita vertus, nuo pat gimimo iki brandos jūs tolote nuo pasaulio ir artėjote prie dulkių. Kam tada reikia taip godžiai geisti didinti žemiškus turtus, kai jūsų dienos suskaičiuotos ir viskas tikrai prarasta? Tad ar jūs, o nepastabieji, neatsikratysite aklumo?

Išgirskite savo ausimis patarimus, kuriuos jums duoda šis Tarnas, vardan Dievo. Jis tikrai tavęs neprašo atlygio ir tenkinasi tuo, ką Dievas Jam lėmė, bei visiškai lenkiasi Dievo Valiai.

Jūsų gyvenimo dienos smarkiai išseikvotos, o žmonės, ir sparčiai artinasi jūsų galas. Todėl dėkite šalin visą savo palikimą bei tai, ko laikotės įsikibę, ir tvirtai priimkite Dievo įsakymus, kad galėtumėte laimingai pasiekti tai, ką Jis parengė jums, ir būkite iš tų, kurie eina teisingu keliu. Džiaukitės ne žemiškais daiktais bei tuščiomis puošmenomis ir nesiekite su jais savo vilčių. Tegu jūsų viltis būna Dievo, Išaukštinto, Didžio, prisiminimas. Netrukus Jis pavers nieku visa, ką jūs turite. Bijokitės Jo ir nepamirškite Jo sandoros su jumis, ir nebūkite iš tų, kurie lyg uždanga atskirti nuo Jo.

Saugokitės, kad jūsų neapimtų pasididžiavimas prieš Dievą ir paniekinamai neatstumtumėte Jo mylimųjų. Nuolankiai nusizeminkite prieš ištikimuosius, tuos, kurie patikėjo Dievu ir Jo ženklais, kurių širdys liudija Jo vienybę, kurių kalba skelbia Jo vienybę ir kurie kalba tik Jam leidus. Šitaip Mes padrašiname jus teisingumu ir įspėjame jus tiesa, kad galėtume jus pažadinti.

Neužkraukite nė vienai sielai naštos, kurios nenorėtumėte nešti patys, ir nelinkėkite kitam jokio dalyko, kurio netrokštate sau.

Tai Mano geriausias patarimas jums, jei tik jūs jo laikysitės.

Gerbkite šventus ir mokytus žmones, tuos, kurių elgesys pritaria jū padėčiai, kurie neperžengia Dievo nustatytų ribų, kurių sprendimai sutampa su Jo priesakais, atskleistais Jo Knygoje. Jūs žinokite, kad jie yra kelią rodantys žibintai tiems, kurie yra danguje ir žemėje. Tie, kurie negerbia ir apleidžia šventuosius ir mokytuosius, gyvenančius tarp jų, — tie tikrai praranda malonę, kuria Dievas buvo juos apdovanojęs.

Sakau: laukite, kol Dievas suteiks jums Savo malonę. Niekas nelieka Jo nepastebėta. Jis žino ir dangaus, ir žemės paslaptis. Jo pažinimas apima viską. Džiaukitės ne tuo, ką patys padarėte ar padarysite ateityje, taip pat nesidžiaukite suteikę Mums tiek vargų, nes ir tuo jūs neįstengiate išaukštinti Mūsų padėties, jei jūs apžvelgsite savo darbus skvarbiu žvilgsniu. Nepajėgsite ir pakeisti Mūsų aukštos padėties. Ne, Dievas padidins atlygį, kuriuo apdovanos Mus už atkaliai ištvėrę, su kuria Mes kenčiame visus vargus. Jis tikrai padidins atlygį tiems, kurie kenčia kantriai.

Jūs žinokite, kad išbandymai ir vargai nuo neatmenamų laikų buvo dalia Dievo Išrinktųjų ir Jo mylimųjų, ir tokių Jo tarnų, kurie atsirboję nuo visko, išskyrus Jį, tokių, kurie nei prekiauja, nei apgaudinėdami parduoda Visagalio atminimą, tokių, kurie nekalba tol, kol neprabilo Jis, ir elgiasi pagal Jo įsakymą. Toks yra nuo seno Dievo įdiegtas metodas, toks jis liks ir ateityje. Palaiminti tie, kurie tvirtai kenčia, tie, kurie kantriai neša ligą ir sunkumų našta, kurie nerauda dėl to, kas jiems skirta, ir kurie žengia nuolankumo keliu...

Artėja diena, kai Dievas pakels žmones, kurie atgaivins Mūsų dienų atmintį, papasakos apie Mūsų kančias, ir iš tų, kurie be jokių įrodymų elgėsi su Mumis aiškiai neteisingai, pareikalau grąžinti Mūsų teises. Dievas tikrai valdo gyvenimą tų, kurie skriaudė Mus, ir gerai žino jų darbus. Jis tikrai atlygins jiems už jų nuodėmes. Iš tikrųjų Jis yra negailestingas keršytojas.

Šitaip Mes atpasakojome jums vienintelio tikrojo Dievo istorijas ir pasiuntėme jums dalykus, kuriuos Jis buvo skyręs, kad galėtumėte išmelsti Jo atleidimą, galėtumėte grįžti pas Jį, nuošir-

džiai gailėtis, suprasti savo prasižengimus, nusikratyti snaudulio, atsisakyti nerūpestingumo, išpirkti kaltę už nepastebėtus dalykus ir būti iš tų, kurie daro gera. Tegu tas, kas panorės, pripažįsta Mano žodžių tiesą; o tas, kuris nenorės, tenusigrėžia. Mano vienintelė prievolė yra priminti jums apie jūsų blogai vykdomą pareigą Dievo Tikėjimui, jei jūs kartais esate iš tų, kurie girdi Mano įspėjimą. Todėl klausykitės Mano kalbos ir grįžkite prie Dievo ir gailėkitės, kad Jis dėl Savo atleidumo pasigailėtų jūsų ir nuplautų jūsų nuodėmes bei atleistų už klaidas. Jo gailestingumas didesnis už Jo pykčio protrūkį, o Jo malonė apima visus, kurie buvo pašaukti gyventi ir buvo aprengti gyvybės rūbu, ar jie būtų iš praeities, ar iš ateities.

LXVII. Šiame Apreiškime pasirodė tai, ko anksčiau nebuvo. O netikėliai, kurie buvo apsireiškimo liudytojai, kalba ir sako: “Tikrai tai yra raganius, kuris sugalvojo melą prieš Dievą”. Jie iš tikrųjų yra atstumtieji.

Papasakok tautoms, o Senovės Dienų Plunksna, apie tai, kas nutiko Irake. Papasakok jiems apie pasiuntinį, kurį tos žemės Dievo tarnų susirinkimas išrinko sutikti Mus, kuris, pasiekęs Mūsų akivaizdą, klausinėjo Mus apie kai kuriuos mokslus ir kuriam Mes atsakėme remdamiesi Mūsų paveldėtomis žiniomis. Tavo Viešpats tikrai yra nematomų dalykų Žinovas. “Mes liudijame,”— sako Jis,— “kad tos žinios, kurias Tu turi, yra tokios, kurioms niekas negali prilygti. Tačiau toks žinojimas nėra pakankamas norint įrodyti tą išaukštintą padėtį, kurią žmonės priskiria Tau. Padaryk, jei Tu kalbi tiesą, tai, ko visų žemės tautų bendros pastangos neįstengia padaryti.” Šitai neabejotinai buvo pasakyta tavo Viešpaties, Šlovingojo, Mylinčiojo, akivaizdos dvare.

“Liudijimas! Tačiau ką tu matei?” Jis buvo apstulbintas. O kai atsitokėjo, pasakė: “Aš tikrai tikiu Dievą, Šlovingąjį, Pagirtąjį”. “Eik tu pas žmones ir pasakyk jiems: “Klauskite, ko norite. Jis turi galią padaryti viską, ką panorėjęs. Nė vienas, nei iš praeities, nei iš ateities, negali paversti niekais Jo Valios.” Sakau: “O tu, Dievo tarnų susirinkime! Pasirinkite bet kokį dalyką, kurį norite,

ir paprašykite savo Viešpatį, Gailestingumo Dievą, jį jums atskleisti. Jei Jis išpildys jūsų norą Savo aukščiausia galia, tada tikėkite Juo ir nebūkite tarp tų, kurie neigia Jo tiesą.” “Dabar išaušo supratimo aušra”— sakė Jis,— “ir Gailestingąjo liudijimas išsipildė”. Jis pakilo ir grįžo pas tuos, kurie jį siuntė Dievo, Šlovingąjo, Mylimojo, liepimu.

Dienos ėjo, o jis vis negrįžo pas Mus. Tuo tarpu atėjo kitas pasiuntinys, kuris pranešė Mums, jog žmonės atsisakė to, ką buvo sumanę daryti. Jie iš tikrųjų yra paniekos verti žmonės. Štai kas įvyko Irake, ir to, ką pasakoju, liudininkas esu Pats. Tas įvykis buvo pagarsintas užsienyje, tačiau neatsirado nė vieno, suprantančio jo reikšmę. Taip Mes iš anksto tą numatėme. Kad jūs tą būtumėte žinoję!

Mano Paties vardan! Daug kas praėjusiais amžiais prašė Mūsų parodyti Dievo ženklus, bet Mums nespėjus jų apreikšti paneigė Dievo tiesą. O kiti išliko nepraregėję. Bet tie, kurių akys nušvito supratimo šviesa, pajus saldų Gailestingąjo skonį ir priims Jo tiesą. Tai yra tie, kurie iš tikrųjų yra nuoširdūs.

LXVIII. O jūs, kurie esate Mano Medžio vaisiai ir lapai! Jums tebūnie Mano šlovė ir Mano gailestingumas. Tegų tavo širdis ne-liūdi dėl to, kas tau nutiko. Jei tu galėtum pasklaidyti Gyvenimo Knygos lapus, tu tikrai rastum tai, kas išsklaidytą tavo sielvartą ir numalšintų tavo skausmą.

Tu žinok, o Mano Medžio vaisiau, kad Aukščiausiojo Valdovo įsakymai, susiję su likimu ir lemtimi, yra dvejopi. Abiem reikia paklusti ir priimti. Vieni yra nepakeičiami, kiti, žmonių žodžiais tariant, yra neišvengiami. Pirmiesiems visi turi neabejotinai paklusti, nes jie yra nustatyti ir pastovūs. Tačiau Dievas gali pakeisti arba panaikinti juos. Kadangi žala, kurią toks pakeitimas gali padaryti, yra didesnė, negu palikus įsakymą nepakeistą, todėl visi turėtų mielai sutikti su tuo, ką Dievas skyrė, ir paklusti.

Tačiau įsakymas, kuris yra neišvengiamas, yra toks, kurį pergalėti tegali malda ir prašymai.

Duok Dieve, kad tu, kurs esi Mano Medžio vaisius, ir tie,

kurie susiję su tavimi, būtumėte apsaugoti nuo pragaištingų pasekmių.

Sakau: o Dieve, mano Dieve! Tu įdėjai man į rankas pasitikėjimą Tavimi, o dabar savo Valia pasiėmei jį atgal Sau. Ne man, kuris esu tik Tavo tarnas, sakyti, kodėl man ir kodėl taip nutiko, nes Tu esi pašlovintas visais Savo darbais, o aš turiu paklusti Tavo įsakymui. Tavo tarnas, o mano Viešpatie, sudėjo visas savo viltis į Tavo gailestingumą ir malonę. Padaryk, kad jis galėtų pasiekti tai, kas priartintų jį prie Tavęs ir suteiktų jam naudos visuose Tavo pasauliuose. Tu esi Atlaidus, Maloningas. Nėra kito Dievo, išskyrus Tave, Įsakytoją, tėvų Dievą.

Liek Savąją palaimą, o Viešpatie, mano Dieve, ant tų, kurie ragavo Tavo meilės vyną prieš žmonijos veidą ir nepaisydami Tavo priešų pripažino Tavo vienybę, liudijo Tavo vienovę ir išpažino savo tikėjimą tuo, kas privertė engėjus, esančius tarp Tavo tvarinių, sudrebėti nuo galvos iki kojų ir žemės didžiūnų kūnus nueiti pagaugais. Aš liudiju, kad Tavo Karalystė niekada nežus ir Tavo Valia nepasikeis. Įsakyk jiems, kad atsigręžtų veidu į Tave, o Tavo tarnaitės tvirtai laikytųsi Tavo Ryšio, kuris dera Tavo malonės Vandenynei ir Tavo gailestingumo Dangui.

Tu esi Tas, o Dieve, kuris pasiskelbė esąs Gerovės Viešpačiu ir visus, kurie tarnauja Tau, laiko vargšais ir neturtingais. Nes ir Tu rašei: "O jūs tikintieji! Jūs esate tik skurdžiai, kurie stokoja Dievo; tačiau Dievas yra Visa Turintis, Pagirtas." Pripažinęs mano skurdą ir atpažinęs Savo gerovę neleisk man netekti Tavo turtų. Tu tikrai esi Aukščiausias Gynėjas, Visažinis, Išmintingasis.

LXIX. Gražink į savo atmintį Ašrafo motinos, kurios sūnus paguldė galvą Za (Zandžano) Žemėje, elgesį. Jis iš tikrųjų yra tiesos sostas akivaizdoje To, Kuris yra Galingiausias, Visagalis.

Kai netikėliai taip neteisėtai paskelbė jam mirties nuosprendį, jie pasiuntė suimti jo motiną, kad ji įkalbėtų ir įtikintų jį atsakyti savo tikėjimo bei sekti pėdomis tų, kurie paneigė Dievo, visų pasaulių Viešpaties, tiesą.

Vos išvydusi savo sūnaus veidą, motina prakalbo į jį tokiais

žodžiais, kurie privertė Dievo mylėtojų ir tų, kurie yra Susiejimas aukštybėse, širdis pravirkti ir pajusti baisų skausmą. Tikrai tavo Viešpats žino, ką kalba Mano liežuvis. Jis Pats yra Mano žodžių liudytojas.

O kai ji kreipėsi į jį šiais žodžiais: “Mano sūnau, mano sūneli! Nepalūžk pasiaukojimo savo Viešpačiui kelyje. Saugokis, kad neišduotum savo tikėjimo Tuo, prieš Kurio veidą susižavėję lenkėsi visi, kurie yra danguose, ir visi, kurie yra žemėje. Tu eik tiesiai, o mano sūnau, ir laikykis savo Viešpaties, savo Dievo, kelio. Tu skubėk pasiekti akivaizdą To, Kuris yra visų pasaulių Mylimasis.”

Jai tebus Mano palaima ir Mano gailėstingumas, ir Mano pagyrimas, ir Mano šlovė. Aš Pats atlyginsiu už sūnaus netektį - sūnaus, kuris dabar gyvena Mano galybės ir šlovės padangtėje ir kurio veide dega šviesa, supanti savo spindesiu Dangaus Mergeles jų dangiškuose rūmuose, ir Mano Rojaus gyventojus bei Šventųjų Miestų piliečius. Jei kieno akys jį pamatytų, sušuktų: “Štai, juk tai niekas kitas, kaip kilnus angelas!”

LXX. Pasaulio pusiausvyrą sutrikdė virpantis šios didžiosios, šios naujosios Pasaulinės Tvarkos poveikis. Įprastas žmonių gyvenimas patyrė revoliuciją šios unikalios, šios nuostabios sistemos dėka — nieko panašaus į ją niekada nematė jokio mirtingojo akys.

Pasinerkite į Mano žodžių vandenyną, kad galėtumėte atskleisti jo paslaptis ir rasti visus išminties perlus, kurie guli paslėpti jo gelmėse. Būkite atsargūs, kad nesusvyruotų jūsų pasiryžimas permąstyti šio Tikėjimo tiesą — Tikėjimo, kurio dėka apsireiškė Dievo galia ir atėjo Jo karalystė. Veidais, švytinčiais iš džiaugsmo, jūs skubėkite pas Jį. Tai nesikeičiantis Dievo Tikėjimas, amžinas praeityje, amžinas ateityje. Tegu tas, kuris jo trokšta, pasiekia jį; o jei kuris atsisako jo siekti — tikrai Dievas yra Nepriklausomas, Jam nereikia nė vieno tvarinio.

Sakau: tai neklystančios Svarstyklės, kurias laiko Dievo Ranka, kuriomis visi, esantys danguose, ir visi, esantys žemėje, yra pasverti ir jų likimas nulemtas, jeigu jūs esate iš tų, kurie tiki ir

pripažįsta šią tiesą. Sakau: per tai neturtingieji praturtėjo, mokslininkai buvo apšviesti, o ieškantieji galėjo pakilti Dievo akivaizdon. Saugokitės, kad dėl to nesukeltumėte nesutarimų tarpusavyje. Būkite nusistatę taip tvirtai kaip nepajudinamas kalnas, savo Viešpaties, Galingojo, Tikėjime.

LXXI. Nenusigąškite, o pasaulio tautos, kai Mano grožio saulė nusileis ir iš jūsų akiračio pranyks Mano padangtės dangus. Pakilkite remti Mano Tikėjimą ir aukštinti Mano Žodį tarp žmonių. Mes esame su jumis visais laikais ir stiprinsime jus tiesos galia. Mes tikrai esame visagaliai. Kas Mane pripažino, tas pakils ir tar-naus Man su tokiu pasiryžimu, kad jokios žemės ir dangaus galios nepajėgs jam sukliudyti.

Žemės tautos giliai įmigusios. Jei jos pabustų iš savo snaudulio, jos mielai nuskubėtų pas Dievą, Visažinį, Išmintingąjį. Jie atsiskųtų visko, ką turi, nors tai būtų ir visos žemės brangenybės, kad tik jų Viešpats prisimintų juos nors tiek, kad kreiptųsi į juos vienu vienu žodžiu. Toks yra nurodymas jums, duotas Tò, Kuris aprašė paslėptų daiktų pažinimą Lentelėje, kurios nematė sutvertųjų akys ir kuri nėra atskleista nė vienam, išskyrus Jį Patį, visagalį visų pasaulių Gynėją. Taip juos akina jų svaiginantys blogi troškimai, kad jie yra bejėgiai atpažinti visų būtybių Viešpatį, Kurio balsas garsiai šaukia iš visų pusių: “Nėra jokio kito Dievo, išskyrus Mane, Galingąjį, Išmintingąjį.”

Sakau: nesidžiaukite savo turimais daiktais; šiandien jie yra jūsų, rytoj juos turės kiti. Taip įspėja jus Tas, Kuris yra Visažinis, Visaregis. Sakau: ar jūs galite tvirtinti, kad tai, ką turite, yra amžina arba apsaugota? Ne! Vardan Manęs, Gailestingojo. Jūsų gyvenimo dienos praskrenda kaip vėjo dvelkimas, o jūsų pasipūtimas ir šlovė prans, kaip ir pasipūtimas bei šlovė tų, kurie išėjo prieš jus. Pagalvokite, o žmonės! Kas iš jūsų praėjusių dienų, jūsų prarastų amžių? Laimingos tos dienos, kurios buvo pašvęstos Dievo atminimui, ir palaimintos tos valandos, kurios buvo skirtos Tò, Kuris yra Išmintingasis, pagyrimui. Vardan Mano gyvenimo! Nei galin-gųjų pasipūtimas, nei turtingųjų gėrybės, netgi bedievių pakilimas

neiškis. Visa pražus sulig Jo žodžiu. Jis iš tikrųjų yra Galingas, Visa Pajungiantis, Visagalis. Kokia nauda iš žemiškųjų daiktų, kuriuos žmogus turi? Tai, kas jiems duotų naudos, yra jų apleista. Netrukus jie pabus iš savo snaudulio ir pamatys, kad yra bejėgiai pasiekti tai, kas jiems išsprūdo jų Viešpaties, Visagalio, Pagirtojo, dienomis. Jei tik jie tai žinotų, jie išsižadėtų visko, kad tik jų vardai būtų paminėti priešais Jo sostą. Jie tikrai yra laikomi mirusiais.

LXXII. Tegu jūsų širdžių neapima nerimas, o žmonės, kai nebeliks Mano Akivaizdos šlovės, o Mano žodžio vandenynas nurims. Mano akivaizdoje tarp jūsų yra išmintis, o kai Manęs nebebus, pasiliks dar kai kas, nematomas niekam, išskyrus Dievą, Nepriylgstamąjį, Visažinį. Tikrai Mes matome jus iš Savo šlovės karalystės ir padėsime tam, kas pakils vardan Mūsų Tikėjimo triumfo drauge su angelais iš Susiejimo Aukštybėse bei Mūsų mylimų angelų pulku.

O žemės tautos! Dievas, Amžinoji Tiesa, yra Mano liudininikas, kad šviežio, tyliai tekančio vandens srovės išsiliejo nuo uolų saldžių jūsų Viešpaties, Nevaržomojo, žodžių dėka; tačiau jūs tebesnaudžiate. Meskite šalin visa, ką turite, ir atsiribojimo sparnais sklandykite virš visų sukurtų daiktų. Taip liepia jums visų tvarinių Viešpats, Kurio Plunksnos judėjimas sukėlė revoliuciją žmonijos sieloje.

Ar žinote jūs, iš kokių aukštumų jūsų Viešpats, Šlovingasis, šaukia? Ar jūs manote, kad atpažinote, su kokia plunksna jūsų Viešpats, visų vardų Viešpats, jums įsakinėja? Ne, prisiekiu Savo gyvenimu! Jei tik jūs tą suvoktumėte, jūs atsisakytumėte pasaulio ir visa širdimi paskubėtumėte į Mylimojo akivaizdą. Jūsų dvasią Jo Žodis taip paveiktų, kad prasidėtų sąmyšis Didesniajame Pasaulyje — tokiam nepalyginamai didesniai už šį mažą ir nereikšmingą pasaulį! Todėl Mano malonių liūtis pasipylė iš Mano mielaširdystės dangaus kaip Mano atlaidumo ženklas; kad jūs būtumėte tarp dėkingųjų...

Saugokitės, kad kūniškieji troškimai ir nuodėmingi polinkiai

nesukeltų tarp jūsų skilimo. Būkite kaip vienos rankos pirštai, vieno kūno dalys. Šitaip pataria jums Apreiškimo Plunksna, jeigu jūs esate iš tų, kurie tiki.

Pažvelkite į Dievo gailėstingumą ir Jo dovanas. Jis suteikia jums tai, kas duoda naudos, nors Jis Pats gali puikiai apsieiti ir be jūsų. Jūsų pikti darbai niekada negali pakenkti Mums, lygiai kaip ir geri jūsų darbai negali Mums suteikti naudos. Mes jus kviečiame tik dėl Dievo. Tą paliudys kiekvienas supratingas ir įžvalgus žmogus.

LXXIII. Aišku ir akivaizdu, jog kai uždangos, slepiančios Dievo Vardų ir Požymių apsireiškimų, ne, visų matomų ir nematomų sutvertų daiktų tikrovę, nukris, nieko nebeliks, išskyrus Dievo Ženklą — ženklą, kurį Jis Pats uždėjo tai tikrovei. Šis ženklas laikysis tol, kol to norės Viešpatys tavo Dievas, visų dangų ir žemės Viešpatys. Jei tokia palaima suteikiama visiems sutvertiems daiktams, tai koks nepalyginamai aukštesnis likimas skiriamas tikram tikinčiajam, kurio egzistencija ir gyvenimas yra pagrindinis visų tvarinių tikslas. Lygiai kaip tikėjimo sąvoka egzistuoja nuo pradžios, kuri neturi pradžios, iki pabaigos, kuri neturi pabaigos, taip ir tikras tikintysis gyvens ir išliks amžiams. Jo dvasia amžinai sukysis aplink Dievo Valią. Jis gyvuos tol, kol gyvuos Pats Dievas. Jis apsireiškia per Dievo Apreiškimą ir pasislepia Jo paliepimu. Akivaizdu, jog aukščiausi rūmai Nemirtingumo Karalystėje buvo skirti gyventi tiems, kurie tikrai tikėjo Dievu ir Jo ženklais. Mirtis niekada neįžengs į tą šventą sostą. Šitaip Mes tau suteikėme tavo Viešpaties ženklus, kad galėtum išlaikyti savo meilę Jam ir būti tarp tų, kurie suvokia šią tiesą.

LXXIV. Kiekvienas žodis, kuris eina iš Dievo lūpų, apdovanotas tokia galia, kad gali suteikti naują gyvenimą kiekvienam žmogiškam kūnui, jei tik jūs esate iš tų, kurie suvokia šią tiesą. Visi stebuklingi darbai, kuriuos jūs matote šiame pasaulyje, apsireiškė Jo aukščiausiu ir labiausiai pašlovinta Valia, dėl Jo nuostabaus ir nekintamo Tikslu. Per paprasčiausio žodžio “Formuotojas” apreiškimą Jo

lūpomis ir Jo požymį žmonijai buvo perduota tokia galia, kuri gali per kitus amžius pagimdyti tokių kūrinų, kurių nesugebėtų sukurti jokio žmogaus rankos. Tai tikrai yra gryna tiesa. Kai tik ištariamasis šis spindintis žodis, tuoj jo gyvybingoji energija, glūdinti kiekviena-me iš tvarinių, pagimdo priemones ir instrumentus, kuriais tokius kūrinius galima kurti ir tobulinti. Visi nuostabieji pasiekimai, kuriuos jūs dabar matote, yra tiesioginė Šio Vardo Apreiškimo pasekmė. Per ateinančias dienas jūs tikrai pamatysite dalykų, apie kuriuos anksčiau nė negirdėjote. Šitai atskleista Dievo Lentelėse ir niekas, išskyrus tuos, kurie turi įžvalgumo, neįstengia to suvokti. Panašiai, tą patį akimirka, kai Mano lūpos ištars žodį, reiškiantį Mano požymį "Visažinis", kiekvienas tvarinys pagal savo sugebėjimus ir trūkumus bus apdovanotas galia atskleisti nuostabiausių mokslų žinias ir galimybe apreikšti jas per tam tikrą laiką, kurį nustatys Tās, Kuris yra Visagalis, Visažinis. Tu tvirtai žinok, kad kiekvieno kito Vardo Apreiškimas visada yra lydimas panašaus Dievo galios apsi-reiškimo. Kiekviena raidė, išeinanti iš Dievo lūpų, yra raidžių motina, ir kiekvienas žodis, ištartas To, Kuris yra Dievo Apreiškimo Ver-smės Šaltinis, yra žodžių motina, o Jo Lentelė yra Lentelių Motina. Gera tiems, kurie suvokia šią tiesą.

LXXV. Nuplėšk Mano Vardu uždangas, kurios liūdnamai temdo tavo regėjimą, ir savo galia, gimusia iš tavo tikėjimo Dievo vieny-be, sudaužyk tuščio garbinimo stabus. Tada ženklą šventą Gailės-tingojo malonės rojų, saugok savo sielą nuo visko, kas yra ne Die-vo, ir ragauk poilsio saldybę, esančią Jo begaliniam ir galingame Apreiškime bei Jo aukščiausios ir nepajudinamos valdžios šešėlyje. Nepakenkite sau, susipainiodami savanaudiškų troškimų šyduose, nes kiekviename iš jūsų Aš išstobulinau Savo tvarinį, kad Mano kūrinio tobulybė būtų pilnai apreikšta kiekvienam žmogui. Iš to suprask, kad kiekvienas žmogus sugebėjo ir toliau sugebės pats suvokti Dievo, Pašlovintojo, Grožį. Jei jis nebūtų apdovanotas tokiu sugebėjimu, tai kaip jį būtų galima pašaukti atsiskaityti už nesėkmę? Jei tą Dieną, kai visos žemės tautos bus surinktos draugėn, kuris nors žmogus, stovintis Dievo akivaizdoje, bus paklaus-

tas: “Kodėl tu nustojai tikėti Mano Grožiu ir nusigręžei nuo Manęs?” — ir jei žmogus atsakys: “Kadangi visi žmonės klydo ir neatsirado nė vieno, panorusio atsigręžti veidu į Tiesą, aš irgi, sekdamas jų pavyzdžiu, baisiai suklydau neatpažinęs Amžinojo Grožio,” — tikrai toks pasiteisinimas bus atmestas. Nes dėl netikėjimo kaltas tik pats žmogus.

Tai viena iš tiesų, glūdinčių Mano Apreiškime — tiesa, kurią atskleidžiau visose dangiškosiose Knygose, kurias liepia Didybės Kalbai ištarti ir Galios Plunksnai užrašyti. Galvokite apie tai, kad ir vidiniu įžvalgumu, ir savomis akimis pamatytumėte Dievo išminties subtilumą bei rastumėte dangiškojo pažinimo perlus, kuriuos aiškia ir svaria kalba apreiškiau šioje išaukštintoje ir netrūnijančioje Lentelėje, kad jūs nenuklystumėte toli nuo Aukščiausiojo Sosto, nuo Medžio, už kurio praėjimo nebėra, nuo amžinos galios ir šlovės Buveinės.

Dievo ženklai šviečia taip aiškiai ir skaisčiai, kaip saulė tarp Jo tvarinių. Visi tvariniai, kurie kyla iš Jo, yra skirtingi ir visada skirsis nuo žmonių kūrinų. Iš Jo pažinimo Šaltinio kilo nesuskaičiuojama daugybė mokslo ir išminties Šviesulių, o iš Jo Plunksnos Rojaus Gailestingojo kvapas nuolat buvo skleidžiamas į žmonių širdis ir sielas. Laimingi tie, kurie pripažino šią tiesą.

LXXVI. Atsuk ausį, o Mano tarne, kad išgirstum tai, kas siūsta tau iš tavo Viešpaties, Nepasiekiamojo, Didžiojo, Sosto. Nėra kito Dievo, išskyrus Jį. Jis pašaukė į būtį Savo tvarinius, kad jie pažintų Jį, kuris yra Užjaučiantis, Gailestingas. Į visų tautų miestus Jis pasiuntė Savo Pasiuntinius, Kuriems Jis pavedė pranešti žmonėms žinią apie Jo malonės Rojų ir priartinti juos prie saugaus gyvenimo Dangaus, amžino šventumo ir spindinčios šlovės Sosto.

Kai kurie atsekė paskui Dievo Šviesą, įžengė į Jo akivaizdos kiemą ir paragavo iš nusižeminimo rankos amžinojo gyvenimo vandens, ir jie laikomi tais, kurie tikrai pripažino ir įtikėjo į Jį. Kiti sukilo prieš Jį ir paneigė Dievo, Galingiausiojo, Visagalio, Išmintingojo, ženklus.

Praslinko šimtmečiai, kol jie pasiekė šios Viešpataujančios Dienos tobulumą, Dienos, kai Bajano Saulė apsireiškė gailėstingumo danguje, Dienos, kai Šlovingojo Grožis nušvito išaukštintame Ali Muhamedo, Babo, asmenyje. Kai tik Jis apsireiškė, daugybė žmonių sukilo prieš Jį. Kai kurie kaltino Jį šmeižtais prieš Dievą, Visagalį, tėvų Dievą. Kiti laikė Jį žmogumi, apsėstu beprotybės, ir tą kaltinimą Pats girdėjau iš dvasininkų lūpų. Dar kiti abejojo Jo apsiskelbimu esant Dievo Lūpomis ir plūdo Jį pavogus ir panaudojus Visagalio žodžius, iškreipus jų reikšmę ir sumaišius juos su savais. Didybės akys gailiai verkia dėl žodžių, kuriuos ištarė jų lūpos, o jie tebesidžiaugia savo sostuose.

“Dievas,— sako Jis, — yra Mano liudytojas, o žmonės! Aš atėjau pas jus su Apreiškimu, skirtu Viešpaties, jūsų Dievo, jūsų protėvių Viešpaties. Nežiūrėkite, o žmonės, į daiktus, kuriuos jūs turite. Verčiau žiūrėkite į tai, ką Dievas jums siuntė. Tai tikrai bus jums geriau už visa, kas sutverta, jei tik jūs tai suvokiate. Pažvelkite dar kartą, o žmonės, ir apsvarstykite Dievo liudijimą ir Jo įrodymą, kurie yra jūsų rankose, ir palyginkite tai su Apreiškimu, siūstu jums šią dieną, kad tiesa, nenuginčijama tiesa, neabejotinai jums apsireikštų. Neikite, o žmonės, Piktojo pėdomis; ženkite į Gailėstingąjį Tikėjimą ir būkite iš tų, kurie tikrai tiki. Kas žmogui pritiktų, jei jis nesugebėtų atpažinti Dievo Apreiškimą? Visiškai nieko. Tą paliudys Mano Esybė, Visagalė, Visažinė, Išmintingoji.”

Kuo labiau Jis skatino juos, tuo didesnis darėsi jų priešiškusmas, kol pagaliau jie pasmerkė Jį mirti. Tesulaukia engėjai Dievo prakeiksmo!

Keletas įtikėjo Juo; keletas iš Mūsų tarnų tėra dėkingieji. Juos Jis perspėjo visose Savo Lentelėse — ne, kiekviename Savo stebuklingų raštų skirsnyje — jokių būdu nepasiduoti niekam pažadėtojo Apreiškimo dieną nei danguje, nei žemėje. “O žmonės! — sakė Jis, — Aš apreiškiau Save kaip Jo Apsireiškimas ir priverčiau Savo Knygą, Bajaną, nužengti pas jus tik dėl to, kad įtvirtintų Jo Tikėjimo tiesą. Bijokitės Dievo ir nekovokite su Juo, kaip Korano žmonės kovojo su Manimi. Kada tik jūs beišgirstumėte apie Jį,

skubėkite pas Jį ir laikykitės to, ką Jis jums beapreikštų. Niekas kitas, išskyrus Jį, negali jums atnešti naudos, ne, netgi ir tai, jei jūs nuo pirmo iki paskutinio išpildysite liudijimus visų tų, kurie buvo prieš jus.”

O kai po keletu metų atsivėrė Dievo įsakymo dangus ir Dievo vardų debesyse pasirodė Babo Grožis, pasipuošęs nauju rūbu, tie patys žmonės piktai sukilo prieš Jį, Kurio šviesa apima visus tvarinius. Jie sulaužė Jo Sandorą, paneigė Jo tiesą, kovojo prieš Jį, laikė Jo liudijimą esant melagingą ir prisidėjo prie netikėlių būrio. Netrukus jie nutarė atimti Jam gyvybę. Tokioje padėtyje yra tie, kurie nuėjo klystkeliais!

O kai jie pajuto savo bejėgiškumą siekdami to tikslo, jie surengė prieš jį sąmokslą. Žiūrėkit, kaip kiekvieną akimirką jie sugalvoja naują būdą kenkti Jam, kad galėtų pakenkti ir nuplėšti garbę Dievo tikėjimui. Sakau: vargas tebūnie jums! Vardan Dievo! Jūsų planai užtraukia jums gėdą. Jūsų Viešpats, gailestingumo Dievas, gali puikiai apsieiti be visų tvarinių. Niekas, o niekas, negali nei pagausinti, nei sumažinti to, ką Jis valdo. Jei jūs tikite, tikite savo naudai; jei netikite, kentėsite jūs patys. Niekada jokio netikėlio ranka nepajėgs sutepti nė kraštelio Jo Rūbo.

O Mano tarne, kuris tiki į Dievą! Vardan Visagalio teisingumo! Jei Man reikėtų išpasakoti visa, kas nutiko Man, žmogaus siela ir protas nepakeltų tos naštos. Dievas Pats Man liudininkas. Saugokitės ir nesekite tų žmonių pėdomis. Visapusiškai apsvartykite savo Viešpaties Tikėjimą. Siekite pažinti Jį per Jį Patį, o ne per kitus. Nes niekas kitas, išskyrus Jį, niekada neduos tau jokios naudos. Šitai paliudys visi tvariniai, jei tik tu gali tai suvokti.

Išėik iš už uždangos, tavo Viešpačiui, Šlovingajam, Galingajam leidus, ir paimk akivaizdoje tų, kurie yra danguose, ir tų, kurie yra žemėje, Nemirtingumo Taurę vardan tavo Viešpaties, Nepasiekiamojo, Aukščiausiojo, ir išgerk savo taurę, ir nebūk tarp tų, kurie delsia. Prisiekiu Dievu! Tą akimirką, kai tu paliesi lūpomis Taurę, Susiejimas aukštybėse pasveikins tave sakydamas: “Išgerk jausdamas sveiką troškulį, o žmogau, kuris tikrai įtikėjai į Dievą!”, Nemirtingumo Miesto gyventojai sušuks: “Džiaugsmas tau,

o tu, kuris ištuština Jo meilės Taure!“ ir Didybės Kalba pasveikins tave: “Didi yra palaima, kuri laukia tavęs, o Mano tarne, nes tu pasiekei tai, ko niekas nepasiekė, išskyrus tuos, kurie atsiribojo nuo visko, kas yra danguose, ir visko, kas yra žemėje, ir kurie yra tikro atsiribojimo simboliai.”

LXXVII. O dabar pakalbėkime apie žmogaus sutvėrimą. Tu žinok, jog visi žmonės sutverti su tam tikromis savybėmis, kurias parinko Dievas, Globėjas, Esantis Savyje. Kiekvienam paskirta iš anksto nulemta dalis, kaip įsakyta Dievo galingose ir budriose Lentelėse. Tačiau visa tai, ką jūs iš prigimties turite, gali apsireikšti tik jūsų pačių valia. Jūsų pačių veiksmai patvirtina šią tiesą. Pasvarstykite, pavyzdžiui, apie tai, ką žmonėms draudžia Bajanai. Dievas toje Knygoje Savo valia surašė leistinus dalykus, kuriuos Jis teikėsi įsakyti, ir Savo aukščiausiajia galia uždraudė viską, ką Jis panorėjo uždrausti. Tą liudija tos Knygos tekstai. Ar jūs nesate liudytojai? Tačiau žmonės sąmoningai sulaužė Jo įstatymą. Ar tokį elgesį galima priskirti Dievui, ar jiems patiems? Spręskite teisingai. Kiekvienas geras dalykas yra Dievo duotas, o kiekvienas blogis yra jūsų pačių. Argi jūs nesuvokiate? Tą pačią tiesą atskleidžia visi Raštai, jeigu jūs esate iš tų, kurie supranta. Kiekvienas jūsų svarstomas veiksmas yra Jam aiškus, lygiai kaip ir kiekvienas jau atliktas. Nėra kito Dievo, išskyrus Jį. Jo yra visi tvariniai ir jų karalystė. Visa atsiskleidžia Jam; visa surašyta Jo šventose ir paslėptose Lentelėse. Tačiau Dievo išankstinis žinojimas nereiškia, kad jis lemia žmogaus poelgius, lygiai kaip ir jūsų išankstinis žinojimas, kad koks nors įvykis nutiks, ar troškimas, kad nutiktų, niekada negali būti jo išsipildymo priežastimi.

LXXVIII. Tu klausei apie tvarinių kilmę. Žinok tvirtai, jog Dievo tvariniai egzistavo nuo amžių ir toliau gyvuos amžinai. Jų pradžia yra be pradžios, o jų pabaiga neturi pabaigos. Jo vardas, Sutvėrėjas, reiškia kūrimą, lygiai kaip Jo vardas Žmonių Viešpats reiškia tarno egzistavimą.

Kalbant apie senovės Pranašų ištarmes, tokias kaip: “Pradžioje

buvo Dievas; nebuvo nieko, kas Jį pažintų” ir: “Viešpats buvo vienas; nebuvo nieko, kas Jį garbintų,” tokių ir panašių ištarmių reikšmė aiški ir akivaizdi, ir jos niekada neturėtų būti suprastos neteisingai. Tą pačią tiesą liudija žodžiai, kuriuos Jis apreiškė: “Dievas buvo vienas; nebuvo nė vieno šalia Jo. Jis visada liks tu, kuo buvo nuo amžių.” Kiekviena pastabi akis lengvai suvoks, kad Viešpats dabar apsiereiškė, tačiau nėra nė vieno, kas atpažintų Jo šlovę. Tai reiškia, jog buveinė, kurioje gyvena Dieviškoji Būtybė, yra visiškai nepasiekiamą ir nepažįstama niekam, išskyrus Jį. Visa, ką laikiname pasaulyje galima išreikšti arba suprasti, niekada neperžengs ribų, kurios iš prigimties suteiktos. Vienas Dievas tegali peržengti tas ribas. Jis iš tikrųjų yra iš amžinybės. Joks žmogus ar bendražygis niekada prie Jo neprisijungė. Joks vardas negali prilygti Jo Vardui. Jokia plunksna neįstengs aprašyti Jo prigimties, jokia kalba negali atskleisti Jo šlovės. Jis amžiams liks neprilygstamai išaukštintas virš visko, išskyrus Jį Patį.

Pagalvokite apie valandą, kurią Dievo aukščiausias Apsireiškimas pasirodys žmonėms. Netrukus ta valanda ateis, Amžinoji Būtybė, Kuri dar nežinoma žmonėms ir dar netarė Dievo Žodžio, Pati yra Visažinė pasaulyje, kuriame nėra Ją pažįstančių žmonių. Jis iš tikrųjų yra Sutvėrėjas be tvarinių. Nes tą pat akimirka, prieš pat Jo Apreiškimą, kiekvienas sutvertas daiktas bus priverstas atiduoti savo sielą Dievui. Tai iš tikrųjų yra Diena, apie kurią buvo rašoma: “Kieno bus Karalystė tą Dieną?” Ir neatsiranda nė vieno, kuris galėtų atsakyti!

LXXIX. Tu uždavei klausimą apie Dievo pasaulius. Tu tvirtai žinok, kad Dievo pasaulių yra nesuskaičiuojama daugybė ir jie neprėpiami savo apimtimi. Niekas negali jų suskaičiuoti ar suprasti, išskyrus Dievą, Visažinį, Išmintingąjį. Prisimink savo būseną, kai miegi. Tikrai sakau, kad šis dalykas yra visų paslaptiniausias iš Dievo ženklų žmonėms, jei jie apsvarstytų tai savo širdyje. Žiūrėk, kaip tas dalykas, kurį tu matei savo sapne, po kurio laiko ima ir išsipildo. Jeigu tas pasaulis, kuriame atsiduri savo sapne, būtų identiškas pasauliui, kuriame tu gyveni, tada tas dalykas, kuris vyks-

ta tavo sapne, turėtų persikelti į šį pasaulį tą pačią, jo vyksmo, akimirka. Jei taip būtų, tu pats būtum to liudininkas. Kadangi taip nėra, tai pasaulis, kuriame tu gyveni, yra skirtingas ir kitoks, nei tas, kurį tu matei savo sapne. Tačiau pastarasis pasaulis neturi nei pradžios, nei pabaigos. Būtų tiesa, jei tu sutiktum, kad tas pasaulis, kaip įsakyta Šlovingojo ir Visagalio Dievo, yra tavyje pačiame. Lygiai taip pat teisinga teigti, jog tavo siela, peržengusi miego ribas ir išsilaisvinusi iš visų žemiškų ryšių, Dievo valia palieka karalystę, kuri slypi šio pasaulio tikrovėje. Sakau, Dievo tvariniai tikrai apima kitus pasaulius ir kitus tvarinius, ne tik šiuos. Kiekviename iš šių pasaulių Jis įsakė tai, ko negali rasti nė vienas, išskyrus Jį Patį, Visa Randantį, Išmintingąjį. Apsvarstyk tai, ką Mes apreiškėme tau, kad galėtum suprasti Dievo, tavo Viešpaties ir visų pasaulių Viešpaties, tikslą. Šiuose žodžiuose slypi Dievo Išmintis. Mes stengėmės nekalbėti daugiau šia tema dėl sielvarto, kurį suteikė Mums veiksmai tų, kurie buvo sutverti Mūsų žodžiu, jei jūs esate iš tų, kurie klausotės Mūsų Balso.

LXXX. Tu klausei Manęs, ar žmogus, toks skirtingas nuo Dievo Pranašų ir Jo išrinktųjų, po savo fizinės mirties išlaikys tą pačią individualybę, asmenybę, sąmonę ir supratimą, kurie apibūdina jo gyvenimą šiame pasaulyje. Jei taip būtų, tai kaip galėtų atsitikti, nors tu pats matai taip esant, kad nedideli žmogaus protinių sugebėjimų pakenkimai, kaip nualpimas ar sunki liga, atima jam supratimą ir sąmonę, o juk mirtis suardo kūną ir išskaido jo elementus, tai argi ji nepajėgs atimti tą supratimą ir sunaikinti tą sąmonę? Kaip galima įsivaizduoti, kad išliks žmogaus sąmonė ir jo asmenybė, kai priemonės, reikalingos jų egzistencijai ir funkcionavimui, visiškai suyra?

Tu žinok, kad žmogaus siela yra išaukštinta ir nepriklausoma nuo kūno ar proto negalavimų. Jeigu sergąs žmogus rodo silpnumo ženklus, taip yra dėl kliūčių, esančių tarp jo sielos ir jo kūno, nes pati siela išlieka nepaveikta jokių kūno negalavimų. Paimkime lempos šviesą. Nors išoriniai veiksniai gali paveikti jos spindesį, pati lempa šviečia su nesilpstančia galia. Panašiai kiekvienas

negalavimas, apėmęs žmogaus kūną, yra kliūtis, neleidžianti sielai apsireikšti visa savo turima galia ir jėga. Tačiau kai ji palieka kūną, tada ji pasiekia tokias aukštumas ir tampa tokia galinga, kad jai neprilygsta jokia žemiška galia. Kiekviena tyra, kiekviena tobula ir šventa siela bus apdovanota milžiniška galia ir begaliniu džiaugsmu.

Pagalvok apie paslėptą lempą. Nors ji skleidžia šviesą, tačiau jos spindesys paslėptas nuo žmonių. Panašiai yra su saule, dengiama debesų. Stebėk, kaip jos spindesys tarsi dingsta, kai iš tikrųjų šviesos šaltinis išlieka nepakitęs. Žmogaus sielą reikėtų lyginti su saule, o visus žemiškuosius daiktus prilyginti jo kūnui. Kol jokia išorinė kliūtis neišterpia tarp jų, kūnas savo visuma nuolat atspindės sielos šviesą, kuri palaiko kūną. Tačiau kai tik tarp jų atsiranda siena, atrodo, jog ta šviesa susilpnėja.

Grįžkime prie saulės, kai ją visiškai uždengia debesys. Nors ji vis taip pat skleidžia savo šviesą, tačiau žemė jos gauna kur kas mažiau. Kol debesys neišsisklaido, neįmanoma matyti visos saulės šviesos didybės. Yra debesys, ar ne, nesvarbu, vis tiek saulė šviečia tik jai būdinga šviesa. Žmogaus siela yra saulė, kuri apšviečia žmogaus kūną ir jį palaiko, ir tai yra neginčytina.

Dar daugiau, pagalvokite apie vaisių, kurio gyvybė slypi medyje. Nors medį ir sukaposime, nerasime nė mažiausios vaisiaus dalelės. Tačiau kai jis pasirodo, jis apsireiškia, kaip esate matę, visoje savo nuostabioje grožybėje ir šlovingoje tobulybėje. Iš tikrųjų, kai kurie vaisiai visiškai prinoksta tik atskirti nuo medžio.

LXXXI. O dabar pereikime prie tavo klausimo apie žmogaus sielą ir jos išlikimą po mirties. Tu tvirtai žinok, kad siela, atsiskyrusi nuo kūno, toliau tobulėja, kol pasiekia Dievo akivaizdą būdama tokios būsenos ir padėties, kokios nebegali pakeisti nei amžių eiga, nei šio pasaulio pokyčiai ar galimybės. Ji gyvuos tol, kol gyvuos Dievo Karalystė. Jo aukščiausioji valdžia, Jo jėga ir galia. Ji apreišk Dievo ženklus ir Jo požymius bei atskleis Jo mielaširdystę ir malonę. Mano Plunksna sustoja, kai bando tinkamai aprašyti tokios išaukštintos būsenos didybę ir šlovę. Garbė, kurią

Gailestingumo Ranka suteikia sielai, yra tokia, kad jokia kalba negali tinkamai jos aprašyti ir jokia kita žemiška priemonė nupasakoti. Palaiminta ta siela, kuri savo atsiskyrimo nuo kūno valandą yra išgelbstima nuo tuščių pasaulio tautų fantazijų. Tokia siela gyvuoja ir juda savo Kūrėjo Valia ir įžengia į aukščiausią Rojų. Dangaus Mergelės, aukščiausių rūmų gyventojos, ją apsupa ir Dievo Pranašai bei Jo Išrinktieji sieks jos draugystės. Su jomis tokia siela laisvai kalbės ir papasakos, ką teko patirti Dievo, visų pasaulių Viešpaties, kelyje. Jei nors vienam žmogui būtų papasakota, kas tokiai sielai skirta Dievo, aukštybių ir žemės sosto Viešpaties, pasauliuose, visa jo būtybė iškart suliepsnotų begaliniu ilgesiu pasiekti tą labiausiai išaukštintą, tą šventą ir spindinčią padėtį... Pomirtinio sielos gyvenimo niekada nebus įmanoma aprašyti, taip pat netinkama ir neleistina atskleisti žmogaus akiai viso jos pobūdžio. Dievo Pranašai ir Pasiuntiniai buvo atsiųsti su vieninteliu tikslu — parodyti žmonijai tikrąjį Tiesos Kelią. Jų Apreiškimo pagrindas buvo šviesti visus žmones, kad savo mirties valandą jie būtų tyri ir šventi, visiškai atsiriboję ir galėtų pakilti prie Aukščiausiojo sosto. Šviesa, kurią šios sielos skleidžia, skatina pasaulio ir jo tautų pažangą. Jie yra kaip mielės, keliančios būties pasaulį, ir sudaro gyvybinę jėgą, per kurią apsireiškia pasaulio kūriniai ir stebuklai. Per juos debesys išlieja savo malones žmonėms, o pasaulis subrandina savo vaisius. Visa privalo turėti savo priežastį, motyvacinę jėgą, gyvybinį principą. Šios atsiribojimo sielos ir simboliai teikė ir ateityje teiks aukščiausią judėjimo impulsą būties pasauliui. Pasaulis anapus taip skiriasi nuo šio pasaulio, kaip ir šis pasaulis skiriasi nuo motinos iščiose tebesančio kūdikio pasaulio. Kai siela pasieks Dievo Akivaizdą, ji įgaus tokią formą, kuri geriausiai tiks jos nemirtingumui ir bus verta jos dangiškosios buveinės. Tokia egzistencija yra sąlygiška, o ne absoliuti egzistencija, nes pirmąją sukelia priežastis, o antroji nuo to nepriklauso. Absoliuti egzistencija priklauso grynai Dievui, tebus išaukštinta Jo garbė. Gera tiems, kurie supranta šią tiesą. Jeigu tu savo širdyje apsvarstytum Dievo Pranašų elgesį, tu tikrai mielai paliudytum, kad turi būti kiti pasauliai, ne tik šis. Dauguma tikrai išmintingų ir mokytų žmonių per

amžius, kaip yra užrašyta Šlovės Plunksnos Išminties Lentelėje, paliudijo tą tiesą, kurią apreiškė šventas Dievo Raštas. Netgi materialistai savo raštuose patvirtino tų Dievo siųstų Pasiuntinių išmintį ir sutiko, kad Pranašų nuorodos į Rojų, pragaro liepsnas, būsimą atpildą ir bausmę kilo iš jų troškimo apšviesti ir pakylėti žmonių sielas. Todėl pasvarstykite, kodėl didžioji žmonijos dalis, nepaisant įvairių tikėjimų ir teorijų, pripažino šių Dievo Pranašų tobulybę ir laikė juos aukštesniais. Kai kurie šiuos Atsiribojimo Perlus skelbia esant išminties įsikūnijimu, tuo tarpu kiti tiki juos esant paties Dievo lūpomis. Kaip tokios Sielos būtų galėjusios sutikti pasiduoti priešams, jeigu jos būtų tikėjusios, jog visi Dievo pasauliai tėra tik šis žemiškasis gyvenimas? Ar jie būtų galėję noriai kentėti tokius vargus ir kančias, kurių nepajėgia pakelti nė vienas žmogus?

LXXXII. Tu klausei Manęs apie sielos prigimtį. Tvirtai žinok, kad siela yra Dievo ženklas, dangiškas perlas, kurios realybės nepajėgia suvokti nė patys mokyčiausi žmonės ir kurios paslapties joks protas, kad ir pats skvarbiausias, negali tikėtis kada nors atskleisti. Ji pirmoji iš visų sutvertų dalykų turi skelbti savo Kūrėjo tobulybę, pirmoji pripažinti Jo šlovę, laikytis Jo tiesos ir susižavėjusi nusilenkti Jam. Jeigu ji ištikima Dievui, ji atspindės Jo šviesą ir galiausiai grįš pas Jį. Tačiau jei jai nepasiseks išlaikyti ištikimybės savo Sutvėrėjui, ji taps savo pačios ir savo aistrų auka ir galiausiai nuskęs jų gelmėse.

Kas šią Dieną neleis žmonių abejonėms ir užgaidoms paveikti savęs, kad tektų nusigręžti nuo To, Kuris yra Amžinoji Tiesa, ir išvengs sumaišties, sukeltos dvasininkų ir bažnytinės valdžios, tuo pripažindamas Jo Žinią, tokį žmogų Dievas, visų žmonių Viešpats, laikys vienu iš Savo galingų ženklų ir priskirs prie tų, kurių vardai įrašyti Aukščiausiojo Plunksna Jo Knygoje. Palaimintas tas, kuris atpažino tikrąjį sielos statusą, pripažino jos padėtį ir atskleidė jos dorybes.

Daug senovės knygoje prirašyta apie įvairias sielos išsivystymo stadijas, tokias kaip geidulys, irzlumas, įkvėpimas, palankumas, pasitenkinimas, prielankumas Dievui ir panašiai; tačiau Aukš-

čiausiojo Plunksna nenoriai tą svarsto. Kiekviena siela, kuri šią Dieną nuolankiai žengia su savo Dievu ir laikosi Jo, pasijus apdovanota visų deramų vardų ir būsenų garbe bei šlove.

Kai žmogus miega, jokiu būdu negalima sakyti, jog jo siela būtinai veikia koks nors išorinis veiksnys. Jai nebūdingi nei jos pradinės būsenos, nei pobūdžio pokyčiai. Bet koks jos funkcionavimo pokytis priskirtinas išorinėms priežastims. Kaip tik šiems išoriniams veiksniams priskirtini bet kokie jos aplinkos, jos supratimo ir imlumo pokyčiai.

Paimkime žmogaus akį. Nors jai būdinga matyti visus sukurtus daiktus, tačiau menkiausia kliūtis gali taip sutrikdyti jos regėjimą, kad ji gali visiškai nebeskirti jokių daiktų. Tebus pagarbintas vardas To, Kuris sukūrė ir yra Priežastis visų priežasčių, Kuris iš anksto numatė, kad kiekvienas pasikeitimas ir skirtumas būtis pasaulyje priklausys nuo priežasčių. Kiekvienas sukurtas daiktas visoje visatoje tėra durys, vedančios į Jo pažinimą, Jo aukščiausios valdžios ženklas, Jo vardų apreiškimas, Jo didybės simbolis, Jo galios žymė, priemonė, leidžianti rasti tiesų kelią pas Jį...

Sakau, savo esme žmogaus siela tikrai yra vienas iš Dievo ženklų, paslaptiniausia iš Jo paslapčių. Tai vienas iš galingiausių Visagalio ženklų, pranašautojas, kuris skelbia visų Dievo pasaulių tikrovę. Joje slypi tai, ko dabar pasaulis visiškai nesugeba suvokti. Apgalvokite savo širdyje Dievo Sielos apreiškimą, kuris pripildo visus Jo Įstatymus, ir palyginkite jį su ta žema ir godžia prigimtimi, kuri sukilo prieš Jį, kuri uždraudė žmonėms atsigręžti į Vardų Viešpatį ir privertė juos pasiduoti savo troškimams ir nedorybėms. Tokia siela iš tikrųjų nuklydo klystkeliais...

Dar daugiau, tu klausi Manęs apie sielos būseną po to, kai ji atsiskiria nuo kūno. Tu iš tiesų turi žinoti, kad jeigu žmogaus siela eina Dievo keliais, ji be abejo sugrįš ir bus priglobta Mylimojo. Dievo teisingumo vardan! Ji pasieks tokią būseną, kurios negali aprašyti jokia plunksna ar nupasakoti žodžiai. Ta siela, kuri liko ištikima Dievo Tikėjimui ir nedvejodama stovėjo Jo Kelyje, pakilusi įgaus tokią galią, kad visi Visagalio sukurti pasauliai galės gauti naudos. Tokia siela Tobulojo Karaliaus ir Dieviškojo Švietėjo įsa-

kymu suteikia grynų mielių, kurios iškelia būtis pasaulį, ir apdovanoja galia, kurios dėka apsireiškia pasaulio kūriniai ir stebuklai. Prisiminkite, jog ir duonai reikalingos mielės, kad ji būtų gerai iškilusi. Tos sielos, kurios yra atsiribojimo simboliai, yra pasaulio mielės. Galvokite apie tai ir būkite tarp dėkingųjų.

Keliose Mūsų Lentelėse Mes kalbėjome ta tema ir nustatėme įvairias sielos vystymosi stadijas. Sakau, žmogaus siela tikrai yra išaukštinta virš viso išėjimo ir grįžimo. Ji rami, tačiau sklando; ji juda, tačiau yra rami. Ji pati savaime yra įrodymas, kuris liudija sąlygiško pasaulio egzistenciją, lygiai kaip ir pasaulio tikrovę, kur nėra nei pradžios, nei pabaigos. Žiūrėkite, kaip jūsų matytas sapnas po daugelio metų išsipildo. Pagalvokite, koks keistas paslaptingas pasaulio, kuris pasirodo sapne. Pasvarstyk savo širdyje apie neatskleidžiamą Dievo išmintį ir apgalvok visokeriopus apreiškimus...

Stebėk nuostabius Dievo rankų sukurtus įrodymus ir pamąstyk apie jų apimtį ir pobūdį. Tas, Kuris yra Pranašų Antspaudas, pasakė: “Sustiprink mano nuostabą ir susižavėjimą Tavimi, o Dieve!”

Kai tu klausi, ar fizinis pasaulis priklauso nuo kokių nors apribojimų, žinok, jog šio dalyko suvokimas priklauso nuo paties stebėtojo. Vienu požiūriu, jis yra ribotas; kitu požiūriu, jis pranoksta visas ribas. Vienintelis tikrasis Dievas buvo ir bus amžinai. Taip pat ir Jo tvariniai — neturėjo pradžios ir neturės pabaigos. Tačiau visa, kas sukurta, turi savo išankstinę priežastį. Tas faktas, be jokios abejonės, pats savaime nustato Sutvėrėjo vienybę.

Dar daugiau, tu klausi Manęs apie dangaus sferų prigimtį. Kad suvoktum jų prigimtį, reikia išsiaiškinti tų užuominų, kurias randame senovės Knygose apie dangaus sferas ir dangus, reikšmę bei nustatyti jų santykį su fiziniu pasauliu ir įtaką, kurią jie jam daro. Kiekvieną širdį užplūsta nustebimas, kurį kelia ši stebuklinga tema, ir kiekvieną protą apstulbina jos paslaptingumas. Vien Dievas tegali suprasti jos svarbą. Mokyti žmonės, kurie ištyrė keletą tūkstantmečių šios žemės gyvenimo, per ilgiausią stebėjimų laikotarpį nepajėgė nustatyti nei kitų planetų skaičiaus, nei jų am-

žiaus. Dar daugiau, pagalvokite apie didžiulius nesutarimus, kurie kilo dėl teorijų, kurias skelbė tie žmonės. Tu žinok, kad kiekviena žvaigždė turi savo planetas, o kiekviena planeta turi savo tvarius, kurių neįstengia atrasti joks žmogus.

O tu, kuris įbedei savo žvilgsnį į Mano veidą! Šlovės Aušra šią Dieną apreiškė savo spindesį, ir kviečia Aukščiausiojo Balsas. Mes jau anksčiau tarėme šiuos žodžius: “Tai nėra diena, kurią bet kuris žmogus galėtų klausinėti savo Viešpatį. Pritinka bet kam, kas išgirdo Dievo Šauksmą, ištartą To, Kuris yra Šlovės Aušra, pakilti ir suukti: “Štai aš, štai aš, o visų Vardų Viešpatie; štai aš, štai aš, o dangų Sutvėrėjau! Aš liudiju, kad per Tavo Apreiškimą dalykai, paslėpti Dievo Knygose, buvo apreikšti ir kad visa, ką užrašė Tavo Pasiuntiniai šventuose Raštuose, išsipildė.”

LXXXIII. Apgalvok tą racionalų sugebėjimą, kuriuo Dievas apdovanojo žmogiškąją esybę. Patikrink pats save ir pamatysi, kad tavo judėjimas ir ramybė, tavo valia ir tikslas, tavo regėjimas ir klausas, tavo uoslė ir kalbos galia bei visa kita, kas susiję ar viršija tavo fizinius pojūčius arba dvasines jusles, — visa kyla ir egzistuoja to paties sugebėjimo dėka. Jie taip glaudžiai susiję, kad užtenka nors akies mirksnį atskirti juos nuo kūno, kaip visi ir kiekvienas atskirai šie sugebėjimai tuoj pat nustoja funkcionavę ir netenka galios reikšti savo veiklos įrodymus. Neginčijamai aišku ir akivaizdu, kad teisingas kiekvieno iš šių paminėtų instrumentų funkcionavimas priklausė ir visada priklausys nuo to racionalaus sugebėjimo, kurį reikia laikyti apreiškimo ženklu To, Kuris yra aukščiausias visų Viešpats. Per jo apsiareiškimą buvo apreikšti visi šie vardai ir požymiai, o nutraukus šio sugebėjimo veikimą jie visi sunyksta ir pražūva.

Būtų visiškai neteisinga tvirtinti, kad šis sugebėjimas yra toks pat, kaip ir regėjimo galia, nes regėjimo galia kyla iš jo ir veikia priklausoma nuo jo. Lygiai taip pat neverta užginčyti, kad šį sugebėjimą galima prilyginti klausai, kadangi klausas gauna iš racionalaus sugebėjimo energiją, reikalingą šiai funkcijai vykdyti.

Tas pats ryšys egzistuoja tarp to sugebėjimo ir bet ko, kas yra

šių vardų bei požymių priėmėjas žmogiškoje šventovėje. Šie įvairūs vardai ir apreikšti požymiai buvo pagimdyti šio Dievo ženkle dėka. Savo esme ir tikrove šis ženklas yra neprilygstamai išaukštintas virš visų vardų ir požymių. Ne, visa kita, palyginti su jo šlove, nublanksta ir tampa visišku nieku, nuėjusiu užmarštin.

Jeigu tu pasvarstytum savo širdyje nuo dabar iki pabaigos, kuri neturi pabaigos, sutelkes visą savo išmintį ir supratimą, kuri pasiekė didžiausi protai praeityje ir pasieks ateityje, šią dieviškai sutvarkytą ir subtilią Tikrovę, šį Visur Esančio, Šlovingojo Dievo apreiškimo ženklą, vis tiek nepajėgtum suvokti jos paslapties ar nustatyti jos vertės. Pripažinęs savo bejėgiškumą pasiekti reikiamą supratimą tos Tikrovės, kuri yra tavyje, tu mielai sutiksi, kad tokios pastangos, kurias tu ar kitas tvarinys dedate, yra bejėgės atskleisti Gyvojo Dievo, neblėstančios šlovės Saulės, Amžinojo, paslaptį. Tas bejėgiškumo pripažinimas, kuri subrendęs mąstymas neišvengiamai verčia kiekvieną protą padaryti, pats savaime yra žmogiškojo supratimo viršūnė ir žmogaus vystymosi kulminacija.

LXXXIV. Vienintelis tikrasis Dievas yra atskirtas ir neprilygstamai išaukštintas virš visų tvarinių. Visa visata atspindi Jo šlovę, tuo tarpu Jis Pats yra nepriklausomas ir pranoksta visus Savo tvarinius. Tai tikroji Dievo vienybės reikšmė. Jis, Kuris yra Amžinoji Tiesa, yra vienintelė Jėga, Kuri turi neginčijamą valdžią visam būties pasauliui, Kurio atvaizdas atsispindi visų tvarinių veidrodyje. Visa egzistencija priklauso nuo Jo, ir Jis yra šaltinis, maitinantis visus daiktus. Štai ką reiškia Dievo vienybė; ji yra jos pagrindinis principas.

Kai kurie, suklaidinti savo tuščių užgaidų, suvokė visus suvertuosius kaip Dievo bendrininkus ir bendražygius bei įsivaizdavo esą Jo vienybės pavyzdžiai. Vardan To, Kuris yra vienintelis tikrasis Dievas! Tokie žmonės buvo ir visada liks tuščio įsivaizdavimo aukomis ir turi būti priskaičiuoti prie tų, kurie nuvertino ir apriboto Dievo koncepciją.

Tas tikrai tiki Dievo vienybe, kuris nėra iš tolo nepainioja dve-

jbēs su vienove, neleidžia jokiai gausybēs sąvokai temdyti savo koncepcijos apie Dievo vienovę, kuris laiko Dieviškąją Būtybę Viena, Kuri pačia Savo prigimtimi peržengia skaičių ribas.

Tikėjimo Dievo vienybe esmė yra supratimas, kad Tas, Kuris yra Dievo Apsireiškimas, ir Tas, Kuris yra nematoma, neprieinama, nepažįstama Esybė, yra vienas ir tas pats. Tai reiškia, kad visa, kas tinka pirmajam, visi Jo veiksmai ir darbai, visa, ką Jis įsakė ar uždraudė, visais aspektais ir visomis aplinkybėmis, be jokių išlygų turi būti laikoma identiška Paties Dievo Valiai. Tai yra aukščiausia padėtis, kurią tikras tikintysis Dievo vienybe gali tikėtis pasiekti. Palaimintas tas žmogus, kuris pasiekia šią padėtį, ir yra iš tų, kurie yra tvirti savo tikėjime.

LXXXV. O Mano tarnai! Jums tinka atšviežinti ir atgaivinti savo sielas atlaidžių malonių, kurios šį dieviškąjį, šį sielą žadinantį Pavasario metą pasipylė ant jūsų, dėka. Jo didžios šlovės Saulė apšvietė jus savo spindesiu, o Jo begalinės mielaširdystės debesy paslėpė jus savo šešėlyje. Kokia didelė dovana tam, kuris neatsisakė tokios didžios malonės ir atpažino Mylimojo grožį su šiuo nauju Jo apdaru.

Sakau: o žmonės! Dievo Žibintas dega; saugokitės, kad jūsų atšiaurūs nepaklusnumo vėjai neužgesintų jo šviesos. Dabar laikas pakilti ir garbinti Viešpatį, jūsų Dievą. Nesiekite kūniškų patogumų ir išsaugokite savo širdį tyrą ir nesuteptą. Piktasis tyko pasiruošęs jus supančioti. Atsispirkite jo piktiems kėslams ir vedami vienintelio tikrojo Dievo vardo šviesos išsivadukite iš jus supančios tamsos. Verčiau nukreipkite savo mintis į Mylimąjį, o ne į save.

Sakau: o jūs, kurie išklydote iš savo kelio ir jo neberandate! Dievo Pasiuntinys, kuris nekalba nieko kita, kaip tik tiesą, paskelbė jums apie Mylimojo atėjimą. Žiūrėkite — Jis atėjo. Kodėl jūs tokie prislėgti ir nuliūdę? Kodėl tebesate nusiminę, kai Tyrasis ir Paslėptasis atvirai jums pasirodė? Tas, Kuris yra ir Pradžia, ir Pabaiga, Tas, Kuris yra Ramybė ir Judėjimas, dabar apsireiškė jums prieš akis. Žiūrėkite, kaip šią Dieną Pradžia atsispindi Pabaigoje,

kaip iš Ramybės radosi Judėjimas. Šį judėjimą sukėlė stipri energija, kurią Visagalio žodžiai atpalaidavo visuose tvariniuose. Kas pajuto jų gyvybingą jėgą, pajus raginimą pasiekti Mylimojo dvarą; o tie, kurie to nepajuto, nugrimis į neišbrendamą liūdesį. Tas tikrai yra išmintingas, kuriam pasaulis ir visa, kas jame yra, nesutrukdė atpažinti šios Dienos šviesos ir kurio tuščios žmonių kalbos neprivertė išklysti iš tiesos kelio. Tas tikrai yra kaip mirusysis, kurio sielos šio nuostabaus Apreiškimo aušros dvelkimas nepajėgė išjudinti. Tas iš tikrųjų yra belaisvis, kuris nepripažįsta Aukščiausiojo Išgelbėtojo, o pasmerkia savo sielą, nusiminusią ir bejėgę, savo troškimų pinklėms.

O Mano tarnai! Kas tik ragavo iš šio Šaltinio, pasiekė amžinąjį Gyvenimą, o kas atsisakė gerti iš jo, yra kaip ir miręs. Sakau: o jūs, blogio kūrėjai! Godumas neleidžia jums išgirsti saldujį balsą To, Kuris yra visų Palaima. Išvarkite godumą iš savo širdies, kad galėtumėte suprasti Jo Dieviškąją paslaptį. Matykite Jį apsireiškusį ir spindintį kaip saulę visoje savo puikybėje.

Sakau: o jūs, kuriems atimtas supratimas! Sunkus išbandymas, kuris ateis staiga, laukia jūsų. Prabuskite, kad jis praeitų ir nepadarytų jums žalos. Pripažinkite išaukštintą vardą Viešpaties, jūsų Dievo, Kuris atėjo pas jus Savo šlovės viršūnėje. Jis tikrai yra Visažinis, Visa Turintis, Aukščiausias Gynėjas.

LXXXVI. O dabar pereisime prie tavo klausimo, ar žmogiškos sielos ir toliau jaučia viena kitą po to, kai atsiskiria nuo kūno. Žinok, kad Bahá žmonių sielos, kurios atėjo ir įsikūrė Raudonojoje Arkoje, yra artimos ir bendrauja viena su kita, jų gyvenimas, jų siekiai, jų tikslai ir troškimai yra taip tarpiai susiję kaip vienos sielos. Jie iš tiesų yra tie, kurie tikrai daug žino, tikrai įžvalgūs ir apdovanoti supratimu. Taip buvo įsakyta To, Kuris yra Visažinis, Išmintingasis.

Bahá žmonės, kurie yra Dievo Arkos gyventojai, visi iki vieno supranta vienas kito būklę ir padėtį ir yra suvienyti intymumo ir draugystės ryšiais. Tačiau tokia būseną priklauso nuo jų tikėjimo ir

elgesio. Tie, kurie yra tokio paties lygio ir padėties, visiškai suvokia vienas kito sugebėjimus, charakterį, pasiekimus ir privalumus. Tačiau tie, kurie yra žemesnio lygio, nesugeba pakankamai suvokti padėti ar įvertinti privalumus tų, kurie pranoksta juos. Kiekvienas gaus savo dalį iš savo Viešpaties. Palaimintas tas žmogus, kuris buvo atsigręžęs veidu į Dievą ir tvirtai ėjo su Jo meile, kol jo siela nuplasnojo pas Dievą, visų aukščiausiąjį Viešpatį, Galingąjį, Visa Atleidžiantį, Gailestingąjį.

Tačiau netikėlių sielos — ir tą Aš liudiju, — išleidusios pasakutinę dvasią, gaus pamatyti visus gerus dalykus, kurių neteko, ir apraudos savo likimą, ir nusižemins prieš Dievą. Tą jos darys, kai atsiskirs nuo kūno.

Aišku ir akivaizdu, kad visi žmonės po savo fizinės mirties turės įvertinti savo darbus ir suprasti visa, ką blogo padarė jų rankos. Prisiekiu Saule, kuri šviečia virš Dieviškosios galios horizonto! Tie, kurie yra vienintelio tikrojo Dievo sekėjai, tą pačią akimirką, kai išeis iš šio gyvenimo, pajus tokį džiaugsmą ir laimę, kurių neįmanoma aprašyti, tuo tarpu tie, kurie gyvena paklydimuose, bus apimti tokios baimės ir drebulio, bus sukaustyti tokio siaubo, kuriam niekas negali prilygti. Gera tam, kuris ragavo rinktinį ir be nuodėmės tikėjimo vyną gailestingos malonės ir daugelio dovanų To, Kuris yra visų Tikėjimų Viešpats, dėka...

Tai yra Diena, kai Dievo mylimieji turi įsmeigti savo žvilgsnį į Jo Apsireiškimą ir nenukreipti jo nuo to, ką tas Apsireiškimas teiks apreiškšti. Kai kurios praėjusių amžių tradicijos neturi visiškai jokio pagrindo, taip pat sąvokos, kurių laikėsi praeities kartos ir kurias jos įrašė į savo knygas, labai pakito dėl žmonių nuodėmingų polinkių įtakos. Tu esi liudytojas, kad dauguma Dievo žodžių komentarų ir interpretacijų, kurios dabar vyrauja žmonių mąstyme, nukrypo nuo tiesos. Jų klaidingumas kai kuriais atvejais pasireiškė tada, kai buvo nuplėstos dengiančios skraistės. Jie ir patys pripažino savo nesugebėjimą suvokti bet kurį iš Dievo žodžių.

Mūsų tikslas yra parodyti, kad jei Dievo mylimieji apsaugotų savo širdis ir ausis nuo tuščių kalbų, kurios girdėjosi ankstesniais

laikais, ir visa siela atsigręžtų į Tą, Kuris yra Jo Apreiškimo Aušra, ir į tai, ką Jis apreiskė, toks elgesys būtų laikomas didžiai vertingu Dievo akivaizdoje...

Garbink Jo Vardą ir būk tarp dėkingųjų. Perduok Mano sveikinimus Mano mylimiesiems, kurie yra Dievo išrinktieji Jo meilės dėka; Jis privertė juos pasiekti tikslą. Visa šlovė Dievui, visų pasaulių Viešpačiui.

LXXXVII. O dabar šis tavo klausimas: “Kaip yra, kad nerandama jokių įrašų apie Pranašus, atėjusius prieš Adomą, Žmonijos Tėvą, ar apie karalius, gyvenusius tų Pranašų dienomis?” Tu žinok, kad jei apie juos neužsimenama, tai dar neįrodo, kad jie iš tikrųjų ir neegzistavo. Jei šiuo metu nebėra jokių įrašų apie juos, tai tik dėl nepaprastai daug laiko, praėjusio nuo jų iki mūsų, lygiai kaip ir dėl didžiulių pokyčių, įvykusių nuo jų laikų.

Dar daugiau, tokios rašto formos ir priemonės, kurios naudojamos dabartinių žmonių, buvo nežinomos kartoms, gyvenusioms iki Adomo. Netgi buvo toks laikas, kai žmonės visiškai nepažinojo rašto meno ir naudojosi sistema, kuri visiškai skiriasi nuo tos, kurią jie naudoja dabar. Norint tai įrodyti, reikėtų atlikti daug išsamių tyrimų.

Pagalvokite, kokie pasikeitimai įvyko nuo Adomo dienų. Iš pradžių nebuvo įvairių, dabar paplitusių žemės tautų kalbų, lygiai kaip ir tų įvairių taisyklių bei papročių, kurie dabar galioja tarp žmonių. Tų laikų žmonės kalbėjo kalba, kuri skyrėsi nuo dabartinių žinomų. Kalbų įvairovė atsirado vėlesniais amžiais žemėje, žinomoje Babelio vardu. Babelis reiškia “vietą, kur kilo kalbų sumaištis.”

Vėliau tarp vartojamų kalbų iškilo sirijiečių kalba. Ankstesnių laikų Šventieji Raštai buvo apreikšti taja kalba. Vėliau Abraomas, Dievo Draugas, pasirodė ir paskleidė pasauliui Dieviškojo Apreiškimo šviesą savo kalba. Kalba, kuria Jis kalbėjo keldamasis per Jordaną, žinoma hebrajų kalbos vardu (Ibrani), kas reiškia “persikėlimo kalba.” Tuo metu Dievo Knygos ir Šventi Raštai buvo apreikšti taja kalba, ir tik po daugelio metų arabų kalba tapo Apreiškimo kalba...

Taigi matote, kaip labai nuo Adomo laikų pasikeitė kalba, tarimas ir raštas. O dar didesni pokyčiai turėjo įvykti prieš Jį!

Mūsų tikslas apreiškiant šiuos žodžius yra parodyti, kad vienintelis tikrasis Dievas Savo aukščiausioje ir nepaprastoje padėtyje visada buvo ir amžiams liks išaukštintas virš visų kitų pagyrimo ir suvokimo, išskyrus Savo. Jo tvariniai visada egzistavo, o Jo Dieviškos šlovės Apsireiškimai ir amžino šventumo Saulės buvo siunčiamos žemėn nuo neatmenamų laikų kviesti žmoniją pas vienintelį tikrąjį Dievą. Kai kurių vardai pamiršti ir jų gyvenimo aprašymai prarasti dėl to, kad pasaulis pergyveno sumaištį ir pokyčius.

Kai kuriose knygose užsimenama apie tvaną, dėl kurio visa, kas egzistavo žemėje, taip pat ir istorijos užrašai, buvo sunaikinta. Dar daugiau, įvyko ir kitų katastrofų, kurios ištrynė daugelio įvykių pėdsakus. Be to, tarp įvairių rašytinių istorijos šaltinių yra skirtumų, nes kiekviena pasaulio tauta pateikia savo istoriją ir ataskaitą apie tą amžių žemėje. Kai kur istorija atsekama net aštuonis tūkstantmečius, kitur netgi dvylika tūkstantmečių. Kiekvienam, skaičiusiam Juko knygą, aišku ir akivaizdu, kaip skiriasi tų pačių įvykių aprašymai įvairiose knygose.

Kad patenkintum Dievą, atgręžk akis į Didįjį Apreiškimą ir visiškai pamiršk tas prieštaringas istorijas ir tradicijas.

LXXXVIII. Tvirtai žinok, kad ir teisingumo esmė, ir jos šaltinis tikrai yra išdėstyti įsakuose, apreikštuose Tū, Kuris yra Dievo Esybės Apsireiškinys tarp žmonių, jeigu jūs esate iš tų, kurie pripažįsta šią tiesą. Jis tikrai įkūnija aukščiausią, neklystamą teisingumo standartą visiems tvariniams. Net jei Jo įstatymas būtų toks, kad sukeltų siaubą širdyse visų, gyvenančių danguje ir žemėje, vis tiek toks įstatymas būtų ne kas kita, kaip akivaizdi teisybė. Baimė ir nerimas, kurį šis įstatymas kelia žmonių širdyse, iš tiesų turi būti lyginamas su žindomo kūdikio riksmu, kai tas atitraukiamas nuo motinos krūties, jeigu jūs esate iš tų, kurie tai suvokia. Jei žmonės suprastų Dievo Apreiškimo tikslo motyvą, jie tikrai atsikratytų savo baimės ir džiaugtųsi pilnomis dėkingumo širdimis.

LXXXIX. Tvirtai žinok, kad kaip tu tvirtai tiki, jog Dievo žodis, tebus išaukštinta Jo garbė, gyvuoja per amžius, lygiai taip pat nesvyruodamas tikėk, kad jo reikšmės neįmanoma išsemti. Tie, kurie paskirti Jo interpretatoriais, tie, kurių širdys yra Jo paslapčių saugyklos, tėra vieninteliai, galintys suvokti daugialypę Jo išmintį. Kas skaitydamas Šventus Raštus jaučia pagundą išsirinkti iš jų tik tai, kas gali tikti Dievo Apreiškimo tarp žmonių neigimui, iš tikrųjų yra miręs, nors jis dar tebevaikšto ir kalbasi su savo kaimynais bei dalinasi su jais maistu ir gėrimu.

O, kad tik pasaulis galėtų patikėti Manimi! Jei visi tie dalykai, kurie slepiasi Bahá širdyje ir kurių Viešpats, Jo Dievas, visų vardų Viešpats, Jį išmokė, būtų apreiškti žmonijai, kiekvienas žmogus žemėje būtų priblokštas.

Kokia didelė gausybė yra tiesų, kurių žodžių rūbas niekada negalės aprenkti! Kokia begalė tų tiesų, kurių niekaip neįmanoma išreikšti, kurių reikšmės niekada negalėsime atskleisti ir apie kurias nė iš tolo negalima užsiminti! Kokios daugialypės tiesos, kurių negalima nė minėti, kol neatėjo paskirtas laikas! Net buvo pasakyta: “Ne visa, ką žmogus žino, galima sakyti, ne visa, ką jis pasako, yra pasakoma laiku, ne visa, kad ir laiku pasakyta, klausantysis gali išgirsti.”

Iš tų tiesų kai kurias galima atskleisti tik tiek, kiek tai atitinka Mūsų pažinimo šviesos saugyklas ir Mūsų paslėptos malonės priėmėjus. Mes meldžiame Dievą sustiprinti tave Savo galia ir suteikti tau galimybę atpažinti Tą, Kuris yra viso pažinimo Šaltinis, kad tu galėtum atskirti save nuo viso žmogiškojo mokslo, nes “kokia nauda žmogui siekti mokslo, jei jis jau rado ir pripažino Tą, Kuris yra viso pažinimo Objektas?” Laikykis pažinimo pagrindo ir To, Kuris yra jo Šaltinis, kad galėtum būti nepriklausomas nuo visų, kurie skelbiasi esą išmanantys žmonių mokslą, o tų jų žodžių neparemia nei aiškūs įrodymai, nei liudija kokia nors apšviečianti knyga.

XC. Visa, kas yra danguose, ir visa, kas yra žemėje, yra tiesioginis Dievo požymių ir vardų apreiškimo įrodymas, nes netgi kiekviename atome slepiasi ženklai, kurie iškalbingai liudija tos Di-

džios Šviesos apreiškimą. Aš manau, kad be to apreiškimo galios nėra viena būtybė egzistuoti negali. Kokie skautūs pažinimo šviesuliai, kurie šviečia atome, ir kokie beribiai išminties vandenynai banguoja lašelyje! Tai labiausiai tinka žmogui, kuris iš visų sutvertų daiktų buvo apgaubtas tokių sugebėjimų rūbu ir buvo išrinktas tokio pasižymėjimo garbei. Nes jame iš prigimties apreiškė visi Dievo požymiai ir vardai taip, kaip jokiam kitame sutvėrime, ir nėra vienas sutvėrimas neprilygsta žmogui. Visi šie vardai ir požymiai priskirtini tik jam. Net Jis sakė: „Žmogus yra Mano paslaptis, o Aš esu jo paslaptis.“ Daug yra eilių, kurios nuolat apreiškiamos visose Dangiškose Knygose ir Šventuose Raštuose ir paskirtos šiai subtiliausiai ir aukščiausiai temai. Ir kaip Jis apreiškė: „Mes tikrai parodysime jiems Mūsų ženklus pasaulyje ir savyje.“ O dar Jis pasakė: „O taip pat ir jūmyse: tad ar jūs nematote Dievo ženklų?“ Ir Jis apreiškė taip pat tai: „Ir nebūkite kaip tie, kurie pamiršta Dievą, o dėl to Jis privertė juos pamiršti save.“ Tuo požiūriu Tas, Kuris yra amžinasis Karalius — tebūnie Jam paaukotos visos sielos, kurios gyvena paslaptingojoje Padangtėje - kalbėjo: „Tas pažino Dievą, kas pažino save.“

... Iš to, kas pasakyta, darosi aišku, kad visi daiktai pačia savo tikrovės esme liudija savyje Dievo vardų ir požymių apreiškimą. Kiekvienas, priklausomai nuo savo sugebėjimų, rodo ir išreiškia Dievo pažinimą. Toks stiprus ir universalus yra šis apreiškimas, kad apima visus matomus ir nematomus dalykus. Jis šitaip apreiškė: „Ar dar kas nors, išskyrus Tave, turi tokią apreiškimo galią, kurios Tu neturi, kad galėtų Tave apreiškė? Aklas tas, kas nemato Tavęs.“ Panašiai kalbėjo amžinasis Karalius: „Aš nieko nepastebėjau, tik tai, kad Dievas jame, Dievas prieš jį ir Dievas po jo.“ Be to, pagal Kumailo tradiciją rašoma: „Žiūrėk, amžinybės rytas sutvėrė šviesa ir, štai, jos bangos apėmė pačią visų žmonių tikrovę.“ Žmogus, kilniausias ir tobuliausias iš visų tvarinių, pranoksta juos visus šio apreiškimo intensyvumu ir yra pilnesnė Jo šlovės išraiška. O iš visų žmonių tobuliausi ir žymiausi yra Tiesos Saulės Apsireiškimai. Ne, visi kiti, išskyrus šiuos Apsireiškimus, gyvena pagal Jų Valią ir juda bei turi savo būtį Jų besiliejančios malonės dėka.

XCI. Tarp įrodymų, patvirtinančių šio Apreiškimo tiesą, yra tai, kad kiekviename amžiuje ir laikotarpyje, kada tik nematomoji Esybė apsiereiškė Savo Apsireiškimo asmenyje, kai kurios sielos, nežinomos ir atsiribojusios nuo visų šio pasaulio ryšių, ieškojo Pranašų Saulės ir Dieviškojo kelio Mėnulio šviesos, kad pakiltų Dievo Akivaizdon. Dėl šios priežasties, to amžiaus dvasininkai ir turtuoliai tyčiojosi ir juokėsi iš tokių žmonių. Jie net rašė apie tuos, kurie, jų manymu, klydo: “Tada Jis sakė Savo tautos vadams, kurie netikėjo: Mes matome Tavyje tik žmogų, panašų į mus; ir mes nematome, kad kas sektų jumis, išskyrus menkiausius ir nemąstančius iš mūsų, taipogi nematome jumyse jokio tobulumo, kuris pranoktų mus: ne, mes vadiname jus melagiais.” Jie kabinėjosi prie tų šventų Apsireiškimų ir protestavo sakydami: “Niekas nesekė pasakui jus, išskyrus žemiausius iš mūsų, tuos, kurie neverti dėmesio.” Jų tikslas buvo parodyti, kad niekas iš mokytų, turtingų ir išsilavinusių jais netikėjo. Tokiais ir panašiais įrodymais jie siekė parodyti melagingumą To, kuris nekalba nieko kita, tik tiesą.

Tačiau šiame labiausiai spindinčiame laikotarpyje, šioje galingiausioje Karalystėje, daugelis šviesių dvasininkų, labai išsimokslinusių, subrendusios išminties daktarų atėjo į Jo Dvarą, išgėrė Jo Dieviškos Būties taurę ir buvo apdovanoti Jo nuostabiausios malonės garbe. Dėl Mylimojo jie išsižadėjo pasaulio ir visko, kas jame yra...

Visus juos vedė Dieviško Apreiškimo šviesa, jie išpažino ir pripažino Jo tiesą. Jų tikėjimas buvo toks, kad dauguma iš jų atsisakė savo turtų ir giminės ir pasirinko Šlovingojo prielankumą. Jie atidavė gyvybes už savo Mylimąjį ir atsisakė visko Jo kelyje. Jų krūtinės tapo taikiniais prieš strėlėms, o jų galvas netikėliai papuošė ietimis. Neliko nė grumsto žemės, kuri nebūtų sugėrusi tų atsiribojimo įsikūnijimų kraujo, ir nė vieno kardo, kuris nebūtų užgavęs jų kaklo. Vien jų darbai liudija jų žodžių tiesą. Argi liudijimas tų šventų sielų, kurios taip didingai pakilo atiduoti savo gyvybės už Mylimąjį, kad jų auka sužavėjo visą pasaulį, nepatenkina šios dienos žmonių? Nepakanka liudyti prieš netikėjimą tų, kurie dėl niekų išdavė savo tikėjimą, kurie išdavė nemirtingumą dėl to,

kas išnyksta, kurie išmainė Dieviškosios Būties Kotarą į druskingus šaltinius ir kurių vienintelis gyvenimo tikslas yra užvaldyti kitų nuosavybę! Netgi kai tu matai, kaip jie visi užsiėmę pasaulio tuštybe ir nuklydo toli nuo To, Kuris yra Viešpats, Aukščiausiasis.

Būk teisingas: ar priimtinas ir vertas dėmesio liudijimas tų, kurių darbai atitinka jų žodžius, kurių elgesys sutampa su jų vidiniu gyvenimu? Protą stulbina jų darbai, o siela džiaugiasi jų tvirtumu ir kūno stiprybe. O gal priimtinas liudijimas tų netikinčių sielų, kurios neiškvepia nieko daugiau kaip savanaudiškų troškimų kvapą ir kurios pateko į savo užgaidų kalėjimą? Kaip tamsos šikšnosparniai jie nepakelia galvos nuo savo guolio, nebent tada, kai siekia praeinančių šio pasaulio dalykų ir naktį neranda ramybės, nebent kai plėšosi dėl savo niekingo gyvenimo tikslų. Pasinėrę savanaudiškuose planuose jie nepaiso Dievo įsakymo. Dieną jie visa savo siela siekia žemiškos naudos, o naktį jų vienintelis užsiėmimas yra patenkinti kūniškus geismus. Pagal kokį įstatymą ar standartą reikėtų vertinti žmones, kurie laikosi tų menkų sielų menkų dalykų ir nepripažįsta tikėjimo tų, kurie Dievo prielankumo vardan atsisakė savo gyvenimo ir gėrybių, savo garbės ir šlovės, savo gero ir gerbiamo vardo?..

Su kokia meile, koku atsidavimu, koku šlovinimu ir šventu susižavėjimu jie paaukojo savo gyvybes Šlovingojo kelyje! Tą tiesą liudija visi. Ir vis dėlto, kaip gali jie žeminti šį Apreiškimą? Ar kuris nors amžius buvo tokių didingų įvykių liudininku? Jei šie bendražygiai nėra tikri Dievo ieškotojai, tai ką kita galėtume pavadinti šiuo vardu? Ar šie bendražygiai siekė galios ar šlovės? Ar jie troško turtų? Ar jie puoselėjo kitus troškimus, išskyrus siekti Dievo prielankumo? Jei šie bendražygiai su savo nuostabiais liudijimais ir stebuklingais darbais yra netikri, kas tada yra vertas pats skelbti tiesą? Prisiekiu Dievu! Jų darbai patys yra pakankamas įrodymas ir nenuneigiamas liudijimas visoms žemės tautoms, jei žmonės savo širdyje apsvarstytų Dievo Apreiškimą. "O tie, kurių veiksmai neteisūs, netrukus sužinos, kas jų laukia!"...

Prisiminkite tuos neabejotinai nuoširdžius kankinius, kurių teisingumą liudija aiškus Knygos tekstas ir kurie visi, kaip jūs ma-

tėte, paaukoko savo gyvenimus, savo turtus, savo žmonas, savo vaikus ir visa, ką turėjo, ir įžengė į aukščiausius Rojaus rūmus. Ar teisinga neigti šių atsiribojusių ir išaukštintų būtybių liudijimą apie šio ypatingo ir šlovingo Apreiškimo tiesą bei laikyti priimtinais kaltinimus, ištartus šiai spindinčiai Šviesai tų netikinčių žmonių lūpomis, kurie dėl aukso išdavė savo tikėjimą ir dėl valdžios paneigė Tą, Kuris yra visos žmonijos Aukščiausiasis Vadovas? Taip, jų charakteris dabar apreikštas visiems žmonėms, pripažinusiems juos esant tokius, kurie jokių būdu neišsižadės nė trupinėlio, nė jokio savo laikinos valdžios titulo švento Dievo Tikėjimo labui, nors jų gyvenimas, jų esmė ir visa nepalyginamai menkesni.

XCII. Dievo Knyga plačiai atskleista ir Jo Žodis kviečia žmoniją pas Jį. Tačiau tik menka saujelė panoro laikytis Jo Tikėjimo ar tapti Jo puoselėjimo instrumentais. Tie nedaugelis buvo apdovanojami Dieviškuoju Eliksyru, kuris vienintelis tegali paversti gryniausiu aukso pasaulio šiukšles, ir įgijo galią skirti veiksmingus vaistus nuo visų ligų, kurios puola žmonių vaikus. Joks žmogus negali pelnyti amžinojo gyvenimo, jei nepriims šio neišmatuojamo, šio stebuklingo, šio didingo Apreiškimo tiesos.

Atsukite ausį, o Dievo draugai, į balsą To, Kurį pasaulis nuskriaudė, ir tvirtai laikykitės visko, kas išaukštintų Jo Tikėjimą. Jis tikrai veda teisingu keliu tuos, kuriuos Pats teikiasi lydėti Savo Keliu. Tai yra Apreiškimas, kuris įkvepia jėgos silpniesiems ir apvainikuoja turtais vargšus.

Su didžiausiu draugiškumu ir visiško bendradarbiavimo dvasia tarkitės kartu ir skirkite brangias savo gyvenimo dienas pasaulio gerovei ir puoselėjimui Tikėjimo To, Kuris yra Amžinasis ir Aukščiausiasis Viešpats. Jis tikrai nurodo visiems žmonėms, kas teisu, ir draudžia tai, kas žemina jų padėtį.

XCIII. Tu žinok, kad kiekvienas sukurtas daiktas yra Dievo apreiškimo ženklas. Kiekvienas pagal savo sugebėjimus yra ir visada liks Visagalio ženklu. Kadangi Jis, Visagalis Viešpats, panorėjo apreikšti Savo aukščiausią valdžią vardų ir požymių karalys-

tėje, visi sutvertieji daiktai Dievo Valia tapo Jo šlovės ženklai. Toks skvarbus ir visuotinis yra šis apreiškimas, kad visoje visatoje negali rasti, nieko, kas neatspindėtų Jo puikybės. Tokiomis aplinkybėmis išnyksta visi artumo ir tolumo svarstymai... Jeigu Dieviškos galios Ranka atimtų iš visų tvarinių šią didžią dovaną, visa visata taptų negyvenama ir apleista.

Žiūrėkite, kaip nepasiekiamai virš visų tvarinių yra išaukštintas Viešpats, jūsų Dievas! Matote, kokia didinga Jo aukščiausia valdžia, Jo aukštųjų ir galybė. Jei daiktai, kuriuos sutvėrė Jis - išaukštinta Jo šlovė — ir kuriems įsakyta būti Jo vardu ir požymių apsišaukimais, egzistuoja, buvo apdovanoti, išaukštinti virš viso, kas arti ir nutolę, tai kaip aukštai turi būti toji Dieviškoji Esysbė, kuri pašaukė juos į būti?..

Apsvarstykite tai, ką parašė poetas: “Nesistebėkite, jei mano Mylimasis yra arčiau manęs nei mano paties esybė; stebėkitės tuo, kad aš, nepaisant tokio artumo, tebesu taip toli nuo Jo”... Apgalvodamas Dievo apreiškimą, kad “Mes esame arčiau žmogaus negu jo gyvybės arterija,” poetas, remdamasis šia eilute, pareiškia, kad: “Nors mano Mylimojo apreiškimas taip perėmė mano esybę, jog Jis tapo man artimesnis už gyvybės arteriją, vis dėlto, nepaisant mano tikrumo juo ir manosios padėties pripažinimo, aš tebesu toli nuo Jo.” Tuo jis nori pasakyti, kad jo širdis, kuri yra Gailestingojo sostas ir namai, kur gyvena Jo apreiškimo spindesys, pamiršta savo Sutvėrėją, išklysta iš Jo kelio, užsidaro nuo Jo šlovės ir susitepa žemiškųjų troškimų purvu.

Šiuo požiūriu vienintelis tikrasis Dievas Pats savaime yra išaukštintas virš artimo ir tolumo. Jo tikrovė pranoksta tokias ribas. Jo santykis su Jo tvariniais nežino laipsniškumo. Priežastis, kad vieni yra arti, o kiti toli, yra priskirtina patiems apsišaukimams.

Kad širdis yra sostas, kuriame viešpatauja Gailestingojo Dievo Apreiškimas, patvirtina šventos išstarmės, kurias Mes anksčiau apreiškėme. Tarp kitų yra ir ši: “Žemė ir dangus negali sutalpinti Manęs; sutalpinti Mane gali tik širdis, kuri tiki Manimi ir yra ištikima Mano Tikėjimui.” Kaip dažnai žmogaus širdis, kuri yra Dievo šviesos priėmėja ir Gailestingojo apreiškimo sostas, nuklysta

nuo To, Kuris yra tos šviesos Ištaka ir to apreiškimo Versmė. Tai širdies nepastovumas atitolina ją nuo Dievo ir pasmerkia atokumui nuo Jo. Tačiau tos širdys, kurios jaučia Jo Būtį, yra arti Jo ir turi būti laikomos artimomis Jo sostui.

Dar daugiau, pagalvokite, kaip dažnai žmogus pamiršta save patį, tuo tarpu Dievas Savo viską apimančio pažinimo dėka visada galvoja apie Savo tvarinį ir nuolat siunčia jam aiškiai pasireiškiančią Savo šlovę. Todėl akivaizdu, kad tokiais aplinkybėmis Jis yra arčiau jo, negu tvarinys savęs paties. Jis iš tikrųjų toks išliks visada, nes tik vienintelis tikrasis Dievas žino, suvokia ir supranta visus dalykus, o mirtingam žmogui įgimta klysti, jis nesupranta paslapčių, kurios glūdi jame...

Tegu nė vienas — gink Dieve — neįsivaizduoja, kad Mes tvirtiname, jog visi sukurti daiktai yra Dievo apreiškimo ženklai, visi žmonės, geri ar blogi, pamaldūs ar netikėliai, yra lygūs Dievo aki-vaizdoje. Tai taip pat nereiškia, kad Dieviškoji Būtybė — tebus pašlovinas Jo vardas ir išaukštinta Jo garbė — kokiomis nors aplinkybėmis gali prilygti žmogui ar kokiu nors būdu sietis su Savo tvariniais. Tokią klaidą darė kai kurie kvailiai, kurie pakilę į savo bergždžių fantazijų dangų aiškino Dieviškąją Vienybę esant tame, jog visi sukurti daiktai yra Dievo ženklai, o iš to seka, kad tarp jų nėra visiškai jokio skirtumo. Kai kurie pranoko ir juos sakydami, kad tie ženklai yra lygūs Pačiam Dievui ir yra Jo bendrininkai. Gailestingasis Dieve! Jis iš tikrųjų yra vienas ir nedalomas; vienas Savo esme, vienas Savo požymiais. Išskyrus Jį, visi yra niekas, kai susiduria akis į akį su spindinčiu tik vieno iš Jo vardų apreiškimu, visi yra tik menkas Jo šlovės atspindys — dar menkesnis, kai palyginamas su Jo Paties Esybe!

Vardan Mano, Gailestingojo, teisingumo! Aukščiausiojo Plunksna drebėte dreba ir skausmingai dejuoja dėl šių žodžių apreiškimo. Koks mažas ir nereikšmingas yra greit išnykstantis lašelis, palyginti su bekraščio ir amžinojo Dievo Vandenyno bangomis, ir koks visiškai niekingas turi atrodyti kiekvienas laikinas ir praeinantis dalykas, akis į akį susidūręs su nesukurtąja, neapsakoma Amžinybės šlove! Mes meldžiame Dievo, Galingojo, atleidi-

mo tiems, kurie palaiko tokias nuomones ir skelbia jas žodžiais. Sakau: o žmonės! Kaip gali jūsų fantazija lygintis su Esančiu Savyje ir kaip galima Sutvėrėją prilyginti tvariniams, kurie tėra tik Jo Plunksnos kūriniai? Ne, Jo įrašai pranoksta visus daiktus, Jis yra atskirtas nuo visų tvarinių ir neprilygstamai išaukštintas virš jų.

Toliau palygink Dievo apreiškimo ženklų tarpusavio sąveiką. Ar galima saulę, kuri tėra tik viena iš tų ženklų, laikyti to paties lygio, kaip ir tamsa? Vienintelis tikrasis Dievas yra Mano liudinin-kas! Joks žmogus negali tuo patikėti, nebent jis būtų iš tų, kurių širdys užrakintos ir kurių akys klysta. Sakau: pažvelkite patys į save. Ir jūsų nagai, ir jūsų akys yra jūsų kūno dalys. Argi jūs laikote juos vienodo lygio ir vienodos vertės? Jei sakote taip, tada sakykite ir tai, kad jūs kaltinate apgavyste Viešpatį, mano Dievą, Šlovingąjį, nes nuvertindami vienus, kitus jūs branginate kaip pačią savo gyvybę.

Peržengti savo lygio ir padėties ribas jokių būdu neleistina. Būtina išsaugoti kiekvieno lygio ir padėties vientisumą. Tai reiškia, kad kiekvienas sukurtas daiktas turi būti vertinamas pagal tą padėtį, kuri jam skirta.

Tačiau reikia turėti galvoje, kad kai Mano Vardo, Viską Apimančio, šviesos spindesys pasklido visatoje, visi tvariniai iki vieno nustatytu laipsniu įgijo sugebėjimą daryti ypatingą poveikį ir buvo apdovanoti ypatinga vertybe. Paimkime nuodų poveikį. Nors jie yra mirtini, tam tikromis aplinkybėmis veikia kaip vaistai. Galia, įkvėpta kiekvienam sutvertam daiktui, yra tiesioginė labiausiai palaiminto Vardo pasekmė. Tebus pagarbintas Tas, Kuris yra visų vardų ir požymių Sutvėrėjas! Meskit į ugnį sutręšusį ir išdžiūvusį medį ir gyvenkite žalio ir gero Medžio šešėlyje, ragaukite jo vaisius.

Dauguma žmonių, gyvenusių Dievo Apsireiškimų dienomis, skelbė neįtikėtinas ištarmes. Tai išdėstyta apreikštose Knygose ir Šventuose Raštuose.

Tas tikrai yra įtikėjęs Dievo Vienybė, kuris visuose sukurtuose daiktuose atpažįsta apreiškimo ženklą To, Kuris yra Amžinoji Tiesa, o ne tas, kuris teigia, kad tvarinys neatskiriamas nuo Sutvėrėjo.

Paimkime, pavyzdžiui, Dievo Vardo, Švietėjo, apreiškimą. Žiūrėkit, kaip pasireiškia tokio apreiškimo įrodymai visuose daiktuose

se, kaip nuo to priklauso visų būtybių tobulėjimas. Švietimas yra dvejojimas. Vienas yra universalus. Jo įtaka veikia visus daiktus ir palaiko juos. Kaip tik dėl šios priežasties Dievas gavo vardą "visų pasaulių Viešpats". Antrasis taikomas tiems, kurie atėjo į šio Vardo šešėlį ir ieškojo šio galingiausio Apreiškimo užuovėjos. Tačiau tie, kurie šios užuovėjos neieškojo, atėmė iš savęs šią privilegiją ir yra bejėgiai gauti naudos iš dvasinės paramos, kuri buvo atsiųsta žemėn per dangiškąją šio Didžiausio Vardo malonę. Kokia didelė praraja tarp vieno ir kito! Jei pakiltų uždanga ir visa padėties šlovė tų, kurie visiškai atsigręžė į Dievą ir dėl savo meilės Jam atsiskakė pasaulio, apsireikštų, visi tvariniai būtų apstulbinti. Tikrai įtikėjęs Dievo Vienybėje, kaip jau aiškinome, atpažins ir tikinčiajame, ir netikinčiajame abiejų šių Vardų apreiškimo įrodymus. Jei šis apreiškimas dingtų, pražūtų visa.

Dar patyrinėkite Dievo Vardo, Neprilygstamojo, apreikimą. Žiūrėkite, kaip ši šviesa apėmė visą kūriniją, kaip visuose iki vieno daiktuose apsireiškia Jo Vienybės ženklas, kaip patvirtina tikrovę To, Kuris yra Amžinoji Tiesa, kaip skelbia Jo aukščiausią valdžią, Jo vienovę ir Jo galią. Šis apreiškimas yra Jo gailestingumo ženklas, kuris apima visus tvarinius. Tačiau tie, kurie prilygino save Jam, nejaučia tokio apreiškimo ir jiems atimtas Tikėjimas, per kurį jie galėtų priartėti ir susijungti su Juo. Žiūrėkit, kaip įvairios pasaulio tautos ir giminės liudija Jo vienybę ir pripažįsta Jo vienovę. Jei ne Dievo Vienybės ženklas juose, jie niekada nebūtų pripažinę šių žodžių tiesos: "Nėra kito Dievo, išskyrus Dievą." Tačiau pažvelkite, kaip baisiai jie suklydo ir pametė Jo kelią. Kadangi jie neatpažino Aukščiausio Apreiškėjo, juos nustota laikyti tais, kurie yra tikrai įtikėję Dievo Vienybėje.

Šis Dieviškosios Būtybės apreiškimo ženklas tuose, kurie save prilygino Jam, tam tikra prasme gali būti laikomas šlovės, kuria apšviesti ištikimieji, atspindžiu. Tačiau nė vienas negali suvokti šios tiesos, išskyrus žmones, apdovanotus supratingumu. Tie, kurie tikrai pripažino Dievo Vienybę, turėtų būti laikomi pirmaisiais šio Vardo apsireiškimais. Tai jie gėrė Dievo Vienybės vyną iš taurės, kurią jiems pasiūlė Dievo ranka, tai jie atsigręžė veidu į Jį. Koks

didžiulis atstumas, skiriantis tas pašvęstas būtybes nuo tų, kurie taip labai nutolę nuo Dievo!..

Duok Dieve, kad skvarbios vizijos dėka visuose dalykuose tu galėtum suvokti apreiškimo ženklą To, Kuris yra Amžinasis Karalius, ir suprastum, kaip išaukštinta ir pašventinta, palyginti su visais tvariniais, yra ta švenčiausia ir neliečiama Būtybė. Tai iš tikrųjų yra pats Dievo vienybės ir vienatvės pagrindas ir esmė. “Dievas buvo vienas; nebuvo nieko kito, tik Jis.” Jis ir dabar yra toks, koks buvo visada. Nėra kito Dievo, išskyrus Jį, Vienatinį, Nepriylgsta-
mą, Visagalį, Labiausiai Išaukštintą, Didį.

XCIV. O dabar apie tavo mintis dėl dviejų Dievų egzistavimo. Saugokis, saugokis, kad tu neimtum manyti esąs Viešpaties, tavo Dievo, bendrininkas. Jis yra ir nuo amžių buvo vienas ir vienatinis be sau lygaus ir priylgstančio, amžinas praeityje, amžinas ateityje, atsiribojęs nuo visa ko, amžinai gyvas, nekintamas ir esantis savyje. Jis Sau nepasiskyrė jokio bendrininko Savo Karalystėje, jokio patarėjo, nė vieno, priylgstančio Jam, nė vieno, paveržiančio Jo šlovę. Tą liudija kiekvienas visatos atomas, o be jų ir aukštybių karalysčių gyventojai, tie, kurie sėdi aukščiausiose vietose ir kurių vardai minimi Šlovės Sosto akivaizdoje.

Liudykite savo širdies gelmėje šį įrodymą, kurį ištarė Pats Dievas už Save, jog nėra jokio kito Dievo, išskyrus Jį, kad visi kiti, išskyrus Jį, buvo sukurti Jo liepimu, sutverti Jo įsakymu, turi paklusti Jo įstatymui, yra lyg pamiršti, lyginant su šlovingais Jo vie-
novės įrodymais, ir priylgsta niekui, kai susiduria akis į akį su galin-
gais Jo vienybės apreiškimais.

Jis iš tikrųjų per amžius buvo vienas Savo Esme, vienas Savo požymiais, vienas Savo darbuose. Visi palyginimai tinka tik Jo tvariniams, o visos sąvokos nusako grynai tuos, kurie tarnauja Jam. Jo Esmė nepasiekiamai pranoksta Jo tvarinių aprašymus. Jis vienintelis užima nepaprastos didybės, aukščiausios ir nepriylgstamos šlovės Sostą. Todėl, kad ir kaip aukštai sklando žmogaus širdies paukštė, ji niekada negali tikėtis pasieksianti Jo nepažintos Esybės aukštumas. Tai Jis pašaukė į būtį visus tvarinius.

Jis privertė kiekvieną sukurtąjį toliau tobulėti Jo paliepimu. Tai argi galima daiktą, gimusį galia žodžio, kurį atskleidė Jo Plunksna, nukreipta Jo Valios piršto, laikyti Jo bendrininku ar Jo Paties išikūnijimu? Nepasiekiamo Jo šlovė, kad žmogaus plunksna ir kalba galėtų atskleisti Jo paslaptį ar kad žmogaus širdis suvoktų Jo Esmę. Visa, išskyrus Jį, stovi kaip vargšai ir vienišiai prie Jo durų, visi yra bejėgiai prieš Jo galios didybę, visi tėra tik vergai Jo Karalystėje. Jis pakankamai galingas, kad galėtų apsieiti be visų tvarinių.

Tarnystės saitai, nustatyti tarp garbintojo ir Dievinamojo, tarp tvarinio ir Sutvėrėjo, patys savaime turi būti laikomi Jo gailestin-gos malonės ženklu žmogui, o ne nuopelno, kurio jie gali tikėtis, požymiu. Tą liudija kiekvienas tikras ir pastabus tikintysis.

XCV. Tu žinok, kad pagal tai, ką tavo Viešpats, visų žmonių Viešpats, įsakė Savo Knygoje, pasipylusios Jo malonės žmonijai buvo ir visada liks nenusakomo masto. Pirmiausia ir svarbiausia iš šių dovanų, kurias Visagalis suteikė žmogui, yra gebėjimas su-prasti. Tokios dovanos žmogui tikslas yra suteikti galimybę Savo tvariniui žinoti ir atpažinti vienintelį tikrąjį Dievą — tibus iš-aukštinta Jo šlovė. Ši dovana leidžia žmogui atskirti tiesą visuose dalykuose, veda jį į tai, kas teisu, ir padeda atskleisti tvarinių paslaptis. Ne mažiau svarbus yra regėjimas, pagrindinis instru-mentas, kurio dėka gali funkcionuoti supratimas. Klausos, šir-dies ir panašių organų jautrumas taip pat pripažįstami kaip ir kitos dovanos, kuriomis apdovanotas žmogaus kūnas. Neprilygs-tamai tebūnie išaukštintas Visagalis, Kuris sukūrė šias galias ir apreiškė jas žmogaus kūne.

Kiekviena iš šių dovanų yra neabejotinas vienintelio tikrojo Dievo didybės, pranašumo, visapusiško žinojimo įrodymas — te-bus išaukštinta Jo šlovė. Aptarkime lytėjimą. Žiūrėkite, kaip ši galia pasklidusi po visą žmogaus kūną. Jeigu regos ir klausos juti-mai lokalizuoti tam tikrose vietose, lietimio jutimas apima visą žmo-gaus kūną. Tibus išaukštinta Jo galia, pašlovinta Jo aukščiausioji valdžia!

Šie sugebėjimai yra įgimti žmogui. Tai, kas pranoksta visus kitus sugebėjimus, išlieka prigimtyje ir priklauso Pačiam Dievui, yra Dieviško Apreiškimo dovana. Kiekviena malonė, kurią Sutvėrėjas suteikia žmogui, tiek materialinė, tiek ir dvasinė, tarnauja jam. Savo esme tai yra ir visada liks Duona, kuri ateina žemėn iš Dangaus. Tai aukščiausias Dievo liudijimas, aiškiausias Jo tiesos įrodymas, Jo tobulos malonės ženklas, Jo viską apimančio gailėtingumo simbolis, Jo maloningiausios apvaizdos patvirtinimas, Jo tobulo atlaidumo emblema. Iš tikrųjų tas turi aukščiausią Dievo dovaną, kas šią dieną pripažino Jo Apsireiškimą.

Dėkok Viešpačiui, kuris taip gausiai apipylė tave malonėmis. Pakelk balsą sakydamas: Visa garbė Tau tebūnie, o Tū, kiekvienos supratingos širdies troškime!

XCVI. Aukščiausiojo Plunksna nuolat kviečia; tačiau kiek ne daug tokių, kurie atsuko ausį, kad išgirstų tą balsą! Vardų karalystės gyventojai užsiėmę pasaulio smagumais pamiršta, kad kiekvienam duotos reginčios akys ir girdinčios ausys tam, kad atskirtų įvairias pasaulio spalvas.

Naujas gyvenimas šiame amžiuje žadina kiekvieną žemės žmogų; tačiau dar niekas neatskleidė to priežasties ir nesuprato motyvo. Kad ir Vakarų žmonės. Žiūrėkite, kaip siekdami to, kas tuščia ir menka, jie paaukoko ir dar tebeaukoko begalę gyvybių, kad tai įtvirtintų ir puoselėtų. Kita vertus, Persijos žmonės, nors ir būdami aiškaus ir spindinčio Apreiškimo, kurio didybės bei garbės šlovė apėmė visą žemę, lobynu yra bedvasiai ir nugrimzdę į gilų letargą.

O bičiuliai! Turite paisyti dorybių, kuriomis esate apdovanoți, ir neišsižadėti savo garbingos lemties. Nepasmerkite savo darbų tuštybei per bergždžius vaizdinius, kuriuos sumanė kai kurios širdys. Jūs esate supratimo dangaus žvaigždės, vėjelis, kuris dvelkia apyaušriu, ramiai tekantys vandenys, nuo kurių turi priklausyti visų žmonių gyvenimas; raidės, įrašytos Jo šventame rašte. Su didžiausia vienybe ir tobulo bendradarbiavimo dvasia stenkitės siekti to, kas pritinka šiai Dievo Dieniai. Sakau, kova ir nesantaika bei

visa, kas bjauruoja žmogaus protą, tikrai visiškai nepritinka jo padėčiai. Skirkite visą savo energiją Dievo Tikėjimo puoselėjimui. Kas vertas tokio aukšto tikslo, tegu pakyla ir siekia jo. Kas to nesugeba, jo pareiga yra paskirti tą, kuris vietoj jo skelbtų šį Apreiškimą, kurio galia stipriausių pastatų pamatai sudrebėjo, kiekvienas kalnas buvo sutrintas į dulkes, o kiekviena siela apstulbinta. Jeigu šios Dienos didybė būtų visiškai apreikšta, kiekvienas žmogus paaukotų milijardus gyvenimų trokšdamas nors ir trumpą akimirką pajusti jos didelę šlovę — kur kas didesnę už šį pasaulį ir jo nuodėmingus lobius!

Vadovaukitės išmintimi visuose savo darbuose ir tvirtai laikykitės jos. Melskite Dievą, kad visiems duotų stiprybės įvykdyti tai, ką būtina atlikti Dievo Valia, ir maloningai padėtų suprasti tą lygį, kurį Jis suteikė tiems iš Savo mylimųjų, kurie pakilo tarnauti Jam ir aukštinti Jo vardą. Tebūnie jiems Dievo šlovė, šlovė visų, esančių danguose, ir visų, esančių žemėje, ir šlovė gyvenančių labiausiai išaukštintame Rojuje, dangų danguje.

XCVII. Pamažtykite apie dvejones, kurias pasiskelbusieji Dievo bendrininkais pasėjo šios žemės žmonių širdyse. “Ar bus kada nors įmanoma — klausia jie, — kad varį kas paverstų auksu?” Sakau, taip, mano Viešpaties vardu, tai įmanoma. Tačiau tai paslaptis, glūdinti Mūsų Žinojime. Mes tą apreikšime tam, kuriam Mes panorėsime. Kas abejoja Mūsų galia, tegu paprašo Viešpaties, savo Dievo, kad Jis atskleistų jam tą paslaptį ir patvirtintų tą tiesą. Kad varį galima paversti auksu, tai savaimė jau yra įrodymas to, kad ir auksą galima paversti variu, jeigu jūs esate iš tų, kurie įstengia suvokti šią tiesą. Kiekvieną mineralą galima pakeisti taip, kad jis įgautų kokių nors kitų mineralų tankumą, formą ir esmę. Šios žinios priklauso Mums ir surašytos Slėpiningoje Knygoje.

XCVIII. Sakau: o religijos vadai! Nesverkite Dievo Knygos pagal tokius standartus ir mokslus, kurie jums priimtini, nes pati Knyga yra neklystančios svarstyklės, kurios jus pasvers. Šiomis tobulomis svarstyklėmis turi būti sveriami visa, ką turi žemės tautos

ir giminės, o jų svorio matas turi būti tikrinamas pagal jų pačių standartą, jei tik jūs tą žinote.

Mano mielaširdystės akys lieja graudžias ašaras dėl jūsų, nes jūs neatpažinote To, Kurio jūs šaukėtės dieną ir naktį, rytais ir vakarais. Ateikite, o žmonės, sniego baltumo veidais ir spindinčiomis širdimis į palaimintą raudonąją Vietą, kur Sadratu'l-Muntaha šaukia: "Tikrai, nėra jokio kito Dievo, išskyrus Mane, Visagalį Gynėją, Esantį Savyje!"

O jūs, religijos vadai! Kas iš jūsų yra tas, kuris gali varžytis su Manimi regėjimu ar įžvalgumu? Kur rasti tą, kuris drįstų skelbti esąs Man lygus ištarme ar išmintimi? Ne, Mano Viešpaties, Gailestingojo, vardu! Visa žemėje praeis; o tai liks, nes yra jūsų Viešpaties, Visagalio, Mylimo, veidas.

Mes įsakėme, o žmonės, kad aukščiausia ir paskutinė mokymosi riba būtų pripažinimas To, Kuris yra viso pažinimo Objektas, bet žiūrėkite, kaip jūs leidote jūsų mokslui atskirti jus lyg uždanga nuo To, Kuris yra šios Šviesos Aušra, per Kurį buvo apreikštas kiekvienas paslėptas dalykas. Jei tik jūs galėtumėte atskleisti šaltinį, iš kurio sklinda šios ištarmės puikybė, jūs atsisakytumėte pasaulio tautų ir visko, ką jos turi, ir priartėtumėte prie šio labiausiai palaiminto šlovės Sosto.

Sakau: tai tikrai yra dangus, kuriame saugoma Motina Knyga, jeigu tik jūs tai suprantate. Tai Jis privertė Uolą šaukti ir Degantį Krūmą ant Kalno pakelti balsą aukštai virš tos Šventos Žemės ir skelbti: "Karalystė yra Dievo, visų aukščiausiojo Viešpaties, Galingojo, Mylinčio!"

Mes nelankėme jokios mokyklos ir neskaitėme jokių jūsų mokslo darbų. Atsukite savo ausį, kad išgirstumėte žodžius Neraštingojo, kuriais Jis kvietė jus pas Dievą, Amžinąjį. Tai jums yra geriau už visas pasaulio brangenybes, jei tik jūs tai suvokiate.

XCIX. Žmonių tikėjimas Dievu miršta kiekvienoje šalyje; niekas, išskyrus Jo veiksmingus vaistus, neįstengs to atgaivinti. Bėdievystės korozija ryja žmonių visuomenės gyvybingumą; kas, jei ne Jo galingo Apreiškimo Eliksyras gali išvalyti ir atgaivinti ją?

Argi žmogaus galioje, o Hakimai, yra pakeisti sudėtinius bet kuriuos smulkiausių ir nematomų medžiagos dalelių elementus, kad ji pavirstų grynu auksu? Nors tai ir gali pasirodyti stulbinančia ir sunkia užduotimi, tačiau dar sunkiau yra paversti šėtono jėgą dangiškąja galia, ką Mes esame įgalioti padaryti. Tokio pakeitimo Galia pranoksta paties Eliksyro jėgą. Vien tik Dievo Žodis gali skelbtis esąs apdovanotas išskirtiniu sugebėjimu, reikalingu tokiam dideliame ir toli siekiančiam pokyčiui.

C. Dievo šauklio žodis, sklindąs iš Dievo sosto, skelbia: o jūs Mano mylimieji! Nepasmerkite Mano švento rūbo perlo, kad jo nesubjaurotų ir nesuteptų šio pasaulio dalykai, ir nesekite paskui savo piktus ir nuodėmingus troškimus. Dieviškojo Apreiškimo Saulė, kuri skleidžia visą savo šlovę šio kalėjimo danguje, yra Mano liudininkė. Tie, kurių širdys atgręžtos į Tą, Kuris yra visų tvarinių susižavėjimo Objektas, turi šią Dieną pakilti ir pranokti visus suvertus matomus ir nematomus daiktus. Jei jie pakils mokyti Mano Tikėjimo, jie turi leisti, kad kvapas To, Kuris yra Neribotas, suteiktų jiems jėgų, o toliau patys užsispyrę skleisti tikėjimą žemėje, mintyse turėdami tik Jį, širdyse visiškai atsiriboję ir nepriklausomi nuo nieko ir iš sielų išvalę pasaulio tuštybes. Jiems pridera savo kelionėje palydovu rinktis pasitikėjimą Dievu ir apsigaubti savo Viešpaties, Aukščiausiojo, Šlovingojo, meile. Jei jie taip darys, jų žodžiai paveiks jų klausytojus.

Kokia didelė, kokia be galo didelė praraja, skirianti Mus nuo tų, kurie šią Dieną užsiėmę savo šėtoniškėmis aistromis ir sudėję visas viltis į žemiškus dalykus bei jų praeinančią šlovę! Daugelį kartų Gailestingojo dvaras išoriškai atrodė taip netekęs šio pasaulio turtų, kad tie, kurie gyveno artimai su Juo susiję, kentė tikrus trūkumus. Nepaisant jų kančių, Aukščiausiojo Plunksna niekada neketino prašyti, ne, net neužsiminė apie dalykus bei brangenybes, kurie priklauso šiam pasauliui. O jei kada nors Jam būdavo įteikiama dovana, ją Jis priimdavo kaip ženklą Savo malonės tam, kuris ją pasiūlė. Jei Mums kada reikės Sau panaudoti visas žemės brangenybes, niekam neduota teisė klausti, ar Mes įgalioti, ir suabejoti Mūsų tei-

se. Neįmanoma rasti labiau paniekos nusipelnantį dalyką, negu vienintelio tikrojo Dievo vardu reikalauti žmoniškųjų turtų.

Tau ir Jo, Kuris yra Amžinoji Tiesa, sekėjams tinka kviesti visus žmones viskam, kas atskirtų juos nuo prisirišimo prie žemiškųjų dalykų ir apvalytų nuo jų purvą, kad saldus Šlovingojo apdaro kvapas sklįstų nuo visų Jį mylinčiųjų.

Tačiau tie, kurie valdo turtus, turi kuo labiau rūpintis vargšais, nes didelę garbę Dievas skiria tiems vargšams, kurie nepraranda kantrybės. Vardan Mano gyvenimo! Nėra jokios garbės, išskyrus tą, kurią skiria Dievas ir kuriai negali niekas prilygti. Didelė palaima laukia vargšų, kurie kantriai laukia ir slepia savo kančias, ir gera tiems turtuoliams, kurie skiria savo turtus pirmiausia varguoliams, o ne sau.

Prašykit Dievo, kad vargšai įstengtų užsidirbti gyvenimui. Tai pareiga, kuri šio didžiausio Apreiškimo metu paskirta kiekvienam ir Dievo akivaizdoje laikoma geru darbu. Kas vykdo šią pareigą, Nematomojo pagalba tikrai pas jį ateis. Jis Savo gailestingumo dėka gali praturtinti kiekvieną, kurį panorėjęs. Jis tikrai turi galią viskam...

Pasakyk, o 'Alí, Dievo mylimiesiems, kad pagrindinė iš visų žmoniškų dorybių yra nešališkumo laikymasis. Tuo remiantis reikia vertinti visus dalykus. Pagalvok valandėlę apie vargus ir kančias, kurias iškentė šis Kalinys. Visas Savo gyvenimo dienas Aš priklausiau nuo Mano priešų malonės ir kiekvieną dieną Dievo kelyje patyriau naujų nelaimių. Kantriai viską iškenčiau, kol Dievo Tikėjimo šlovė pasklido po visą žemę. Jei nors vienas dabar pakiltų ir savo širdyje kilusių tuščių vaizdinių skatinamas pasėtų nesutarimo sėklą tarp žmonių — ar galima sakyti, jog toks žmogus veikė nešališkai? Ne, vardan Tò, Kurio galia veikia visus daiktus! Vardan Mano gyvenimo! Mano širdis dejuoja ir akys verkia sielvarto ašaromis dėl Dievo Tikėjimo ir dėl tų, kurie nesupranta, ką sako, ir įsivaizduoja, ko negali suvokti.

Visiems žmonėms šią Dieną tinka tvirtai laikytis Didžiausiojo Vardo ir sukurti visos žmonijos vienybę. Nėra pas ką bėgti, nėra kur ieškoti prieglaudos, išskyrus Jį. Jei koks žmogus panorės ištār-

ti tokius žodžius, kurie atitrauktų žmones nuo bekraščio Dievo vandenyno krantų ir priverstų juos atsiduoti visa širdimi kam nors, bet ne šiai šlovingai ir apsiareiškusiai Būtybei, kuri prisiėmė kūną su žmogiškomis silpnybėmis, tokį žmogų, kad ir kokios aukštos padėties jis būtų, visi tvariniai paskelbs netekusiu saldžių Gailestingojo kvapų.

Sakau: laikykitės nešališkumo savo sprendimuose, jūs, o supratingos širdies žmonės! Tas, kurio sprendimai neteisingi, neturi požymių, kurie išskiria žmogaus padėtį. Tas, Kuris yra Amžinoji Tiesa, gerai žino, kas slepiasi žmogaus krūtinėje. Jo begalinė kantrybė suteikė drąsos Jo tvariniams, nes kol neatėjo paskirtasis laikas, Jis neatskleis jokios uždangos. Jo beribis gailestingumas sutramdė Jo pykčio protrūkį ir privertė daugelį žmonių įsivaizduoti, kad vienintelis tikrasis Dievas nežino to, ką jie slapta įvykdė. Vardan Tò, Kuris yra Visažinis, Visaregis! Jo pažinimo veidrodis visiškai aiškiai, tiksliai ir detalai atspindi visų žmonių darbus. Sakau: pagirtas būk Tu, silpnųjų ir bejėgių nuodėmių Slėpėjau! Tėbus pašlovinatas Tavo vardas, o Tu, Kursai atleidi apakėliams, pasi-priešinusiems Tau!

Mes uždraudėme žmonėms vadovautis savo širdies vaizdiniais, kad jie galėtų atpažinti Tą, Kuris yra viso pažinimo aukščiausias Šaltinis ir Objektas, ir pripažinti viską, ką Jis gali teiktis apreikšti. Žiūrėkit, kaip juos supančiojo tušti jų pačių vaizdiniai ir bergždi prasimanymai. Prisiekiu Savo gyvenimu! Jie yra aukos to, ką prasimanė jų pačių širdys, tačiau jie to nesuvokia. Tušti ir nenaudingi jų lūpų tariami žodžiai, tačiau jie to nesupranta.

Mes meldžiame Dievą, kad Jis gailestingai apipiltų visus žmones Savo malonėmis ir padėtų jiems pasiekti Jo ir paties savęs pažinimą. Prisiekiu Savo gyvenimu! Kas pažino Jį, sklandys Jo meilės begalybėje ir atsiribos nuo pasaulio ir visko, kas jame yra. Niekas žemėje neįstengs išvesti jo iš kelio, tuo labiau tie, kurie skatinami savo tuščių prasimanymų kalba Dievo uždraustus dalykus.

Sakau: tai yra Diena, kai kiekviena ausis turi atidžiai klausytis Jo balso. Išgirskite Kankinio šauksmą ir šlovinkite vienintelio tikrojo Dievo vardą, ir papuoškite save Jo atminimo papuošalais,

ir uždekite savo širdis Jo meilės šviesa. Tai yra raktas, kuris atrakina visų žmonių širdis, liepsna, kuri apvalys visų būtybių sielas. Tas, kuris nepaiso to, ką išliejo Dievo Valios pirštas, akivaizdžiai klysta. Draugiškumas ir doras elgesys, o ne susiskaldymas ir nesantai-ka, yra tikro tikėjimo požymiai.

Skelbk žmonėms tai, ko Jis, Kuris kalba tiesą ir yra Dievo Pasi-tikėjimo Nešėjas, liepė tau laikytis. Tebūnie Mano šlovė su tavimi, o tu, kuris šauki Mane vardu, kurio akys nukreiptos į Mano dvarą ir kurio lūpos taria pagyrimą Viešpačiui, Mielaširdingajam.

CI. Tikslas, kuris slypi kiekvienoje Šventoje Knygoje, ne, kiekvienoje dieviškai apreišktoje eilutėje, yra suteikti kiekvienam žmo-gui tiesą ir supratimą, kad tvirtai įsigalėtų taika ir ramybė. Visa, kas įdiegia tikrumą į žmonių širdis, visa, kas išaukština jų būseną ir puoselėja jų pasitenkinimą, yra priimtina Dievo akivaizdai. Ko-kia aukšta yra padėtis, į kurią žmogus, jei pasirenka aukštus savo lemties siekimus, gali pakilti! Į kokias nuosmukio gelmes jis gali nugrimzti, į tokį gylį, kurio nė labiausiai paniekintas sutvėrimas niekada nėra pasiekęs! Griebkitės, o bičiuliai, galimybės, kurią siūlo jums ši Diena, ir neatsisakykite dosnaus Jo malonės išsiliejimo. Aš meldžiu Dievą, kad Jis maloningai leistų kiekvienam iš jūsų pasipuošti šią palaimintą Dieną tyrais ir šventais darbais. Jis tikrai daro tai, ką panorėjęs.

CII. Atsukite girdinčią ausį, o žmonės, į tai, ką Aš iš tiesų sakau jums. Vienintelis tikrasis Dievas, tebūnie išaukštinta Jo šlo-vė, visada laikė ir toliau laikys žmonių širdis Savo širdimi, Savo išimtinė nuosavybe. Visa kita, ar priklauso tai žemei, ar jūrai, tur-tus ar garbę, Jis perdavė žemės Karaliams ir valdytojams. Nuo pradžios, kuri neturi pradžios, vėliava, skelbianti žodžius “Jis da-ro, ką panorėjęs”, buvo išskleista visa savo puikybe Jo Apsireiški-mui. Žmonijai šią dieną reikia paklusnumo esantiems valdžioje ir ištikimybės išminties balsui. Svarbiausios apsaugos priemonės šiuo metu, žmonijos saugumas ir garantijos pasiekiamos ir yra žmonių visuomenės valdytojų rankose. Toks yra Dievo noras ir Jo įsaky-

mas... Mes puoselėjame viltį, kad vienas iš žemės karalių vardan Dievo pakils už šių nuskriaustų, šių engiamų žmonių triumfą. Toks karalius bus amžiams išaukštintas ir garbinamas. Dievas skyrė žmonėms pareigą paremti tą, kuris padeda jiems, ir kaip galint geriau pasitarnauti jo interesams ir parodyti jam savo visišką lojalumą. Tie, kurie yra Mano sekėjai, visomis aplinkybėmis privalo stengtis puoselėti gerovę to, kuris pakils už Mano Tikėjimo triumfą, ir visais laikais rodyti savo atsidavimą bei ištikimybę jam. Laimingas tas žmogus, kuris išgirdo ir laikosi Mano patarimo. Vargas tam, kuris neįvykdė Mano pageidavimo.

CIII. Dievas savo kalba, kuri yra gryna teisybė, visose Savo lentelėse patvirtino šiuos žodžius: “Aš esu Tas, kuris gyvena Abha Šlovės Karalystėje.”

Dievo teisingumo vardan! Jis iš tos taurios, šventos, galingos ir nepaprastos padėties aukštybių mato viską, girdi viską ir šią valandą skelbia: palaimintas esi tu, o Džavadai, nes tu pasiekei tai, ko joks žmogus anksčiau nėra pasiekęs. Prisiekiu Tuo, Kuris yra Amžinoji Tiesa! Tavo dėka pradžiugo Išaukštinto Rojaus gyventojų akys. Tačiau žmonės yra visai nepastabūs. Jeigu Mes apreikštume tavo padėtį, žmonių širdis suimtų skausmas, jie eitų klupdami, tuščios šlovės įsikūnijimai būtų priblokšti, jie pultų ant žemės ir užsikimštų nepastabumo pirštais ausis bijodami išgirsti.

Nesielvartauk dėl tų, kurie užsiėmę šio pasaulio dalykais ir pamiršo minėti Dievą, Didįjį. Vardan To, Kuris yra Amžinoji Tiesa! Artėja diena, kai nuožmus Visagalio pyktis juos pasieks. Jis tikrai yra Visagalis, Visa Nugalintis, Galingasis. Jis nuvalys nuo žemės jų nuodėmių purvą ir atiduos ją paveldėti tiems Savo tarnams, kurie yra arti Jo.

Sakau: o žmonės! Dulkės užkimšo jums burnas ir pelenai aptemdė akis už tai, kad pardavėte Dieviškąjį Juozapą už visų menkiausią kainą. O, jus yra apėmęs sielvartas, nes jūs esate toli nuklydę! Ar širdyje įsivaizdavote turį galios pralenkti Jį ir Jo Tikėjimą? Toli gražu! Tą liudija Jis Pats, Galingasis, Išaukštintasis, Didis.

Netrukus Jo bausmės smūgiai užklups jus ir apgaubs pragaro dulkės. Tie žmonės, kurie prisikaupė žemiškų tuštybių ir puošmenų, paniekinamai nusigręžė nuo Dievo — tie prarado ir šį pasaulį, ir būsimąjį. Greitai Dievas savo Galios Ranka atims visus jų turtus ir nuplėš nuo jų Savo malonių rūbą. To liudininkais veikia taps jie patys. Tu irgi tai pamatysi.

Sakau: o žmonės! Tegu šis gyvenimas ir jo paklydimai jūsų neapgauna, nes pasaulį ir visa, kas jame yra, tvirtai valdo Jo Valia. Jis suteikia Savo malonę tam, kam Jis nori, ir iš ko nori, iš to Jis atima. Jis daro tai, ką panorėjęs. Jei gyvenimas būtų bent šio to vertas Jo akivaizdai, Jis tikrai niekada nė per aguonos grūdą nebūtų leidęs Savo priešams jį užvaldyti. Tačiau Jis privertė jus įsivelti į jo reikalus atsilygindamas už tai, ką jūsų rankos padarė kenkdamos Jo Tikėjimui. Tai iš tikrųjų yra bausmė, kurią jūs savo valia užsitraukėte ant savo galvos, jei tik jūs tai suvokiate. Ar jūs džiaugiatės dalykais, kurie Dievo požiūriu yra niekingi ir beverčiai, dalykais, kuriais Jis bando abejojančiųjų širdis?

CIV. O jūs pasaulio tautos! Žinokite, kad nematytos negandos tikrai sėlina pas jus ir jūsų laukia žiaurus atpildas. Nemanyskite, kad darbai, kuriuos jūs atlikote, nepasiekė Mano žvilgsnio. Mano grožio vardan! Visus jūsų darbus Mano Plunksna įrašė tvirtomis raidėmis į chrizolito lenteles.

CV. O žemės karaliai! Tas, Kuris yra aukščiausias visų Viešpats, atėjo. Karalystė yra Dievo, Visagalio Gynėjo, Esančio Savyje. Negarbinkite nieko, išskyrus Dievą, ir spindinčiomis širdimis pakelkite veidus į savo Viešpatį, visų vardų Viešpatį. Tai yra Apreiškimas, kuriam niekas iš to, ką turite, neprilygsta, jei tik jūs tai žinote.

Mes matome jus džiaugiantis tuo, ką sukauptė kitiems, o patys atsiribojote nuo pasaulių, kurių suskaičiuoti negali niekas, išskyrus Mano budrią Lentele. Brangenybės, kurias jūs susikrovėte, nunešė jus toli nuo galutinio jūsų tikslo. Ši liga jums tinka, jei tik jūs tą galite suprasti. Nuplaukite nuo savo širdžių visą žemišką-

jį purvą ir paskubėkite įžengti į Karalystę savo Viešpaties, žemės ir dangaus Sutvėrėjo, Kuris privertė pasaulį drebėti, o jo tautas verkti, išskyrus tuos, kurie atsisakė visko ir laikėsi to, ką įsakė Paslėptoji Lentelė.

Tai yra Diena, kai Jis, Kuris kalbėjosi su Dievu, pasiekė Amžių Valdovo šviesą ir paragavo tyro susijungimo vandens iš Taurės, kuri privertė išsilieti visas jūras. Sakau: vienintelio tikrojo Dievo vardan! Sinajus sukasi aplink Apreiškimo Aušros Dieną, o iš Karalystės aukštybių girdisi Dievo Dvasios Balsas, kuris skelbia: “Judinkitės, jūs žemės didžiūnai, ir skubėkite pas Jį.” Karmelis šią Dieną aistringai žavėdamasis skuba į Jo dvarą, o iš Siono širdies sklinda šauksmas: “Pažadas išsipildė. Tai, kas buvo skelbta šventame Dievo, labiausiai Išaukštinto, Visagalio, Mylimojo, Rašte, apsiireiškė.”

O žemės karaliai! Didysis Įstatymas buvo apreikštas šioje vietoje, nepaprasto spindesio aplinkoje. Kiekvienas paslėptas dalykas buvo iškeltas į šviesą Valia Aukščiausiojo Įsakytojo, To, Kuris atvedė į paskutinę valandą, per Kurį buvo perskeltas Mėnulis ir išdėstytas kiekvienas neatšaukiamas įstatymas.

Jūs esate tik valdiniai, o žemės karaliai! Tas, Kuris yra Karalių Karalius, pasirodė pasipuošęs Savo nuostabiausia šlove ir kviečia jus pas Save, Pagalbininką Nelaimėje, Esantį Savyje. Saugokitės, kad išdidumas nesukliudytų jums atpažinti Apreiškimo Šaltinį, kad šio pasaulio dalykai kaip uždanga neatskirtų jūsų nuo To, Kuris yra dangaus Sutvėrėjas. Pakilkite ir tarnaukite Tam, Kuris yra visų tautų Troškimas, Kuris sutvėrė jus Savo žodžio galia ir įsakė jums visais laikais būti Jo aukščiausios valdžios simboliais.

Dievo teisingumo vardan! Tai nėra Mūsų noras užvaldyti jūsų karalystes. Mūsų misija yra užkariauti ir užvaldyti žmonių širdis. Į jas nukreiptos Bahá akys. Tą liudija ir Vardų Karalystė, jei tik jūs suvokiate tai. Kas taip seka savo Viešpačiu, atsisakys pasaulio ir visko, kas jame yra; tad koks nepalyginamai didesnis turi būti atsi-ribojimas To, Kuris saugo tokią didingą padėtį! Atsisakykite savo rūmų ir skubėkite pasiekti įėjimą į Jo Karalystę. Tai iš tikrųjų tiks jums ir šiame, ir kitame pasaulyje. Tą liudija aukštybių karalystės Viešpats, jei tik jūs tai suprantate.

Kokia didelė palaima laukia to karaliaus, kuris kilis į pagalbą Mano Tikėjimui Mano Karalystėje, kuris atsiribos nuo visko, išskyrus Mane! Toks karalius bus priskaičiuotas prie bendrininkų Raudonosios Arkos — Arkos, kurią Dievas paruošė Bahá žmonėms. Visi turi šlovinti jo vardą, nuolankiai gerbti jo padėtį ir padėti jam atidaryti miestus Mano Vardo, esančio Visagalio Gynėjo visų gyvenančių matomose ir nematomose karalystėse, raktais. Toks karalius yra kaip žmonijos akis, švytintis papuošalas ant tvarinių kaktos, palaimos fontanas visam pasauliui. Siūlykite, o Bahá žmonės, savo turtus, ne, savo gyvybę, kad padėtumėte jam.

CVI. Visažinis Gydytojas laiko uždėjęs Savo pirštą ant žmonijos pulso. Jis žino ligą ir remdamasis Savo neklystančia išmintimi skiria vaistus. Kiekvienam amžiui iškyla savos problemos, o kiekviena siela turi savo ypatingą siekį. Vaistas, kurio pasauliui reikia šių dienų ligoms gydyti, negali būti toks pat, kokio gali prireikti kitame amžiuje. Gyvai rūpinkitės savo amžiaus poreikiais ir nukreipkite pastangas jo būtinybėms ir reikmėms.

Mes suvokiame, kad visą žmoniją kamuoja nesuskaičiuojama daugybė sunkių vargų. Mes matome ją besikankinančią ligos patale, kenčiančią ir nusivylusią. Tie, kuriuos nuodija pasipūtimas, stato ligą tarp savęs ir neklystančio Dieviškojo Gydytojo. Žiūrėkit, kaip jie apipainiojo visus žmones, o kartu ir save, savo priemonių tinklais. Jie negali nei atskleisti ligos priežasties, nei suvokia, kaip ją gydyti. Tiesų jie mato esant kreivą, o savo draugą įsivaizduoja esant priešą.

Atkreipkite savo ausis į nuostabią šio Kalinio melodiją. Pakilkite ir pakelkite balsą, kad tie, kurie miega, būtų pažadinti. Sakau: o jūs, kurie esate mirę! Dievo malonės Ranka lieja ant jūsų Gyvybės Vandenį. Skubėkite išgerti savo taure. Kas tokiu būdu šią Dieną atgims, niekada nebemirs; kas liks miręs, niekada nebegyvens.

CVII. Tas, Kuris yra jūsų Viešpats, Gailestingasis, puoselėja Savo širdyje troškimą matyti visą žmonių giminę kaip vieną sielą

ir vieną kūną. Skubėkite pelnyti savo dalį gerosios Dievo malonės ir gailestingumo šią Dieną, kuri užtemdo visas kitas sukurtąsias Dienas. Kokia didelė laimė laukia žmogaus, kuris atsisakė visko, ką turėjo, trokšdamas įgyti Dievo dalykus! Mes liudijame, kad toks žmogus yra tarp Dievo palaimintųjų.

CVIII. Mes esame nustatę jums laiką, o tautos. Jei skirtą valandą jūs neatsigręšite į Dievą, Jis tikrai smarkiai jus prispaus ir iš visų pusių atsiųs didelius sielvartus. Kokia iš tikrųjų baisi bausmė, kurią jūsų Viešpats tada jums skirs!

CIX. O Kamali! Aukštumos, kurias atlaidžiausia Dievo malone mirtingas žmogus gali pasiekti šią Dieną, dar nėra apreikštos jo žvilgsniui. Būties pasaulis niekada neturėjo ir dar neturi sugėbėjimo tokiam apreiškimui. Tačiau artinasi diena, kai Jo priesako dėka tokios didelės malonės galia apsireikš žmogui. Nors tautų pajėgos ir susivienytų prieš Jį, nors žemės Karaliai ir susitelktų, kad pažemintų Jo Tikėjimą, Jo galios jėga bus nepajudinama. Jis tikrai kalba tiesą ir kviečia visą žmoniją eiti keliu To, Kuris yra Neprilygstamas, Visažinis.

Visi žmonės buvo sutverti puoselėti amžinai tobulėjančią civilizaciją. Visagalys yra Mano liudininkas: žmogui nepridera elgtis kaip laukiniam žvėriui. Dorybės, kurios tinka jo orumui, yra pakantumas, gailestingumas, užuojauta ir mielaširdystė žemės žmonėms ir giminėms. Sakau: o bičiuliai! Gerkite savo taure iš tos krikščioninės srovės, kuri teka dėka dangiškos malonės To, Kuris yra Vardų Viešpats. Tegu visi ragauja jos vandenį Mano vardan, kad žmonių vadai kiekvienoje šalyje visiškai pripažintų tą tikslą, kuriam buvo apreikšta Amžinoji Tiesa, ir priežastį, dėl kurios jie patys buvo sutverti.

CX. Didingoji Būtybė sako: o jūsų žmonių vaikai! Pagrindinis tikslas, gaivinantis Dievo Tikėjimą ir Jo Religiją, yra saugoti žmonių interesus ir puoselėti jos vienybę bei stiprinti meilės dviasią ir draugystę tarp žmonių. Saugokitės, kad religija netaptų nesantai-

kos ir nesutarimų, neapykantos ir priešiško šaltinio. Tai yra tiesus Kelias, tvirtas ir nepajudinamas pagrindas. Kad ir kas būtų surešta ant to pamato, pasaulio permainos ir pasikeitimai niekada nepakenks jo tvirtumui, o begalės amžių kaita nesusilpnins jo struktūros. Mes viliamės, kad pasaulio religijų vadai ir kiti valdovai susivienys ir pakils reformuoti šio amžiaus bei atkurti jo turtus. Tegu jie apgalvoja jo poreikius ir tariasi kartu sąžiningai ir visapusiškai apsvarstydami, kokius vaistus skirti šiam sergančiam ir sielvarto apsėtam pasauliui... Tiems, kurie yra valdžioje, tinka rodyti saiką visame kame. Visa, kas peržengia saiko ribas, netenka naudos. Paimkime, pavyzdžiui, tokius dalykus, kaip laisvė, civilizacija ir panašiai. Kad ir kaip gerai juos vertintų supratingi žmonės, tačiau pernelyg juos sureikšminant žmonėms daroma pražūtinga įtaka... Prašykit Dievo, kad pasaulio tautos, jų valdovų bei išmintingų ir mokytų žmonių didelių pastangų dėka, suvoktų sau naudingus interesus. Ar dar ilgai žmonija užsispyrusiai klys? Ar ilgai dar tęsis neteisybė? Kiek dar laiko tarp žmonių viešpataus chaosas ir sumaištis? Kiek laiko nesutarimai darys visuomenės veidą?. Nevilties vėjai, štai, pučia iš visų pusių, o kova, kuri skaldo ir vargina žmonių giminę, kasdien stiprėja. Dabar galima matyti grėsmingų konvulsijų ir chaoso ženklus, nes dabartinė santvarka pasirodė esanti apgailėtinai neveiksminga. Aš meldžiu Dievą, tebūnie išaukštinta Jo garbė, kad Jis pasigailėtų ir pažadintų žemės tautas, padarytų taip, kad pagaliau jų elgėsis taptų joms naudingas, ir padėtų joms įvykdyti tai, kas tinka jų padėčiai.

CXI. O kovojančios žemės tautos ir giminės! Atsigrežkite veidu į vienybę ir tegu jos šviesa krenta ant jūsų. Susirinkite visi drauge, kad Dievas galėtų ryžtingai išrauti viską, dėl ko kyla nesutarimai tarp jūsų. Tada pasaulio didžiojo Šviesulio spindesys apgaubs visą žemę ir jos gyventojai taps vieno miesto piliečiais, užimančiais vieną ir tą patį sostą. Šis Nuskriaustasis nuo pat pirmųjų Savo gyvenimo dienų nepuoselėjo jokio kito troškimo, išskyrus šį, ir toliau neturės jokio kito noro, išskyrus šį norą. Negali būti jokios abejonės, kad pasaulio tautos, kad ir kokios būtų rasės ar religijos,

gauna sau įkvėpimą iš dangiško Šaltinio ir yra vieno Dievo žmonės. Įsakų, kuriems jie paklūsta, skirtumai yra kilę dėl skirtingų to amžiaus, kuriame jie buvo apreikšti, reikalavimų ir poreikių. Visi jie, išskyrus keletą, kurie kilo dėl žmonių iškrypimo, yra įsakyti paties Dievo ir atspindi Jo Valią ir Tikslą. Pakilkite ir apsiginklavę tikėjimo galia į šipulius sudaužykite savo tuščių vaizdinių dievus, nesantaikos tarp jūsų kėlėjus. Laikykitės to, kas jus traukia draugėn ir vienija. Tai iš tikrųjų yra labiausiai išaukštintas Žodis, kurį Motina Knyga siuntė žemėn ir apreikškė jums. Tą liudija Didybės Kalba iš Savo šlovės buveinės.

CXII. Pažvelkit į neramumus, kurie daugelį metų vargina žemę, ir į bruzdesį, apėmusį jos tautas. Arba jas siaubia karai, arba kankina staigios ir nenumatytos negandos. Nors pasaulis apimtas sielvarto ir nusivylimo, tačiau nė vienas žmogus nesustojo pagalvoti, kas galėtų būti viso to priežastis ar šaltinis. Kai tik Tikrasis Patarėjas ištarė perspėjantį žodį, štai, visi paskelbė Jį esant nelaimių nešėją ir paneigė Jo žodžius. Koks stulbinantis, koks nesuprantamas yra toks elgesys! Negali rasti dviejų žmonių, kurie būtų vieningi išoriškai ir viduje. Nesantaikos ir pykčio ženklų pilna visur, nors visi buvo sutverti harmonijai ir sąjungai. Didingoji Būtybė sako: o mylimieji! Pastatyta vienybės padangtė; nelaikykite vieni kitų svetimais. Jūs esate vieno medžio vaisiai ir vienos šakos lapai. Mes puoselėjame viltį, kad teisingumo šviesa nušvies pasaulį ir išvaduos jį iš tironijos. Jei žemės valdovai ir karaliai, Dievo galios simboliai, tebūnie išaukštinta Jo garbė, pakils ir nuspręs pasišvesti bet kam, kas padėtų puoselėti aukščiausius visos žmonijos interesus, teisingumo karalystė tikrai įsigalės tarp žmonių vaikų ir jos šviesos spindesys apims visą žemę. Didingoji Būtybė sako: pasaulio stabilumo ir tvarkos pastatas sukonstruotas ir toliau bus palaikomas dviejų kolonų — apdovanojimo ir baismės... Kitame skirsnyje Jis parašė: saugokis, o pasaulio valdytojų susiėjime! Nėra žemėje tokios jėgos, kuri savo galia galėtų varžytis su teisingumo ir išminties jėga... Palaimintas tas karalius, kuris žygiuoja su išskleista išminties vėliava, o teisingumo pulkai būriuojasi už jo. Jis

tikrai yra grožis, puošiantis taikos kaktą ir saugumo veidą. Negali būti jokios abejonės, kad jeigu teisingumo saulė, kurią užtemdė tironijos debesys, paskleistų savo šviesą žmonėms, žemės veidas visiškai pasikeistų.

CXIII. Ar tu įsivaizduoji, o šacho ministre, kad Mieste (Konstantinopolyje) aš laikau nusitvėręs galutinę Dievo Tikėjimo lemtį? Ar tu galvoji, kad Mano įkalinimas ar ta gėda, kurią buvau priverstas iškęsti, ar net Mano mirtis ir visiškas išnykimas gali pakeisti jo kryptį? Nedora tai, ką tu savo širdyje įsivaizdavai! Tu tikrai esi iš tų, kurie seka paskui tuščius vaizdinius, kuriuos susikuria savo širdyje. Nėra jokio kito Dievo, išskyrus Jį. Jis turi galios apreikšti savo tikėjimą ir išaukštinti Savo liudijimą ir įdiegti tai, kas yra Jo Valia, bei iškelti tai į tokią aukštą padėtį, kad nei tavo rankos, nei rankos tų, kurie nusigrėžė nuo Jo, niekada nepajėgs paliesti jį ar jam pakenkti.

Ar tu tiki, kad turi galios paversti niekais Jo Valią, išvengti Jo nuosprendžio ar sutrukdyti Jam parodyti Savo aukščiausią valdžią? Ar tu galvoji, kad kas nors danguose ar žemėje gali atsispirti Jo Tikėjimui? Ne, prisiekiu Tuo, Kuris yra Amžinoji Tiesa! Visiškai niekas iš visų tvarinių negali sutrukdyti Jo Tikslui. Todėl nusimesk puikybę, kurios tu laikaisi, nes tavo pasipūtimas negali pakeisti tiesos. Būk iš tų, kurie tikrai atgailavo ir grįžo pas Dievą, Dievą, Kuris sutvėrė tave, Kuris išmaitino tave ir padarė tave dvasininku tarp tų, kurie išpažįsta tavo tikėjimą.

Dar daugiau, žinok, kad Jis yra Tas, kuris pats Savo noru sutvėrė visa, kas yra danguose, ir visa, kas yra žemėje. Tad kaip gali dalykai, sukurti Jo valia, pranokti Jį? Dievas iškilęs į tokias Savo aukštybes, kurios pranoksta jūsų vaizduotę, jūs, kėsaujantys žmonės! Jei šis Tikėjimas yra Dievo, joks žmogus negali jo pranokti; o jei ne Dievo, tada jūsų dvasininkai ir tie, kurie yra atsidavę savo nuodėmingiems troškimams ar buvo sukilę prieš Jį, tikrai yra tinkami tokį tikėjimą pranokti.

Argi tu negirdėjai, ką tikintis žmogus iš faraono šeimos yra seniai pasakęs ir ką Dievas atpasakojo Savo Apaštalui, kurį Jis

išrinko iš visų žmonių ir kuriam patikėjo Savo Žinią bei padarė Savo gailėstingumo šaltiniu visiems tiems, kurie gyvena žemėje? Jis sakė, o Jis tikrai kalbėjo tiesą: “Ar jūs žudysite žmogų už tai, kad jis pasakė, jog jo Viešpats yra Dievas, o juk jis atėjo pas jus su savo misijos įrodymais? Jei jis yra melagis, melas bus jo, bet jei jis yra teisus žmogus, bent jau dalis to, kuo jis grasina jums, kris ant jūsų.” Štai ką Dievas apreiškė Savo mylimajam neklystančioje Savo Knygoje.

Tačiau jūs neatsukote savo ausies į Jo paliepimą ir nepaisėte Jo įstatymo, nepaisėte Jo patarimo, užrašyto Jo Knygoje, ir buvote iš tų, kurie toli nuklydo nuo Jo. Kokia daugybė tų, kurie kas metai, kas mėnuo dėl jūsų kaltės buvo nuteisti mirti! Kiek daug neteisybės jūs įvykdėte — neteisybės, į kurią panašios nematė jokio tvarinio akis, niekada neužrašė jokie metraštininkai! Kokia begalė vaikų ir kūdikių liko našlaičiais, o tėvai neteko savo sūnų dėl jūsų žiaurumo, o jūs neteisybės tvėrėjai! Ar nedažnai sesuo alpo ir gedėjo savo brolio, ir ar nedažnai žmona apraudojo savo vyrą ir vienintelį maitintoją!

Jūsų neteisybė vis augo ir augo, kol nuteisėte mirtimi Tą, Kurio akys niekad nenukrypo nuo Dievo, Išaukštinto, Didžio, veido. Jei jūs būtumėte nužudę Jį tokiu būdu, koku vienas žmogus pasmerkia mirčiai kitą žmogų! Tačiau jūs nužudėte Jį tokiu būdu, kokio nebuvo matęs nė vienas žmogus. Dangūs sielvartingai apraudojo Jį, o sielos tų, kurie yra arti Dievo, sukliko dėl Jo skausmo. Ar Jis nebuvo Palikuonis iš senojo Pranašo Namų? Argi Jo, tiesioginio Apaštalo palikuonio, šlovė nepasklido tarp jūsų? Tad kodėl jūs padarėte Jam tai, ko nė vienas žmogus, kad ir kaip toli į praeitį žvelgsite, nėra padaręs kitam? Dėl Dievo! Nė vieno tvarinio akys nematė nieko panašaus į jus. Jūs žudote Tą, Kuris yra Palikuonis iš jūsų Pranašo Namų, ir džiaugiatės bei linksminatės sėdėdami savo garbės sostuose! Jūs šaukiate prakeiksmus tiems, kurie buvo prieš jus ir kurie nusikalto tuo, kuo ir jūs buvote nusikaltę, ir išliekate tokie patys visą laiką, ir nejaučiate savo baisių nusikaltimų!

Spręskite teisingai. Argi tie, kuriuos jūs prakeikiate, prieš ku-

riuos jūs vykdote savo juodus darbus, elgiasi kitaip nei jūs? Argi jie nepasmerkė mirčiai savo Pranašo palikuonio, kaip ir jūs pasmerkėte savąjį palikuonį? Argi jūsų elgesys nepanašus į jų elgesį? Tad kodėl jūs skelbiatės esą kitokie nei jie, o jūs nesantaikos tarp žmonių sėjėjai!

O kai jūs atėmėte Jam gyvybę, vienas iš Jo sekėjų pakilo kerštu už Jo mirtį. Jis buvo menkas žmogus ir jo sugalvoto plano niekas nepastebėjo. Ir netrukus jis padarė tai, ką buvo numatęs. Todėl jums tinka kaltinti ne ką kitą, o tik save už tuos jūsų padarytus darbus, jei tik jūs sprendžiate teisingai. Ar dar yra kas nors pasaulyje padaręs tai, ką padarėte jūs? Nėra, prisiekiu Tuo, Kuris yra visų pasaulių Viešpats!

Visi žemės karaliai ir valdovai gerbia savo Pranašų palikuonis ir šventus žmones, jei tik jūs tai suvokiate. Kita vertus, jūs atsakote už tuos darbus, kurių jokiais laikais nebuvo įvykęs joks žmogus. Jūsų pragaištingi darbai verčia sielvartauti kiekvieną suprantingą širdį. O jūs tebesate gaubiami nerūpestingumo ir nepripažįstata savo nedorų veiksmų.

Jūs ir toliau buvote nepastovūs, kol nesukilote prieš Mus, nors Mes nepadarėme nieko, kad iššauktume jūsų priešišumą. Argi jūs nebijote Dievo, Kuris jus sutvėrė ir suteikė jums formą, ir leido jums įgauti jūsų jėgą, ir sujungė jus su tais, kurie pakluso Jam (musulmonais)? Kiek dar laiko jūs svyruosite? Kada nusikratysite snaudulio ir pakilsite iš savo nerūpestingumo? Kaip ilgai jūs dar vengsite mąstyti? Kiek dar laiko nepastebėsite tiesos?

Pasvarstykite savo širdyje. Ar jums pasisekė, nepaisant jūsų elgesio ir to, ką padarė jūsų rankos, užgniaužti Dievo ugnį arba užgesinti Jo Apreiškimo šviesą — šviesą, kuri apgaubė savo spindesiu tuos, kuriuos supa nemirtingumo vandenyno bangos, ir kuri patraukė sielas tų, kurie tvirtai tiki ir palaiko Jo vienybę? Argi jūs nežinote, kad Dievo Ranka pakilo virš jūsų galvų, kad Jo nepermaldujamas Įstatymas pranoksta visus jūsų kėslus, kad Jis yra aukštesnis už Savo tarnus, kad Jis prilygsta Savo Tikslui, kad Jis daro, ką Pats panorėjęs, kad negalima klausti, kokia yra Jo valia, kad Jis įsako tai, ką nori, kad Jis yra Galingiausias, Visagalis? Jei

jūs tikite, kad tai yra tiesa, kodėl tad nenustojate kėlę rūpesčių ir nenurimstate?

Kasdien jūs įvykdote po naują neteisybę ir elgiatės su Manimi, kaip elgėtės praeityje, nors Aš niekada nebandžiau kištis į jūsų reikalus. Aš niekada jums neprieštaravau ir nenusikaltau jūsų įstatymams. Žiūrėkite, kaip galiausiai jūs padarėte Mane kaliniu šioje tolimoje šalyje! Tačiau žinokite, kad ir ką bepadarys jūsų ar netikėlių rankos, niekada, kaip tai buvo nuo seno, tikrai negalės pa-keisti Dievo Tikėjimo ar iškreipti Jo kelių.

Išgirskite mano išpėjimą, o Persijos žmonės! Jei Aš žūsiu nuo jūsų rankų, Dievas tikrai iškels kitą, kuris po Mano mirties atsīsės į Mano sostą, nes toks yra Dievo būdas, kurį Jis taiko nuo seno, o Dievo veiksmuose jūs nerasite jokių pasikeitimų. Argi jūs siekiate užgesinti Dievo šviesą, kuri apšviečia Jo žemę? Nenori Dievas to, ko trokštate jūs. Jis tobulins Savo šviesą, nors jūs to ir bijote savo širdies gelmėje.

Stabtelėk nors akimirką ir pasvarstyk, o ministre, ir spėsk teisingai. Ką gi Mes padarėme tokio, kad tu nori pasmerkti Mus mirti nuo karaliaus ministrų rankos, kad patenkintum savo troškimus, kad tu galėtum iškraipyti tiesą ir šaukti Mums savo prakeiksmus? Mes niekada nesame susitikę, išskyrus tą kartą tavo tėvo namuose pažymint Imamo Huseino kankinio mirties dieną. Tą kartą pokalbio metu niekas neturėjo progos skelbti kitiems savo pažiūrų ar tikėjimo. Tu paliudysi Mano žodžių teisingumą, jeigu tu esi iš teisingųjų. Aš nesu buvęs nė viename susirinkime, kur tu būtum galėjęs išgirsti Mano nuomonę ar kur kas nors kitas būtų galėjęs tą padaryti. Tad kaip tu gali skelbti Man savo nuosprendį, jei nesi girdėjęs liudijant Mano lūpas? Argi tu negirdėjai, ką Dievas, tebūnie išaukštinta Jo garbė, pasakė: “Nesakyk nė vienam, kuris sutikęs tave pasveikina: “Tu nesi tikintysis.” — “Neatstumk tų, kurie rytą vakarą verkia trokšdami pamatyti Jo veidą.” Tu tikrai pamiršai tai, ką įsakė Dievo Knyga, tačiau tu skelbiesi esąs tikintis!

Nepaisant to, ką tu Man padarei, Aš neturiu — ir čia Dievas yra Mano liudininkas — nieko pikta nei prieš tave, nei prieš kurį

nors kitą, nors tu ir kiti teikiate Mums tiek skausmo, kad nė vienas tikintis Dievo vienybe negali to pakelti. Mano tikėjimas yra tik Dievo rankose, ir Aš pasitikiu tik Juo. Netrukus tavo dienos praeis, kaip praeis dienos ir tų, kurie dabar baisiai didžiuojasi prieš savo kaimyną. Veikiai visi drauge atsidursite Dievo akivaizdoje, ir jūsų paklaus apie jūsų darbus, bus jums atlyginta už tai, ką padarė jūsų rankos ir įkurdins jus nedorųjų buveinėje!

Dėl Dievo! Jeigu tu suvoktum, ką esi padaręs, tu tikrai praverktum iš sielvarto dėl savęs ir pultum ieškoti Dievo prieglobsčio, ir nyktum verkdamas dieną naktį per likusias savo gyvenimo dienas, kol Dievas atleistų tau, nes Jis tikrai yra visų Gailestingiausias ir Maloningiausias. Tačiau iki pat savo mirties valandos tu liksi nerūpestingas, nes visa savo širdimi, visa siela ir pačia esme esi pasinėręs į pasaulio tuštybes. Po savo išėjimo tu pamatysi tai, ką Mes tau apreiškėme, ir išvysi visus savo darbus surašytus Knygoje; joje surašyti ir darbai visų tų, kurie gyvena žemėje, ar jie būtų dideli, ar mažesni už atomo svorį. Todėl paisyk Mano patarimo ir klausykis visa širdimi Mano kalbos, ir nepamiršk Mano žodžių bei nebūk iš tų, kurie prieštarauja Mano tiesai. Nesididžiuok daiktais, kurie tau buvo duoti. Turėk sau prieš akis tai, kas buvo apreikšta Dievo, Pagalbininko Nelaimėje, Šlovingojo, Knygoje: “O tada, kai jie pamiršo išpėjimus, Mes atkėlėme jiems visų dalykų vartus”, lygiai kaip ir Mes tau ir į tave panašiams atkėlėme šios žemės ir jos puošmenų vartus. Todėl palauk to, kas pažadėta paskutinėje šių šventų žodžių dalyje, nes tai pažadas To, Kuris yra Visagalis, Išmintingasis, - pažadas, kuris nebus neištesėtas.

Aš nežinau, kuri kelią jūs pasirinkote ir kuriuo einate, o blogio linkėtojų susirinkime! Mes šaukiame jus Dievop, Mes primename jums apie Jo Dieną, Mes skelbiame jums žinią apie jūsų susivienijimą su Juo, Mes priartiname jus prie Jo dvaro ir siunčiame jums žemėn Jo nuostabios išminties ženklus, tačiau, štai, žiūrėkite, kaip jūs Mus atmetate, kaip jūs Mus smerkiate sakydami savo melo lūpomis nebūtus dalykus lyg netikėliai, kaip jūs įgyvendinate savo piktus kėslus prieš Mus! O kai Mes apreiškiame jums tai, ką Dievas Savo dosnios malonės dėka suteikė Mums, jūs sako-

te: "Juk tai paprasčiausi burtai." Tuos pačius žodžius tarė ištisos prieš jus gyvenusios kartos, ir jos buvo tuo, kuo jūs dabar esate, jeigu tik jūs tai suvokiate. Tuo jūs atėmėte iš savęs Dievo dovanas ir Jo malonę ir niekada jų nebegausite iki pat tos dienos, kai Dievas įvykdys Mūsų ir jūsų teismą, o Jis tikrai yra visų geriausias Teisėjas.

Kai kurie iš jūsų yra pasakę: "Štai Jis, Kuris pasiskelbė esąs Dievas." Dėl Dievo! Tai didžiausias šmeižtas. Aš tesu Dievo tarnas, Kuris įtikėjo Jį ir Jo ženklus, taip pat Jo Pranašus ir Jo angelus. Mano kalba, ir Mano širdis, ir Mano vidinė bei išorinė esybė liudija, kad nėra kito Dievo, išskyrus Jį, kad visa buvo sukurta Jo paliepiamu ir buvo padaryta Jo Valia. Nėra jokio kito Dievo, išskyrus Jį, Sutvėrėją, Prikėlėją iš numirusių, Ragintoją, Mirties Tėvą. Aš esu Tas, kuris plačiai skelbia apie tas dovanas, kuriomis Dievas Savo malonės dėka Mane apdovanojo. Jei tai yra Mano nuodėmė, tada Aš iš tikrųjų esu didžiausias iš nusidėjėlių. Aš ir Mano giminė atsiduodame tavo gailestingumui. Daryk, kaip tu nori, ir nebūk tarp abejojančiųjų, kad aš galėčiau sugrįžti pas Dievą, Savo Viešpatį, kur daugiau nebegalėsiu regėti jūsų veidų. Tai iš tikrųjų yra Mano didžiausias troškimas, Mano aistringiausias siekis. Dievas, Pastabusis, iš tikrųjų pakankamai žino apie mano padėtį.

Įsivaizduok pats esąs Dievo stebimas, o ministre! Nors tu Jo nematai, Jis tave tikrai aiškiai mato. Stebėk ir teisingai spręsk apie Mūsų Tikėjimą. Ką gi tokio Mes padarėme, kad privertėme jus sukilti prieš Mus ir apšmeižti Mus prieš žmones, jeigu tu esi teisingas? Mes iškeliavome iš Teherano karaliaus įsakymu ir jo leidimu persikėlėme gyventi į Iraką. Jei aš nusidėjau prieš jį, kodėl tad jis išlaisvino Mane? O jei nėra jokios Mano kaltės, kodėl tad jūs suteikėte Mums tokį sielvartą, kurio nepatyrė nė vienas iš tų, kurie išpažįsta jūsų tikėjimą? Argi nors vienas Mano veiksmas po Mano atvykimo į Iraką buvo toks, kad prieštarautų vyriausybės įstatymams? Ar yra koks nors žmogus, galintis pavadinti Mūsų elgesį smerktinu? Pats pasiteirauk savo žmonių, kad galėtum būti tarp tų, kurie atskiria tiesą.

Vienuolika metų Mes gyvenome toje žemėje, kol neatvyko

tavo vyriausybei atstovaujantis ministras, kurio vardo Mūsų plunksna nenori nė minėti, kuris pasidavė vyno troškuliui, kuris atsidavė aistroms ir vykdė nedorybes, kuris buvo parsidavėlis ir kuris teršė Iraką. Tą paliudys dauguma Bagdado gyventojų, jei tu jų paklausinėsi ir būsi iš tų, kurie ieško tiesos. Tai jis neteisėtai užgrobė savo tautiečių nuosavybę, tai jis pamiršo visus Dievo įsakymus ir darė viską, ką Dievas draudžia. Galiausiai jis, vedamas savo troškimų, pakilo prieš Mus ir nuėjo neteisiųjų keliais. Jis apkaltino Mus savo laiške tau, o tu patikėjai ir nuėjai jo keliu, nė nepaprašęs jokių įrodymų ar patikimų liudijimų. Tu neklausėi jokių paaiškinimų ir nebandoi nei ištirti, nei patikrinti to reikalo, kad pats galėtum atskirti tiesą nuo melo ir parodytum tikrą įžvalgumą. Pats patikrink, koks žmogus jis yra, apklausdamas tuos pasiuntinius, kurie tuo metu buvo Irake, taip pat ir Miesto (Bagdado) gubernatorių bei jo pirmąjį patarėją, kad tau paaiškėtų tiesa ir būtum gerai informuotas.

Dievas Mūsų liudininkas! Mes niekada nesipriešiname nei jam, nei kitiems. Visomis aplinkybėmis Mes laikėmės Dievo prisakymų ir niekada nebuvo tarp tų, kurie kelia neramumus. Tą paliudys ir jis pats. Jis ketino areštuoti Mus ir išsiųsti atgal į Persiją, kad taip išaukštintų savo garbę ir vardą. Tu įvykdei tokį pat nusikaltimą ir dėl to paties tikslo. Jūs abu esate vienodi Dievo, visų galingiausio Viešpaties, Visažinio, akivaizdoje.

Mūsų tikslas kreipiantis į tave šiais žodžiais nėra nusiimti Mūsų vargų naštos ar paraginti tave užtarti Mus prieš bet kurį žmogų. Ne, vardan To, Kuris yra visų pasaulių Viešpats! Mes tau išdėstėme visą reikalą, ir gal kartais tu suprasi, ką esi padaręs, kad kitiems nepadarytum to, ką padarei Mums, ir kad galėtum būti iš tų, kurie tikrai gailisi prieš Dievą, Kuris sutvėrė tave ir sutvėrė visus daiktus, kad ateityje tu galėtum veikti įžvalgiai. Tai yra tau geriau už visa, ką turi, ir už tavo viešpatavimą, kurio dienos suskaičiuotos.

Saugokis, kad niekas nesugundytų tavęs nepastebėti neteisybės. Visa širdimi būk už teisybę ir nekeisk Dievo Tikėjimo, ir būk tarp tų, kurių akys nukreiptos į dalykus, apreikštus Jo Knygoje.

Jokiomis aplinkybėmis nepasiduok savo nedorų troškimų ragini-
mui. Laikykis Dievo, savo Viešpaties, Geradario, Amžinojo, įsta-
tymų. Tu tikrai vėl virsi dulke ir išnyksi, kaip ir visi daiktai, kuriais
tu džiaugiesi. Štai ką sako tiesos ir šlovės Kalba.

Ar tu neatsimeni Dievo įspėjimo, skelbto praeitais laikais,
kad tu galėtum būti iš tų, kurie paiso Jo įspėjimo? Jis sako, o Jis
tikrai kalba tiesą: “Iš jos (žemės) Mes sutvėrėme tave, ir į ją Mes
tave gražinsime, ir iš jos Mes tave ištrauksime antrą kartą.” Štai
ką Dievas įsakė visiems gyvenantiems žemėje, ar jie būtų aukštos
kilmės, ar žemos. Todėl nepritinka tam, kuris buvo sutvertas iš
dulkės ir kuris vėl atvirs į ją, pūstis prieš Dievą ir prieš Jo myli-
muosius, išdidžiai niekinti ir žeminti juos. Ne, tau ir į tave pana-
šiams labiau tinka nusizeminti prieš tuos, kurie yra Dievo vieny-
bės Apsireiškimai, ir nuolankiai lenktis prieš ištikimuosius, kurie
viską paaukėjo vardan Dievo ir atsiribojo nuo dalykų, atitraukian-
čių žmogaus dėmesį ir vedančių iš Dievo, Šlovingojo, Pagirtojo,
kelio. Taip Mes siunčiame žemėn jums tai, kas duos naudos ir jums,
ir tiems, kurie sudėjo visą savo pasitikėjimą ir viltis į savo Viešpatį.

CXIV. Išgirsk, o Karaliau (sultone ‘Abdu’l-Azízai) kalbą To,
Kuris sako tiesą, To, Kuris neprašo tavęs atlyginti Jam dalykais,
kuriuos Dievas nusprendė skirti tau, To, Kuris neklysdamas randa
tiesų kelią. Tai Jis yra Tas, Kuris kviečia tave pas tavo Viešpatį
Dievą, Kuris rodo tau tikrą kelią, vedantį į tikrą laimę, kad tau
sektūsi būti tarp tų, kuriems bus gera.

Saugokis, o karaliau, kad aplink save tu nesurinktum tokių
ministrų, kurie seka paskui savo nuodėmingus troškimus ir aist-
ras, kurie yra atsisakę to, kas jiems buvo duota, ir akivaizdžiai ne-
pateisino pasitikėjimo. Būk maloningas kitiems, kaip Dievas buvo
maloningas tau, ir nepatikėk savo žmonių reikalų tokių ministrų
kaip šie gailėstingumui. Nepamiršk Dievo baimės ir būk iš tų, ku-
rie veikia tiesiai. Surink apie save tuos ministrus, kurių tiesos ir
teisingumo kvapą jauti, ir tarkis su jais, ir rinkis tai, kas, tavo nuo-
mone, yra teisingiausia, ir būk iš tų, kurių veiksmus lydi dosnu-
mas.

Tu žinok, kad tas, kuris praranda tikėjimą Dievu, tikrai nėra nei patikimas, nei teisingas. Tai tikrai yra tiesa, neabejotina tiesa. Tas, kurio veiksmai išduoda Dievą, taip pat išduos ir savo karalių. Visiškai niekas negali sulaikyti tokio žmogaus nuo blogio, niekas negali sutrukdyti jam išduoti savo kaimyną, niekas negali priversti jo eiti tiesos keliu.

Saugokis, kad nepaleistum savo šalies valdymo vadžių ir neperduotum jų kitiems, ir nesudėk viso savo pasitikėjimo į ministrus, nevertus tavo pasitikėjimo, ir nebūk iš tų, kurie gyvena nerūpestingai. Venk tų, kurių širdys nusigrėžė nuo tavęs, ir nepasitikėk jais, ir nepatikėk jiems savo reikalų ir reikalų tų, kurie išpažįsta tavo tikėjimą. Saugokis, kad per tave vilkui nebūtų patikėta būti Dievo kaimenės piemeniu, ir neatiduok Jo mylimųjų likimo piktųjų gailestingumui. Nesitikėk, kad tie, kurie laužo Dievo įstatymus, būtų patikimi ar nuoširdūs tikėjime, kurį jie išpažįsta. Venk jų ir griežtai saugokis, kad jų kėslai ir nedorumas nepakenktų tau. Nusigrėžk nuo jų ir nukreipk savo žvilgsnį į Dievą, savo Viešpatį, Šloviningąjį, Maloningąjį. Kas visiškai atsidavė Dievui, tikrai Dievas bus su juo; ir tą, kuris visą savo pasitikėjimą sudeda į Dievą, tikrai Dievas apsaugos nuo visko, kas galėtų jam pakenkti, ir nukreips nuo jo kiekvieno nedorėlio kėslus.

Jeigu tu atgręžtum savo ausį, kad išgirstum Mano kalbą ir priimtum Mano patarimą, Dievas tave iškeltų į tokią nepaprastą padėtį, kad visame pasaulyje jokie žmogaus kėslai niekada negalėtų nei paliesti tavęs, nei tau pakenkti. Vykdyk, o karaliau, Dievo prisakymus visa savo širdimi ir visa savo esybe ir neženki į engėjų kelią. Griebk ir visa savo galia tvirtai laikyk savo žmonių reikalų vadžias, ir pats asmeniškai tikrink viską, kas priklauso. Tegu niekas nepraslysta tavo nepastebėta, nes tai ir sudaro aukščiausią gerį.

Siųsk savo padėką Dievui, kad Jis išrinko tave iš viso pasaulio ir padarė karaliumi tų, kurie išpažįsta tavo tikėjimą. Tau labai prietinka dėkoti už nuostabias malones, kuriomis Dievas tave apdovanojo, ir nuolat šlovinti Jo vardą. Tu Jį geriausiai pašlovinsi, jeigu ir tu mylėsi labiausiai Jo mylimus, ir saugosi bei ginsi Jo tarnus nuo

nedorėlių, kad nė vienas daugiau nebegalėtų jų engti. Dar daugiau, tu turėtum pakilti ir sustiprinti Dievo įstatymą tarp jų, kad galėtum būti iš tų, kurie tvirtai laikosi Jo įstatymo.

Jeigu tu priversi teisingumo upes išlieti savo vandenį savo pavaldiniams, Dievas tikrai tau padės per savo nematomojus ir matomojus angelus ir stiprins tave visuose reikaluose. Nėra jokio kito Dievo, išskyrus Jį. Visi tvariniai ir jų karalystė yra Jo. Jam skirti ištikimųjų darbai.

Nedėk visų vilčių į savo turtus. Visiškai pasitikėk Dievo, savo Viešpaties, malone. Tebūnie Jis tavo viltis visame, ką tu darai, ir būk iš tų, kurie atsiduoda Jo Valiai. Tebūnie Jis tavo pagalbinkas, ir praturtink save Jo turtais, nes Jis turi visus dangų ir žemės turtus. Jis suteikia juos tam, kam panorėjęs, ir atima iš tų, iš kurių nori. Nėra jokio kito Dievo, išskyrus Jį, Viską Turintį, Pagirtąjį. Visi tėra tik elgetos prie Jo gailestingumo durų; visi yra bejėgiai prieš Jo aukščiausios valdžios apreiškimą ir meldžia Jo palankumo.

Neperženk saiko ribų ir elkis teisingai su tais, kurie tarnauja tau. Mokėk jiems pagal jų poreikius, o ne tiek, kad jie galėtų susikrauti sau turtus, puošti save ir savo namus, įsigyti daiktus, kurie neatneša jiems jokios naudos ir nėra jiems būtini. Elkis su jais nepamiršdamas teisingumo, kad nė vienas iš jų nekęstų trūkumų ir nė vienas iš jų neskęstų prabangoje. Tai tėra akivaizdus teisingumas.

Neleisk nedorėliams valdyti ir iškilti virš tų, kurie yra kilnūs ir verti garbės, ir nepasmerk didžiadvasių malonei tų, kurie yra niekingi ir beverčiai, nes kaip tik tai Mes pamatėme atvykę į Miestą (Konstantinopolį) ir to liudininkai Mes esame. Tarp jo gyventojų Mes radome tokių, kurie valdo gausią nuosavybę ir gyvena paskendę begaliniuose turtuose, tuo tarpu kiti kenčia žiauriai stoką ir baisy skurdą. Ši neganda yra tavo galioje ir netinka tavo aukštai padėčiai.

Tebūnie Mano patarimas tau priimtinas, ir siek valdyti žmones teisingai, kad Dievas galėtų šlovinti tavo vardą ir plačiai po visą pasaulį skleisti tavo teisingumą. Būk atsargus, kad neišaukš-

tintum ministrų savo pavaldinių sąskaita. Bijok vargšų ir tiesios širdies žmonių atodūsių kiekvienu apyaušriu, apraudok jų likimą ir būk jiems švelnus valdovas. Jie tikrai yra tavo brangenybės šioje žemėje. Todėl tau tinka saugoti savo brangenybes nuo užpuolikų. Domėkis jų reikalais ir tikrink jų gyvenimo sąlygas kasmet, ne, kas mėnesį, ir nebūk iš tų, kurie nesirūpina atlikti savo pareigą.

Turėk sau prieš akis neklystamas Dievo Svarstyklės, ir lyg stovėdamas Jo Akivaizdoje kiekvieną dieną, kiekvieną savo gyvenimo akimirką pasverk tomis Svarstyklėmis savo darbus. Atsiskaityk pats pirmiau, kol nesi pašauktas gauti atpildo tą Dieną, kai joks žmogus nebeįstengs pastovėti iš Dievo baimės, Dieną, kai nerūpestingųjų širdys bus priverstos drebėti.

Kiekvienam karaliui tinka būti dosniu kaip saulė, kuri skatina visų būtybių augimą ir kurios naudingumas nepriklauso nuo jos pačios, o yra duotas Tò, Kuris yra Galingasis, Visagalis. Karalius turi būti toks kilniaširdis, toks dosniai gailėstingas, kaip debesys, kurių malonės liejasi į žemę įsakymu Tò, Kuris yra Aukščiausia Lemtis, Visažinis.

Nesistenk perduoti visus savo valstybės reikalus į kito rankas. Niekas negali geriau atlikti tavo pareigų už tave patį. Šitaip Mes aiškiai persakome tau Savo išminties žodžius ir siunčiame tau žemėn tai, kas padės pereiti iš kairės priespaudos pusės į dešinę teisingumo pusę bei pasiekti spindintį Jo malonių vandenyną. Toks yra tas kelias, kuriuo ėjo karaliai pirm tavęs, karaliai, kurie elgėsi teisingai su savo pavaldiniais, tai yra teisingumo kelias.

Tu esi Dievo šešėlis žemėje. Todėl siek veikti tokiu būdu, kuris pritinka tokiai ypatingai, tokiai aukštai padėčiai. Jeigu tu nustosai laikėtis dalykų, kuriuos Mes privertėme nusileisti ant tavęs ir kurių Mes tave mokėme, tu tikrai pažeminsi savo didelę ir neįkainojamą garbę. Tad atsigręžk ir tvirtai laikykis Dievo bei nuvalyk visas pasaulio tuštybes nuo savo širdies ir neleisk bet kurio svetimšalio meilei įžengti ir apsigyventi joje. Kol tu neištrinsi visų tokios meilės pėdsakų iš savo širdies, Dievo šviesos skaistybė negalės paskleisti savo spindesio joje, nes Dievas nė vienam nedavė daugiau negu vieną širdį. Tai iš tikrųjų buvo įsakyta ir užrašyta Jo amžino-

joje Knygoje. O kadangi žmogiškoji širdis, sutverta Dievo, yra viena ir nedaloma, tau reikia žiūrėti, kad jos potraukiai irgi būtų kaip vienas ir nedalomas dalykas. Todėl laikykites Jo meilės visa širdimi ir išskirkite meilę tik Jam iš meilės visiems, kad Jis galėtų padėti tau pasinerti į Jo vienybės vandenyną ir tu galėtum tapti ištikimu Jo vienovės šalininku. Dievas yra Mano liudininkas. Vienintelis Mano tikslas apreiškiant tau šiuos žodžius yra išvaduoti tave iš visų praeinančių dalykų šioje žemėje ir padėti tau įžengti į amžinos šlovės karalystę, kad tu galėtum Dievui leidus būti tarp tų, kurie gyvena ir valdo ten...

Prisiekiu Dievu, o karaliau! Mano noras nėra įskusti tau tuos, kurie persekioja Mane. Savo vargus ir Savo sielvartus išsakau tik Dievui, Kuris sutvėrė Mane ir juos, Kuris gerai žino mūsų padėtį ir Kuris viską mato. Mano noras yra perspėti juos apie jų veiksmų pasekmes, jei kartais jie nustotų elgtis su kitais taip, kaip elgėsi su Manimi, ir būtų iš tų, kurie paiso Mano įspėjimo.

Išmėginimai, kurie teko Mums, nepritekliai, kuriuos kenčiame, visokiausi vargai, su kuriais Mes susiduriame, praeis, lygiai kaip praeina ir visi malonumai, kuriais jie džiaugiasi, bei turtai, kuriais jie naudojasi. Tai tiesa, kurios negali paneigti joks žmogus žemėje. Dienos, kai Mes buvome pasmerkti gyventi dulkėse, greit baigsis, lygiai kaip ir tos dienos, kai jie sėdi savo garbės sostuose. Dievas tikrai teis teisingai Mus ir juos, o Jis iš tikrųjų yra visų geriausias teisėjas.

Mes siunčiame padėką Dievui už viską, kas Mums teko, ir Mes kantriai pakeliame viską, ką Jis skyrė praeityje ir dar skirs ateityje. Į Jį sudėjau Savo viltis; ir į Jo rankas atidaviau Savo Tikėjimą. Jis tikrai atlygins tiems, kurie kantriai kenčia ir Juo pasitiki. Tai Jo tvariniai ir tvarinijos karalystė. Jis išaukština tą, kurį panorėjęs, ir pažemina tą, kurį nori. Jo niekas neklausinės apie Jo darbus. Jis tikrai yra Šlovingasis, Visagalis.

Tegu tavo ausis nepraleidžia, o karaliau, nė vieno iš tų žodžių, kuriuos Mes skyrėme tau. Tegu engėjas atsisako savo tironijos ir atskiria neteisybės vykdytojus nuo tų, kurie išpažįsta tavo tikėjimą. Dievo teisingumo vardan! Išmėginimai, kuriuos Mes pa-

kėlėme, yra tokie, kad kiekvieną plunksną, aprašančią juos, apima skausmas. Nė vienas iš tų, kurie tikrai tiki ir remia Dievo vienybę, neišlaiko to pasakojimo naštos. Tokios didelės buvo Mūsų kančios, kad net Mūsų priešų akys liejo ašaras dėl Mūsų, nekalbant jau apie tuos, kurie yra tarp įžvalgiųjų. Ir Mus ištiko visi šie išbandymai, nepaisant Mūsų mėginimų priartėti prie tavęs ir prašymų leisti žmonėms įžengti į tavo šešėlį, kad tu galėtum būti tvirtove tiems, kurie tiki ir remia Dievo vienybę.

Argi Aš, o karaliau, kada nors nepaklusau tau? Argi esu kada sulaužęs kurį nors iš tavo įstatymų? Ar gali kuris nors iš tavo ministrų, atstovavusių tau Irake, įrodyti Mano nelojalumą tau? Ne, prisiekiu Tuo, Kuris yra visų pasaulių Viešpats! Nė trumpiausiai akimirką Mes nesukilome prieš tave ar prieš kurį nors iš tavo ministrų. Dievas nori, kad Mes niekada nesukiltume prieš tave, nors Mes būtume pasmerkti dar žiauresniems išmėginimams, negu kentėme praeityje.

Ir dieną, ir naktį, vakare ir rytą, Mes meldžiame Dievą už tave, kad Jis maloningai padėtų tau būti paklusniu Jam ir laikytis Jo įstatymų, kad Jis apgintų tave nuo daugybės nedorų žmonių. Todėl daryk taip, kaip tau patinka, ir elkis su Mumis taip, kaip pritinka tavo padėčiai ir pridera tavo aukščiausiai valdžiai. Nepamiršk Dievo įstatymo, kad ir ko tu trokštum pasiekti dabar ar per ateinančias dienas. Sakau: šlovė Dievui, visų pasaulių Viešpačiui!

CXV. Apreiškimo Plunksna, o Dabihai, daugumoje dieviškai apreiktų Lentelių įrašė šiuos žodžius: "Mes perspėjome visus Dievo mylimuosius būti atsargiems, kad Mūsų švento rūbo perlo nesuteptų neteisėtų darbų purvas ar smerktino elgesio dulkės". Dar daugiau, Mes raginame juos nukreipti savo žvilgsnį į tai, kas reikia Mūsų Lentelėse. Jei jų vidinė klausia būtų išgirdusi Dieviškuosius patarimus, kurie išsiliejo iš po Gailestingojo Plunksnos, ir išklausiusi Jo Balsą, daugumą žemės tautų dabar puoštų Jo tikro vadovavimo puošmena. Tačiau turėjo įvykti tai, kas buvo numatyta.

Dar kartą Amžinojo Balsas apreiškia šiame Didžiajame kalė-

jime šiuos žodžius, kurie įrašyti tame sniego baltumo Rašte: “O jūs, tikintieji vienintelį tikrąjį Dievą! Praeikite siaurais savo nuodėmingų ir piktų troškimų takais ir įženkite į plačią Dievo karalystės begalybę, ir gyvenkite šventumo ir atsiribojimo slėniuose, kad jūsų darbų kvapas nuvestų visą žmoniją į neblėstančios Dievo šlovės vandenyną. Neleiskite sau rūpintis šio pasaulio dalykais ir viskuo, kas jį sudaro, ir nesikiškite į veiklą tų, kurie yra išoriniai vadaai”.

Vienintelis tikrasis Dievas, tebus pagirta Jo šlovė, uždėjo žemės karaliams pareigą vadovauti. Niekam neduota teisė elgtis taip, kad tai kirstųsi su apgalvota nuomone tų, kurie yra valdžioje. Tai, ką Jis pasilaikė Sau, yra žmoniškų širdžių miestai; o mylimieji To, Kuris yra Aukščiausioji Tiesa šią Dieną, turi raktus. Melskite Dievą, kad visi iki vieno Didžiojo Vardo dėka turėtumėte galią atrinkinti tų miestų vartus. Štai ką reiškia padėti vieninteliam tikrajam Dievui — tema, kurią Plunksna To, Kuris priverčia dieną brėkšti, mini visose Savo Knygose ir Lentelėse.

Dievo mylimiesiems taip pat tinka būti pakančiais savo tautiečiams, atsisakyti bei atsiriboti nuo visų dalykų ir rodyti tokį nuširdumą bei gerumą, kad visos žemės tautos galėtų juose atpažinti Dievo patikėtinius. Pagalvokit, į kokias aukštumas nusklandė Visagalio prisakymai ir kokia niekinga ta buveinė, kurioje dabar tos menkos sielos gyvena. Palaiminti tie, kurie tikrumo sparnais nuskrido į dangų, kurį skeidė tavo Viešpaties, Gailestingąjo, Plunksna.

Žvelk, o Dabihai, į darbus, kuriuos Dievas, Aukščiausioji Tiesa, atliko. Sakau tau: kokia didi, kokia be galo didi yra Jo galios jėga, apimanti visus pasaulius! Išaukštintas, nepaprastai išaukštintas yra Jo atsiribojimas, nepasiekiamas ir nepažįstamas visiems tvariniams! Pagarbintas, pagarbintas tebūnie Jo drovumas — drovumas, kuris ištirpdė širdis tų, kurie buvo pašaukti artyn prie Dievo!

Nors ir varginami nesuskaičiuojamų nelaimių, kurias iškentėme Savo priešų rankose, Mes perdavėme visiems žemės valdovams tai, ką panorėjo paskelbti Dievas, kad visos tautos žinotų,

jog jokie vargai negali atitraukti Amžinojo Plunksnos nuo savo tikslo siekio. Jo Plunksną vedžioja Dievo, Kuris sukuria trupančius ir pūvančius kaulus, valia.

Kalbant apie šį galingiausią sumanyimą, tiems, kurie myli Jį, tinka sukaupti visas jėgas ir nukreipti mintis į viską, kas galėtų atnešti Dievo Tikėjimo pergale, o ne daryti nedorus bei paniekos vertus darbus. Jei tu nors trumpą akimirką apsvarstytum išorinius darbus ir veiksmus To, Kuris yra Amžinoji Tiesa, tu parpultum kniūbsčias ant žemės ir sušuktum: “O Tu, Kuris esi Viešpačių Viešpats! Aš liudiju, kad Tu esi visų tvarinių Viešpats ir visų matomų ir nematomų būtybių Švietėjas. Aš liudiju, kad Tavo galia apėmė visą visatą, ir kad žemės angelai niekada negalės išduoti Tavęs, o visų tautų ir tautelių karalystės negalės sulaikyti Tavęs nuo Tavo tikslo įvykdymo. Aš pripažįstu, kad Tu tik sieki dvasiškai atgaivinti visą pasaulį, suvienyti jo tautas ir išgelbėti visus, gyvenančius jame.”

Pasvarstyk valandėlę ir pagalvok, kaip tie, kurie yra Dievo mylimieji, turi elgtis ir į kokias aukštumas jie turi nuskristi. Visais laikais melsk savo Viešpatį, Gailestingumo Dievą, kad pagelbėtų jiems padaryti tai, ko Jis nori. Jis tikrai yra Galingasis, Šlovingasis, Visažinis.

Kalėjimas, skirtas šiam Nuskriaustajam, o Dabihai, Jam nepakenkė ir niekada nepakenks; taip pat visų žemiškųjų Jo turtų netektis, Jo tremtis ir pažeminimas, netgi Jo kankinio mirtis Jam nepakenkė. Tai, kas gali Jį įskaudinti, yra darbai, kuriuos daro Dievo mylimieji ir kuriuos jie vykdo To, Kuris yra Aukščiausioji Tiesa, atžvilgiu. Tai yra sielvartas, dėl kurio Aš kenčiu, ir tą liudija Jis Pats, Kuris suteikia galią visiems dalykams. Tai, kas Mane skaudžiai užgauna, yra tvirtinimai, kuriuos Bajano žmonės kasdien pateikia. Kai kurie iš jų tvirtina priklausantys vienai iš Mano atšakų (Sūnūs), tuo tarpu kiti atskirai skelbia savo pareiškimus ir veikia vedami savų troškimų.

O Dabihai! Didybės Kalba sako: prisiekiu, kad kalbu tiesą! Šiame pačiame galingiausiam Apreiškime visi praeities Apsireiškimai pasiekė savo aukščiausią ir galutinį tikslą. Kas skelbiasi esąs

Apreiškimu po Jo, toks žmogus tikrai yra melagis ir apsišaukėlis. Mes meldžiame Dievą, kad Jis maloningai padėtų jam pasitraukti ir paneigti tokį savo pareiškimą. Jei jis gailėsis, Dievas tikrai jam atleis. Tačiau jeigu jis ir toliau eis klaidingu keliu, Dievas tikrai atsisų tokį, kuris su juo pasielgs negailestingai. Jis iš tikrųjų yra Visagalis, Galingasis.

Žiūrėkite, kaip Bajano žmonės nė vienas negali pripažinti, kad vienintelis dalykas, kurį Mano Ankstesnis Apsireiškimas ir Mano Grožio Šauklys apreiškė, buvo Mano Apreiškimas ir Mano Tikėjimo paskelbimas. Niekada — o tą Man liudija Tas, Kuris yra Aukščiausioji Tiesa, — niekam, išskyrus Mane, Jis nebūtų ištaręs to, ką ištarė Man. Esate liudininkai to, kad kvaili žmonės laiko Tikėjimą To, Kuris yra Visa Turintis, Nepasiekiamas, esant prasiimanymu ir praėjusiais laikais! Jų širdys kasdien sugalvoja naujų kėslų, o jų fantazija nuveda į naujų išsisukinėjimų ieškojimus. Jei būtų tiesa tai, ką jie sako, kaipgi būtų pasiektas tavo Viešpaties Tikėjimo stabilumas? Pasvarstyk tai savo širdyje ir būk iš tų, kurie yra įžvalgūs, kurie ieško atkakliai, kurių tikslas tvirtas ir tikėjimas nesvyruojantis. Tavo tikrumas turi būti toks, kad netgi visai žmoniškai paskelbus tai, ko nė vienas žmogus nėra niekada pareiškęs ir nė vieno protas nėra suvokęs, tu galėtum juos visiškai ignoruoti, nusimesti nuo savęs ir atsigręžti veidu į Tą, Kuris yra visų pasaulių susižavėjimo Objektas.

Prisiekiu Savo tiesa! Didis, neišmatuojamai didis yra šis tikėjimas! Didinga, nenusakomai didinga yra ši Diena! Tikrai palaimintas yra tas žmogus, kuris atsisakė visko ir nukreipė savo žvilgsnį į Tą, Kurio veidas skleidžia šviesą virš visko, kas yra danguje, ir visko, kas yra žemėje.

Aštrus turi būti tavo žvilgsnis, o Dabihai, ir kieta kaip deimantas tavo siela, ir varinės tavo kojos, jei nori nesusvyruoti nuo savanaudiškų troškimų išpuolių, kurie kirba žmonių krūtinėse. Tai tvirtas nutarimas, kurį Amžių Karaliaus Valios dėka apreiškė Didžiojo Vardo Plunksna. Saugok jį kaip savo akies vyzdį ir būk tarp dėkingųjų. Siek dieną naktį tarnauti Tikėjimui To, Kuris yra Amžinoji Tiesa, ir atsiribok nuo visko, išskyrus Jį. Mano Paties vardan!

Visa, ką tu šią Dieną regi, išnyks. Nepranokstamai aukšta bus tavo padėtis, jeigu tu išliksi tvirtas savo Viešpaties Tikėjime. Link Jo nukreiptas tavo visas judėjimas ir Jame yra tavo paskutiniai atil-sio vieta.

CXVI. O krikščionių karaliai! Argi jūs negirdėjote sakant Jė-zų, Dievo Dvasią: "...aš iškeliauju ir vėl grįšiu pas jus"? Tad kodėl jūs neįstengiate Jam vėl pas jus grįžus dangaus debesyse prisiar-tinti prie Jo, kad galėtumėte pažvelgti Jam į veidą ir būti tarp tų, kurie pasiekė Jo akivaizdą? Kitame skirsnyje Jis kalba: "Kai ateis toji Tiesos Dvasia, jus ji ves į tiesos pilnatvę." Tačiau žvelkite, kai Jis atnešė tiesą, jūs ir vėl atsisakėte atsigręžti veidu į Jį ir toliau laikėtės savo praėjusių laikų ir užgaidų. Jūs nepasveikinote Jo ir nesiekėte Jo akivaizdos, kad išgirstumėte Dievo eiles iš Jo lūpų ir perimtumėte daugialypę Visagalio, Šlovingojo, Išmintingojo, iš-mintį. Dėl savo nepastabumo jūs sutrukdėte Dievo kvapui pasklis-ti virš jūsų, ir jūsų sielos neįkvėpė Jo saldybės. Jūs ir toliau paten-kinti klajojate po savo nuodėmingų troškimų slėnį. Ir jūs patys, ir visa, ką jūs turite, išnyks. Jūs tikrai grįšite pas Dievą ir būsite pakviesti atsiskaityti už savo darbus akivaizdoje To, Kuris surinks vi-sus tvarinius į krūvą...

Praėjo dvidešimt metų, o karaliai, per kuriuos Mes kasdien ragavome naujų vargų. Nė vienas iš tų, kurie buvo prieš Mus, ne-patyrė tokių dalykų, kuriuos iškentėme Mes. Jeigu tik jūs tai su-voktumėte! Tie, kurie sukilo prieš Mus, pasmerkė mus myriop, praliejo mūsų kraują, išgrobstė mūsų nuosavybę ir pažeidė mūsų garbę. Nors ir žinojote daugelį mūsų vargų, jūs vis tiek nesustab-dėte piktavalių rankos. Argi ne jūsų tiesioginė pareiga sutramdyti tironą ir elgtis su savo valdiniais teisingai, kad didis jūsų teisingu-mas atsiskleistų visai žmonijai? Dievas įdavė jums į rankas val-džios šiai tautai vadžias, kad galėtumėte valdyti juos teisingai, sau-gotumėte nuskriaustųjų teises ir baustumėte niekdarius. Jeigu ap-leisite pareigas, skirtas jums Dievo Jo Knygoje, jūsų vardai atsi-durs kartu su tais, kurie yra neteisūs Jo akivaizdoje. Iš tikrųjų skaudi bus jūsų klaida. Argi jūs laikysitės to, ką sukūrė jūsų vaizduotė, ir

atmesite Dievo, Išaukštintojo, Neprilygstamojo, Valdovo, Visagalio, įstatymus? Atsisakykite savo turtų ir laikykitės to, ko laikytis jums liepė Dievas. Siekite Jo gailėstingumo, nes tas, kas to siekia, eina tiesiu Jo Keliu.

Pasvarstykit, kokioje padėtyje Mes esame, ir žiūrėkit, kokios ligos ir vargai Mus kankina. Neapleiskit Mūsų nors ir trumpą akimirką ir teisingai vertinkit Mus ir Mūsų priešus. Tai tikrai jums padės. Šitaip Mes išpasakojome jums visą Savo istoriją ir išskaičiavome visa, kas Mums nutiko, kad jūs galėtumėte pašalinti Mūsų ligas ir palengvinti Mūsų našta. Tegu tas, kas gali, pašalina Mūsų vargus; o tam, kas nenori, Mano Viešpats tikrai yra geriausias iš padėjėjų.

Įspėk ir supažindink tautą, o Tarne, su tuo, ką Mes papasakojome Tau, ir tegu Tau nesutrukdo kieno nors baimė, ir nebūk iš tų, kurie dvejoja. Artėja diena, kai Dievas išaukštins Savo Tikėjimą ir pagirs Savo liudijimą akyse visų, kurie yra danguose, ir visų, kurie yra žemėje. Visomis aplinkybėmis dėk viltis į Savo Viešpatį ir atgręžk Savo žvilgsnį į Jį, ir nusigręžk nuo tų, kurie neigia Jo tiesą. Tegu Dievas, Tavo Viešpats, bus Tau pakankama pagalba ir padėjėjas. Mes Patys pasižadėjome įtvirtinti Tavo triumfą žemėje ir išaukštinti Mūsų Tikėjimą virš visų žmonių, nors negalime rasti karaliaus, kuris atgręžtų savo veidą į Tave.

CXVII. Didingoji Būtybė, trokšdama apreikšti prielaidas taikai ir ramybei žemėje ir jos tautų pažangai, rašo: turi ateiti laikas, kai neišvengiama būtinybė sudaryti platų, viską apimančią žmonių susirinkimą bus visuotinai įgyvendinta. Žemės valdovai ir karaliai tam turi teikti pagalbą ir priimti tokius sprendimus, kad būtų padėti pagrindai pasaulio Didžiajai Taikai. Tokiai taikai reikalingas visiškas didžiųjų valstybių tarpusavio sutarimas dėl žemės tautų ramybės. Jeigu vienas karalius atsuktų ginklą į kitą, visi turėtų vieningai sukilti ir to neleisti. Jeigu tai bus pasiekta, pasaulio tautoms daugiau nebereikės ginklų, išskyrus savo karalystės saugumui ir tvarkai jos teritorijoje palaikyti. Tai užtikrins taiką ir saugumą kiekvienai tautai, vyriausybei ir valstybei. Mes mielai tikime,

kad žemės karaliai ir valdovai, gailestingo ir galingo Dievo vardo veidrodžiai, gali pasiekti tokią padėtį ir apsaugoti žmoniją nuo tironijos.

... Artėja diena, kai visos pasaulio tautos priims vieną visuotinę kalbą ir raštą. Kai to pasieksime, kad ir į kokį miestą žmogus nuvažiuotų, atrodys, lyg įžengtų į savo namus. Tie dalykai yra absoliučiai būtini ir nepaprastai svarbūs. Kiekvienam išvalgiam ir supratingam žmogui pritinka paversti tikrove ir veiksmu tai, kas buvo parašyta... Toks žmogus iš tikrųjų šiandien atsiduoda tarnystei visos žmonijos labui. Didingoji Būtybė sako: palaimintas ir laimingas tas, kuris pakyla puoselėti naudingus žemės tautų ir giminių interesus. Kitame skyriuje Jis skelbia: ne tas turi didžiuotis, kuris myli savo šalį, o tas, kuris myli visą pasaulį. Juk žemė yra viena šalis, o žmonija — jos piliečiai.

CXVIII. Nepraraskite Dievo baimės, o žemės karaliai, ir saugokitės peržengti ribas, kurias nustatė Visagalis. Laikykitės įstatymų, surašytų Jo Knygoje, ir būkite labai atsargūs, kad nepažeistumėte jų. Būkite budrūs, kad nė vienam nepadarytumėte skriaudos nė per aguonos grūdą. Eikite teisingumo keliu, nes tai iš tikrųjų yra tiesus kelias.

Šalinkite tarpusavio nesutarimus ir mažinkite ginkluotę, kad palengvėtų išlaidų našta, o jūsų mintys ir širdys aprimtų. Išsigydykite nuo jus skiriančių vaidų ir jums daugiau nebereikės ginklų, išskyrus tiek, kiek reikia savo miestams ir teritorijoms apginti. Bijokitės Dievo ir jauskite saiką, kad jūsų nepriskaičiuotų prie švais-tūnų.

Mes sužinojome, kad jūs kasmet didinate savo išlaidas, kurių našta užkraunate ant savo valdinių. Tai iš tikrųjų yra daugiau, nei jie gali pakelti, ir tai yra didelė neteisybė. Elkitės teisingai su žmonėmis ir būsite teisingumo simboliai jiems. Tai, jei tik teisingai spręsite, yra dalykas, tinkantis jums ir pritinkantis jūsų padėčiai.

Saugokitės, kad nepasielgtumėte neteisingai nė su vienu, kuris kreipiasi į jus, žengia į jūsų šešėlį. Eikite su Dievo baime ir būkite iš tų, kurie gyvena dievobaimingai. Nesiremkite savo val-

džia, savo ginklais ir turtais. Visą savo pasitikėjimą ir viltis sudėkite į Dievą, Kuris jus sutvėrė, ir siekite Jo pagalbos visuose savo reikaluose. Pagalba ateina tik iš Jo vieno. Jis parems, kurį panorėjęs, per dangų ir žemės angelus.

Žinokite, kad vargingieji yra Dievo patikėtiniai tarp jūsų. Saugokitės, kad neišduotumėte Jo patikėtinių, stenkitės teisingai su jais elgtis ir neikite klatingųjų keliais. Jūs tikrai būsite pakviesti atsakyti už Jo patikėtinius tą dieną, kai bus nustatytos Teisingumo Svarstyklės, dieną, kai kiekvienam bus užmokėtas jo uždarbis, kai visų žmonių darbai, tiek turtingų, tiek ir vargšų, bus pasverti.

Jeigu jūs nekreipsite dėmesio į patarimus, kuriuos neprilygstama ir aiškia kalba Mes apreiškėme šioje Lentelėje, Dievo bausmė užklups jus iš visų pusių ir Jo teisingas sprendimas bus jums paskelbtas. Tą dieną jūs neišvengsite Jo bausmės ir pripažinsite savo bejėgiškumą. Pasigailėkite savęs ir esančių žemiau už jus. Elkitės su jais pagal Dievo įstatymus, surašytus Jo švenčiausioje ir labiausiai išaukštintoje Lentelėje, Lentelėje, kurioje visus iki vieno dalykus Jis pateikė pagal jų nustatytą matą, kurioje Jis surašė tikslus visų dalykų paaiškinimus ir kuri pati savaime yra įspėjimas tiems, kurie Juo tiki.

Studijuokit Mūsų Tikėjimą, teiraukitės apie dalykus, kurie ištiko Mus, teisingai tvarkykite Mūsų ir Mūsų kaimynų reikalus ir būkite iš tų, kurie elgiasi teisingai. Jeigu jūs nesulaikote engėjo rankos, jei neapsaugote sutryptųjų teisių, kokią teisę girtis žmonėms jūs tada turite? Argi yra dar kas nors, kuo jūs galėtumėte vertai pasigirti? Ar jūs didžiuojatės valgymais ir gėrimais, turtais, kraunamais jūsų lobynuose, papuošalų, kuriais puošiatės, įvairumu ir brangumu? Jei tikrą šlovę sudarytų tokių praeinančių dalykų turėjimas, tada žemė, kuria jūs vaikštote, galėtų daug labiau girtis prieš jus, nes kaip tik ji Visagalio įsakymu suteikia ir dovanoja jums tuos dalykus. Jos gelmėse Dievo valia yra tai, ką jūs turite. Iš jos Dievo gailestingumo ženklan jūs gaunate savo turtus. Pažvelkite tad į savo padėtį, dalyką, kuriuo jūs didžiuojatės! Jeigu tik jūs tai suvoktumėte!

Ne! Vardan To, Kuris Savo rankose laiko visų tvarinių karalystę! Tikra ir nuolatinė šlovė yra tik jūsų tvirtame Dievo įsakymų laikymesi, jūsų nuoširdžiame siekyje nepažeisti Jo įstatymų, jūsų nusiteikime tikrinti, kad jie neliktų neįvykdyti, ir ryžtingame žengime teisinga linkme.

CXIX. O jūs žemės valdovai! Kodėl apgaubėte debesimis Saulės spindesį ir nebeleidžiate jai šviesti? Išgirskite patarimą, kurį jums duoda Aukščiausioji Plunksna, kad ir jūs, ir vargšai galėtumėte laimingai pasiekti ramybę ir taiką. Mes meldžiame Dievą padėti žemės karaliams įtvirtinti taiką žemėje. Jis iš tikrųjų daro, ką panorėjęs.

O žemės karaliai! Mes matome, kaip jūs kasmet didinate savo išlaidas ir kraunate tą našta ant savo valdinių pečių. Tai iš tikrųjų labai labai neteisinga. Bijokitės šio Nuskriausiojo dūsavimų ir ašarų ir nekraukite pernelyg didelės naštos savo liaudžiai. Neapiplėškite jų norėdami sau pasistatyti rūmus; ne, verčiau parinkite jiems tai, ką pasirenkate sau. Taip Mes atskleidžiame jūsų akivaizdai tai, kas jums pritinka, jeigu tik jūs tai suvokiate. Jūsų žmonės yra jūsų brangenybės. Saugokitės, kad jūsų valdymas nepažeistų Dievo įsakymų ir kad neperduotumėte vadžių į plėšikų rankas. Savo žmonių dėka jūs valdote, jų dėka jūs apsirūpinate, jų dėka laimite. Tačiau su kokia panieka jūs žiūrite į juos! Kaip keista, kaip be galo keista!

Dabar, kol dar nepasiekėte Didžiosios Taikos, tvirtai laikykitės šios Mažosios Taikos, kad galėtumėte nors šiek tiek pagerinti savo pačių ir savo valdinių padėtį.

O žemės valdovai! Nesivaidykite tarpusavyje, kad jums reiktų ginklų tik tiek, kiek reikia apsaugoti savo teritorijoms ir karalystėms. Stenkitės paisyti Visažinio, Ištikimojo, patarimo.

Vienykitės, o žemės karaliai, nes taip nutildysite tarpusavio nesutarimų audras ir jūsų žmonės ras ramybę, jeigu tik jūs esate iš tų, kurie supranta. Jei tik kuris nors iš jūsų pakeltų ginklą prieš kitą, visi sukilkite prieš jį, nes tai yra ne kas kita, kaip tikras teisingumas.

CXX. O jūs išrinktieji žmonių atstovai kiekvienoje šalyje! Tarkitės visi kartu ir tegu jus domina vien tik tai, kas naudinga žmonijai ir pagerina jos padėtį, jei tik jūs esate iš tų, kurie sugeba išvalgiai atskirti. Pasaulį lyginkite su žmogaus kūnu, kurį, nors ir su tvirtą sveiką ir tobulą, dėl įvairių priežasčių alina baisūs neramumai ir sutrikimai. Nė vieną dieną jis neturėjo ramybės, o jo ligos tapo dar baisesnės, kai jį pradėjo gydyti nepatyrę gydytojai, kurie leido siausti savo asmeniniams troškimams ir darė nepataisomas klaidas. Ir jeigu kartais kokiam patyrusiam gydytojui ir pasisėkdavo pagydyti kurį nors to kūno organą, visas kūnas vis tiek likdavo sergąs kaip pirma. Tai jums sako Visažinis, Išmintingasis.

Mes tai matome šiandien, būdami valioje valdytojų, apsvaigusių nuo pasididžiavimo, ir nebeįstengiančių aiškiai suvokti to, kas naudinga jiems patiems, nekalbant jau apie Apreiškimą, tokį stulbinantį ir iššaukiantį kaip šis. Ir jei kuris nors iš jų bandydavo pagerinti savo padėtį, motyvas visada būdavo tik savo gerovė, prisipažindavo jie tą, ar ne; o šio motyvo bevertiškumas apribodavo jo galią pagydyti ar nuraminti.

Tai, ką Viešpats pateikė kaip galingiausią vaistą ir aukščiausią priemonę viso pasaulio gydymui, yra visų jo tautų sąjunga viename universaliame Tikėjime, vienoje bendroje Religijoje. To jokiu būdu neįmanoma pasiekti be patyrusio, galingo ir įkvepiančio Gydytojo pagalbos. Tai iš tikrųjų yra tiesa, o visa kita tėra paklydimas.

CXXI. Sakau: o jūs, kurie pavydite Man ir siekiate įskaudinti Mane! Jūsų įniršis prieš Mane apstulbino net jus pačius! Štai, Šlovės Saulė pakilo virš Mano Apreiškimo horizonto ir apgaubė savo spindesiu visą žmoniją. Tačiau žiūrėkite, kaip jūs atsiribojote nuo jos spindesio ir skendite visiškame nerūpestingume. Susimildami, nepaneikite to, ką skelbia Jis, Kurio tiesą jau pripažinote, ir nebūkite iš tų, kurie nusideda.

Vienintelio tikrojo Dievo teisingumo vardan! Jei jūs paneigsite šį Apreiškimą, visos žemės tautos su panieka juoksis iš jūsų ir tyčiosis iš jūsų, nes kaip tik jūs, jų akimis žiūrint, pateikėte ir

norite įrodyti savo Tikėjimo tiesą, Dievo, Aukščiausiojo Gynėjo, Šlovingojo, Visažinio, liudijimus. Tačiau vos jums žemėn buvo pasiūstas Jo kitas Apreiškimas, aprengtas visagalės valdžios šlove, jūs atmetėte jį, o jūs, kurie esate priskaičiuojami prie nerūpestingųjų!

Kaip! Jūs savo širdyje tikite, kad turite galios sunaikinti Saulės spindėjimą ar nors aptemdyti jį? Ne, prisiekiu Savo gyvenimu! Jūs niekada nepasiekėte ir nepasieksite savo tikslo, nors pasikviesumėte sau į pagalbą visus, kurie yra danguose, ir visus, kurie yra žemėje. Eikite su Dievo baime ir nedirbkite tuščių darbų. Atsukite savo ausį, kad išgirstumėte Jo žodžius, ir nebūkite iš tų, kurie yra atsiskyrę nuo Jo lyg už uždangos. Sakau: Dievas yra Mano liudininkas! Aš visiškai nieko netroškau Sau. Aš troškau Dievo pergales ir Jo Tikėjimo triumfo. Jis Pats yra pakankamas liudijimas tau ir Man. Jeigu tu prasikrapštytum akis, tu lengvai suvoktum, kad Mano darbai patvirtina Mano žodžių tiesą, kad Mano žodžiai nurodo, kokius darbus Aš turiu atlikti.

Neregės yra jūsų akys! Argi jūs nesuvokiate Dievo galios ir Jo aukščiausios valdžios? Argi nematote Jo didybės ir šlovės? Vargas jums, nedorėlių ir pavyduolių susirinkime! Išgirskite Mano kalbą ir negaiškite nė akimirkos. Taip jums liepia Tas, Kuris yra Gailėtingojo Grožis, kad sėkmingai galėtumėte atsiriboti nuo visų daiktų, kuriuos turite, ir pasiekti aukštumas, iš kurių galėtumėte matyti visus tvarinius, besiilsinčius Jo Apreiškimo šešėlyje.

Sakau: jums nebus vietos, kur pasislėpti; jokios slėptuvės, kur galėtumėte pabėgti; nė vieno, kuris galėtų užstoti ar apginti jus tą Dieną nuo Dievo rūstybės ir nuo Jo baisios galios, jei neieškosite ir nesieksite Jo Apreiškimo šešėlio. Tai tikrai yra Jo Apreiškimas, kuris buvo jums apreikštas šio Jaunuolio asmenyje. Tad tebūnie pašlovintas Dievas už tokią nepaprastą, tokią brangią, tokią stebuklingą viziją.

Atsiribokite nuo visko, išskyrus Mane, ir atgręžkite savo veidus į Mano veidą, nes tai jums yra geriau už visus jūsų turtus. Dievo Kalba liudija Mano žodžių, kuriuos Aš tariu kalbėdamas tiesą, apimančių visus dalykus ir padedančių juos suvokti, teisingumą.

Sakau: Argi jūs manote, kad jūsų ištikimybė Jo Tikėjimui kada nors gali duoti Jam naudą, o jo tiesos paneigimas suteikti Jam praradimą? Ne, prisiekiu Pats Savimi, Visagaliu, Nepriylgstamuoju, Aukščiausiuoju! Nuplėškite uždangas nuo vardų ir laikykitės jų karalystės. Vardan Mano Grožio! Tas, Kuris yra visų vardų karalius, atėjo, Tas, Kurio įsakymu buvo sukurtas kiekvienas vardas iš pradžių, kuri neturi pradžios; Tas, Kuris ir toliau kurs juos, kaip panorėjęs. Jis iš tikrųjų yra Galingasis, Išmintingasis.

Saugokitės, kad nenustotumėte Dieviškojo vadovavimo. Gerkite savo dalį iš Taurės, kurią Dangaus Jaunuoliai iškėlė virš jūsų galvų. Taip liepia jums Tas, Kuris turi jums daugiau gailėsčio, negu jūs patys sau, Tas, Kuris neprašo jūsų atlygio ar padėkos. Jam atlygina Tas, Kuris tiesos galios dėka siuntė Jį žemėn jums ir išrinko Jį, ir paskelbė Jį Savo Paties Liudijimu visiems tvariniams. Jis yra Tas, Kuris suteikė Jam galią apreiškinti visus Jo ženklus. Dar kartą pakelkite akis, kad galėtumėte suvokti dalykus, kuriuos suvokti jus kvietė Amžinasis, kad jūs galėtumėte prisijungti prie tų, kurie supranta tiesą. Argi jūs niekada negirdėjote savo protėvių arba senovės kartų, kurios buvo prieš juos iki pat Adomo, sakant, jog bet kuris atėjęs apreiškimo debesyse yra apdovanotas aiškia ir nepaprasta aukščiausia valdžia ir savo dešinėje turi Dievo karalystę, o kairėje visą Jo amžinos karalystės galią ir šlovę, kad bet kuris, išpranašautas Dievo, Visagalio, Valdovo, Galingojo, angelų, be perstojo deklamuojantis eiles, kurių svarbos mokyčiausių ir išmintingiausių žmonių protai neįstengia suprasti, galėtų būti kieno nors kito, o ne Dievo, žinios nešėjas? Tad būkite tarp įžvalgiųjų ir kalbėkite tiesą, ir vien tik tiesą, jeigu skelbiatės esą sąžiningi ir sąmoningi.

Sakau: Mūsų apreiškimų eilių yra tiek pat, kiek ir ankstesniojo Apreiškimo, siūsto per Babą. Tegu tas, kas abejoja žodžiais, kuriuos Dievo Dvasia tarė, Mūsų akivaizdoje išgirsta Mūsų dieviškai apreiškias eiles, ir būna Mūsų skelbiamo tikro įrodymo liudininkas.

Sakau: Visagalio teisingumo vardan! Dievo malonių saikas jau pripildytas, Jo Žodis išstobulintas, Jo veido šviesa apreiškta, Jo aukščiausia valdžia apėmė visus tvarinius, Jo Apreiškimo šlovė apsiareiškė, o Jo malonės užliejo visą žmoniją.

CXXII. Žmogus yra aukščiausias talismanas. Tačiau gero švietimo trūkumas atėmė iš jo tai, kuo jis buvo apdovanotas iš prigimties. Per žodį, kurį ištarė Dievo lūpos, jis buvo pašauktas būtin; dar vieno žodžio dėka jam buvo suteikta galimybė atpažinti savo šviesos Šaltinį; dar kitas žodis apsaugojo jo padėtį ir lemtį. Didin-goji Būtybė sako: laikyk žmogų kasykla, kurioje pilna neįkainojamų perlų. Tik švietimas tegali atskleisti tas brangenybes ir suteikti naudos žmonijai. Jeigu kuris nors žmogus pamąstytų apie tai, ką apreiškė Raštai, siųsti iš šventos Dievo Valios dangaus, jis nesunkiai pripažintų, kad jų tikslas yra parodyti, jog visus žmones reikia laikyti viena siela, kad antspauda, skelbiantį “Karalystė bus Dievo”, galima būtų uždėti ant kiekvienos širdies ir dieviškųjų dovanų, atlaidumo ir gailestingumo šviesa apimtų visą žmoniją. Vienintelis tikrasis Dievas, tebūnie išaukštinta Jo šlovė, nepanorėjo Sau nieko. Žmonių ištikimybė neduoda Jam jokios naudos, nepakenkia ir jų nedorumas. Žodžių Karalystės Paukštis nuolat skelbia: “Visko Aš panorau tau, ir tik tau, tavo paties labui.” Jeigu mokyti ir pasaulyje garsūs savo išmintimi šio amžiaus žmonės leistų žmonijai įkvėpti draugystės ir meilės kvapo, tai kiekviena supratinga širdis suvoktų tikros laisvės reikšmę ir atskleistų netrikdomos taikos ir absoliučios ramybės paslaptį. Jeigu pasaulis pasiektų šią padėtį ir jį apšviestų šioji šviesa, tada tikrai būtų galima pasakyti: “Tu nematysi jame jokių duobių ar nelygumų.”

CXXIII. Daugelio kartų žmonės gyveno prieš tave — kur jie visi iškeliavo? O kur dabar tie, kurie gyvi būdami džiaugėsi gražiausių ir mieliausių savo krašto žmonių apsuptyje? Mokykitės iš jų klaidų, o žmonės, ir nebūkite iš tų, kurie pasiklydo.

Netrukus į kitų rankas pereis tai, kas priklauso jums, ir kiti žmonės apsigyvens jūsų namuose. Atgręžkite savo ausis, kad išgirstumėte Mano žodžius, ir nebūkite priskirti prie kvailųjų.

Nes kiekvieno iš jūsų aukščiausia pareiga yra pasirinkti tai, ko privalu laikytis ir ko nė vienas negali atimti. Toks dalykas — Visagalis tebūnie Mano liudytojas — yra Dievo meilė, jei tik jūs tą suvokiate.

Statykitės tokius namus, kurių sugriauti negali nei lietus, nei potvyniai, kurie apsaugotų jus nuo šio gyvenimo atsitiktinumų. Toks nurodymas To, Kurį pasaulis įskaudino ir išdavė.

CXXIV. Kokia nuostabi Gyvojo, Amžinojo Dievo vienybė — vienybė, kuri yra išaukštinta virš visų apribojimų, kuri pranoksta visų tvarinių supratimą! Jis nuo amžinybės laikų gyveno Savo nepasiekiamoje šventumo ir šlovės buveinėje ir amžiams liks Savo nepriklausomos aukščiausios valdžios ir didybės aukštybių soste. Kokia išaukštinta buvo Jo nepaperkama Esybė, kokia absoliučiai nepriklausoma nuo visų tvarinių pažinimo ir kaip neprilygstamai išaukštinta ji išliks virš visų žemės ir dangų gyventojų pagyrų!

Iš išaukštinto šaltinio ir iš Savo malonių ir dovanų esmės Jis suteikė kiekvienam tvariniui Savo pažinimo ženklą, kad nė vienas iš Jo tvarinių nebūtų nuskriaustas sugebėjimais pagal savo galimybes ir padėtų išreikšti šį pažinimą. Šis ženklas yra Jo grožio veidrodis kūrinų pasaulyje. Kuo labiau stengsimės tobulinti šį taurų ir kilnų veidrodį, tuo patikimiau jis atspindės Dievo vardų ir požymių šlovę ir apreikš Jo ženklų bei pažinimo stebuklus. Kiekvienas sutvertas daiktas sugebės (tokia didelė ši atspindėjimo galia) atskleisti savo iš anksto nustatytos padėties galimybes, pripažins savo sugebėjimus ir ribotumą bei liudys tiesą, kad “Jis tikrai yra Dievas; nėra jokio kito Dievo, išskyrus Jį”...

Negali būti jokios abejonės, kad priklausomai nuo žmogaus pastangų, kurias sąmoningai gali dėti kiekvienas, ir dvasinių sugebėjimų pasireiškimo nuo šio veidrodžio galima nuvalyti žemiškųjų apnašų purvą ir nuplauti šėtoniškas užgaidas, ir priartėti prie amžinai šventų slėnių bei pasiekti amžinos draugystės rūmus. Tačiau laikantis principo, kad viskam yra nustatytas laikas ir kad kiekvienas vaisius prinoksta numatytu metų laiku, turima tokių dovanų energija geriausiai atpalaiduojama bei pavasarinė tokios dovanos šlovė apsireiškia tik Dievo Dienomis. Nors ir kiekviena diena gali turėti dalį iš aukštai nustatyto stebuklingo Dievo atleidumo, tačiau Dienos, tiesiogiai susijusios su Dievo Apsireiškimu, yra ypa-

tingos ir išskirtinės ir užima tokią padėtį, kokios joks protas niekada neįstengs suvokti. Joms suteikta tokia galia, kad jeigu širdys visų, gyvenančių danguose ir žemėje, tomis amžino džiaugsmo dienomis susidurtų akis į akį su taja neblėstančios šlovės Saule ir paklustų Jo Valiai, kiekvienas pasijustų pranokstas visus žemiškus dalykus, spindįs Jo šviesa ir pašventintas Jo malonės dėka. Visa šlovė tai malonei, kurios nepranoksta jokia palaima, kad ir kokia didelė ji būtų, ir visa garbė tokiai mielaširdystei, į kokią panašios nematė jokio tvarinio akis! Išaukštintas yra Jis virš to, ką Jam priskiria arba pasakoja apie Jį!

Tai dėl šios priežasties tomis dienomis jokiam žmogui neprireiks jo kaimyno pagalbos. Jau ne kartą pakankamai buvo parodyta, kad tą Dievo skirtąją dieną dauguma iš tų, kurie ieškojo ir pasiekė Jo šventą dvarą, apreiškė tokį pažinimą ir išmintį, jog niekas nė lašelio iš to, išskyrus tas šventas ir pašvestas sielas, kad ir kaip ilgai būtų mokęsi ar studijavę, nebūtų įsisavinęs ar kada nors supratęs. Tik tos galios dėka Dievo mylimasis Tiesos Saulės Apsireiškimo dienomis buvo išaukštintas ir tapo nepriklausomas nuo viso žmogiškojo pažinimo. Ne, iš jų širdžių ir iš jų įgimtų galių šaltinių nesulaikomai pasipylė pati žmogiškojo pažinimo ir išminties esmė.

CXXV. O Mano broli! Kai tikrai ieškantis žengia ieškojimų keliu, vedančiu į Amžinojo pažinimą, jis pirmiausia turi išvalyti iš savo širdies, kuri yra Dievo paslapčių apreiškimo sostas, visą turimą pažinimo dulkių sluoksnį ir šėtonišką užgaidų įsikūnijimo užuominas. Jis turi išvalyti iš savo krūtinės, kuri yra nuolatinės Mylimojo meilės šventovė, visą purvą ir atskirti savo sielą nuo visko, kas priklauso vandeniui ir moliui, nuo visų neaiškių bei efemeriškų potraukių. Jis turi taip apvalyti savo širdį, kad joje nebeužsiliktų jokių meilės ar neapykantos likučių, kad akla meilė nepriverstų jo klysti, o neapykanta nenukreiptų jo nuo tiesos. Netgi tu šią dieną liudiji, kad daugumai žmonių per tą meilę ir neapykantą netenka matyti nemirtingojo Veido, kad jie toli nuklydo nuo Dievo paslapčių įsikūnijimų ir neganomi klajoja užsimiršimo ir klaidų tyruose.

Toks ieškotojas visais laikais turi dėti savo viltis į Dievą, turi išsižadėti pasaulio tautų, turi atsiriboti nuo dulkių pasaulio ir laikytis To, Kuris yra Viešpačių Viešpats. Jis niekada neturi siekti būti viršesnis už kitus, nuo savo širdies lentelės turi nuplauti visus išdidumo ir tuščios šlovės pėdsakus, turi rodyti pakantumą ir nusižeminimą, laikytis tyliai ir vengti tuščių kalbų. Nes liežuvis yra rūksntanti ugnis, o kalbos perteklius yra mirtinas nuodas. Materiali ugnis praryja kūną, tuo tarpu kalbos ugnis sudegina ir širdį, ir sielą. Pirmoji dega tik valandėlę, o pastaroji tveria šimtmetį.

Ieškotojas taip pat privalo laikyti apkalbas baisiausia klaida ir būti nuošalėje nuo jų karalystės, nes apkalbos užgesina širdies šviesą ir sunaikina sielos gyvybę. Jis turi tenkintis mažu ir būti laisvas nuo visų nežabotų troškimų. Jis turi branginti draugystę tų, kurie atsisakė pasaulio, vengti pagyrūniškų bei pasaulietiškų žmonių ir laikyti tai didele nauda. Kiekvienos dienos apyaušriu jis turi bendrauti su Dievu ir visa savo siela siekti, kad rastų savo Mylimąjį. Kiekvieną abejonę jis turi sudeginti Jo meilingo minėjimo liepsnose ir žaibu pralėkti pro viską, išskyrus Jį. Jis turi remti neturtėlius ir niekada negailėti savo malonės vargšams. Jis turi rodyti švelnumą visiems gyvūnams, ir kur kas didesnį savo broliams, kuriems suteikta kalbos dovana. Jis nedvejodamas turi paaukoti savo gyvybę dėl Mylimojo ir neleisti, kad žmonės nukreiptų jį nuo Tiesos. Jis neturi linkėti kitiems to, ko nelinki pats sau, arba žadėti tai, ko negali įvykdyti. Visa širdimi jam reikia vengti kėslautojų ir melstis už jų nuodėmių atleidimą. Jis turi atleisti nuodėmingajam ir niekada su panieka nežiūrėti į jo padėtį, nes nė vienas nežino, koks bus jo paties galas. Kaip dažnai nuodėmingasis savo mirties valandą pasiekia tikėjimo esmę ir įtraukęs nemirtingumo kvapą nuskrieja į Susiėjimą aukštybėse! O kaip dažnai ištikimas tikintysis sielai atsiskiriant taip pasikeičia, kad įpuola į baisiausias liepsnas!

Mūsų tikslas apreiškiant šias įtikinamas ir svarias ištarmes yra įrodyti ieškančiajam, kad viską, išskyrus Dievą, jis turi laikyti laikinu, o visus daiktus, išskyrus Tą, Kuris yra visų susižavėjimo Objektas, grynu nieku.

Tai ir yra išaukštintųjų požymiai, kurie sudaro dvasingųjų skiriamąjį požymį. Jie jau buvo paminėti kalbant apie reikalavimus keliautojams, kurie eina Teigiamo Pažinimo keliu. Kai atsiribojęs keliautojas ir nuoširdus ieškantysis įvykdo šiuos pagrindinius reikalavimus, tada, ir tik tada, jį galima vadinti tikru ieškančiuoju. Kai jis įvykdo sąlygą, nurodytą šioje eilutėje: “Kas stengiasi Mūsų labui”, — tas džiaugsis palaima, kurią patvirtina žodžiai: “Savais Keliais tikrai Mes vesime jį.”

Tik tada, kai ieškojimo, nuoširdaus siekimo, nerimastingo troškimo, aistringo atsidavimo, karštos meilės, susižavėjimo ir ekstazės žibintą uždegs pati ieškančiojo širdis, o Jo mielaširdystės vėjelis padvelks virš jo sielos, klaidos tamsa išnyks, abejonių ir nuogąstavimų rūkai išsisklaidys ir pažinimo bei tikrumo šviesa apims jo esmę. Tą valandą paslaptینگasis Šauklys, nešdamas džiaugsmingą Dvasios žinią, švies iš Dievo Miesto kaip skaistus rytas ir pūsdamas pažinimo trimitą prikels širdį, sielą ir dvasią iš nerūpestingo snaudulio. Tada daugelis amžinosios Dvasios dovanų ir begalinė malonė suteiks ieškančiajam tokį naują gyvenimą, jog jis pasijus esąs apdovanotas nauju regėjimu, nauja klausa, nauja širdimi ir nauju protu. Jis pamatys akivaizdžius visatos ženklus ir perpras nematomas sielos paslaptis. Žvelgdamas Dievo akimis jis kiekviename atome pamatys duris, vedančias į absoliutaus tikrumo padėtį. Visuose dalykuose jis atskleis Dieviškojo Apreiškimo paslaptis ir amžinojo Apsireiškimo liudijimus.

Prisiekiu Dievu! Jeigu jis yra tas, kuris eina tiesos keliu ir siekia užkopti į teisingumo aukštumas, kad pasiektų šią šlovingą ir išaukštiną padėtį, jis įkvėps iš už tūkstančio mylių Dievo kvapą ir pamatys spindintį Dieviškojo kelio rytą, kylantį virš visų daiktų Aušros. Visi iki vieno daiktai, kad ir kokie maži, bus jam apreiškimas, vedantis pas jo Mylimąjį, jo ieškojimų Objektą. Toks didelis bus to ieškančiojo išvalgumas, kad galės atskirti tiesą nuo melo, lygiai kaip atskiria saulę nuo šešėlio. Jeigu net į nuošaliausius kampelius Rytuose atsklis saldūs Dievo kvapai, jis tikrai juos atpažins ir įkvėps jų kvapą, jei net ir gyvens atkampiausioje vietoje Vakaruose. Panašiai jis atskirs visus Dievo ženklus — Jo nuostabias

ištarmes, Jo didžiuosius darbus ir galingus žygius — iš žmonių darbų, žodžių ir būdo, kaip ir juvelyras kad atskiria perlą nuo akmens, arba žmogus kad atpažįsta pavasarį ir rudenį, karštį ir šaltį. Kai iš žmogaus sielos kanalo bus išvalyti visi pasaulietiški ir trukdantys potraukiai, ji tikrai neklysdama galės priimti Mylimojo kvapą iš neišmatuojamo atstumo ir to kvapo vedama pasiekti ir įžengti į Tikrumo Miestą.

Čia jis pamatys Jo amžinosios Išminties stebuklus ir ras visą slėpinąją mokymą šlamančiuose lapuose Medžio, kuris tarpsta tame Mieste. Ir savo vidine, ir išorine klausia jis išgirs iš jo dulkių šlovės ir pagyrų himnus, pasiekiančius Viešpačių Viešpatį, o savo vidiniu regėjimu atskleis “sugrįžimo” ir “atgimimo” paslaptis.

Kokie neišpasakytai šlovingi tie ženklai, simboliai, apreiškimai ir grožis, kurį Tas, Kuris yra Vardų ir Požymių Karalius, suteikė tam Miestui! Pasiekus tą Miestą, troškulys numalšinamas be vandens, o Dievo meilė užsidega be ugnies. Kiekviename žolės stiebelyje užrašytos neįžvelgiamos Išminties paslaptys, o kiekviename rožės krūme miriadai lakštingalų palaimintoje ekstazėje suokia savo giesmes. Jo stebuklingos tulpės atskleidžia negėstančios Liepsnos Degančiame Krūme paslaptį, o jo saldūs šventumo kvapai įtraukia Mesijo Dvasios kvapsnį. Jis turi turtus be aukso ir suteikia nemirtingumą be mirties. Kiekviename iš jo lapelių saugomi neapsakomi malonumai, o kiekviename kambaryje slepiasi nesuskaičiuojamos paslaptys.

Tie, kurie narsiai darbuojasi ieškodami Dievo, kai atsisakys visko, išskyrus Jį, bus taip traukiami ir prisiriš prie to Miesto, kad nė akimirkos atsiskyrimas nuo jo jiems atrodys neįmanomas. Jie girdės nepajudinamus įrodymus, tariamus tamė susirinkime esančio Hiacinto, ir gaus tikriausius liudijimus jo Rožės grožio ir Lakštingalos giesmės dėka. Maždaug kartą per tūkstantį metų tas Miestas bus atnaujinamas ir iš naujo išpuošiamas...

Tas Miestas yra ne kas kita, kaip Dievo žodis, apreikštas kiekviename amžiuje ir laikotarpyje. Mozės dienomis tai buvo Senasis Testamentas; Jėzaus dienomis — Biblija; Mahometo, Dievo Pranašo, dienomis — Koranas; šią dieną — Bajanas; o Laikotarpyje

To, Kuris apsireikš Dievo dėka, Jo paties Knyga — Knyga, kuriai reikės priskirti visų ankstesnių Laikotarpių Knygas; Knyga, kuri tarp jų yra nepaprasta ir aukščiausia.

CXXVI. Kad ir į kokią vietą Mus ištremtų, kad ir kokius didelius vargus Mes kęstume, tie, kurie yra Dievo žmonės, turi ryžtingai ir visiškai pasitikėdami nukreipti akis į Šlovės Aušrą ir daryti viską, kas gali pagerinti pasaulį ir apšviesti jo tautas. Visa, kas Mus ištiko praeityje, palaikė Mūsų Apreiškimo interesus ir paryškino jo garbę; ir visa, kas Mus ištiks ateityje, turės tokias pat pasekmes. Visa savo širdimi laikykitės Dievo Tikėjimo, Tikėjimo, kuri siuntė Tas, Kuris yra Aukščiausioji Lemtis, Išmintingasis. Su didžiausia mielaširdyste ir gailėstingumu Mes kvietėme ir nurodėme visoms tautoms ir tautelėms tai, kas tikrai neša joms naudą.

Tiesos Saulė, kuri šviečia savo didžiausiu skaistumu, yra Mūsų liudininkė! Tie, kurie yra Dievo žmonės, neturi jokių kitokių siekių, tik norą atgaivinti pasaulį, padaryti gyvenimą jame kilnesnį ir dvasiškai prikelti jo tautas. Teisingumas ir gera valia visais laikais žymėjo jų santykius su visais žmonėmis. Jų išorinis elgesys yra jų vidinio gyvenimo atspindys, o jų vidinis gyvenimas yra jų išorinio elgesio veidrodis. Jokia uždanga neslepia ir neslopina amžinųjų tiesų, kuriomis remiasi jų Tikėjimas. Visų žmonių akivaizdai tos amžinosios tiesos yra atskleistos ir neklystamai atpažįstamos. Patys jų darbai liudija šių žodžių tiesą.

Kiekviena išvalgi akis gali šią Dieną pamatyti Dievo Apreiškimo apyaušrio šviesą, o kiekviena atidi ausis gali atpažinti Balsą, atsklidusį iš Degančio Krūmo. Taip teka Dieviškojo gailėstingumo vandenys, kad Tas, Kuris yra Dievo ženklų Aušra ir Jo šlovės liudijimo Apreiškėjas, neturi jokių šydų ar uždangų, kai bendrauja ir kalbasi su žemės tautomis ir jos giminėmis. Kokia daugybė tų, kurie širdyje linkėdami blogo ieškojo Mūsų Akivaizdos ir po to išvyko tapę lojaliais ir mylinčiais draugais! Malonės vartai plačiai atverti prieš kiekvieną žmogų. Išoriškai bendraudami Mes vienodai elgėmės su teisiuoju ir nuodėminguoju, kad ir nedorėliui galėtų atsiverti bekraštis Dievo mielaširdystės vandenynas. Mūsų vardas

“Slėpiningasis” paskleidė virš žmonių tokią šviesą, kad atžagareivis įsivaizdavo esąs priskaičiuotas prie dievobaimingųjų. Jokio žmogaus, kuris ieško Mūsų, neapvilsime, lygiai kaip ir tam, kuris atgrėžė savo veidą į Mus, nebus uždrausta įžengti į Mūsų dvarą...

O bičiuliai! Padėkite vieninteliui tikrajam Dieviui, tebus išaukštinta Jo šlovė, savo gerais darbais, tokiu elgesiu ir charakteriu, kuris yra priimtinas Jo žvilgsniui. Tas, kuris siekia būti Dievo padėjėju šią Dieną, teužsimerkia prieš viską, ką jis gali turėti, ir teatsimerkia prieš Dievo dalykus. Tegū daugiau jis nebeužsiima tuo, kas teikia jam naudos, ir rūpinasi tuo, kas išaukštintų Visagalio, Kuriam viskas paklūsta, vardą. Jam reikėtų nuvalyti nuo savo širdies visas šėtoniškas aistras ir nuodėmingus troškimus, nes Dievo baimė yra ginklas, kuris gali atnešti jam pergalę, svarbiausia priemonė, kuri padeda pasiekti tikslą. Dievobaimingumas yra skydas, ginantis Jo Tikėjimą, priedanga, padedanti Jo žmonėms laimėti pergalę. Tai vėliava, kurios joks žmogus negali suteršti, jėga, kuriai neprilygsta jokia galia. Su jo pagalba ir leidimu To, Kuris yra Angelų Viešpats, tie, kurie priartėjo prie Dievo, sugebėjo nugalėti ir pavergti žmonių širdžių citadeles.

CXXVII. Jeigu jūs norėtumėte, o žmonės, pažinti Dievą ir atskleisti Jo galios didybę, tada į Mane žvelkite Mano akimis, o ne akimis visų, išskyrus Mano. Kitaip jūs niekada nesugebėsite pažinti Manęs, nors ir gilinsitės į Mano Tikėjimą tiek, kiek Mano Karalystė gyvuoja, ir galvosite apie visus sutvertus daiktus visą Dievo, Visų Aukščiausiojo Viešpaties, Visagalio, Amžinojo, Išmintingojo, amžinybę. Šitaip Mes apreiškėme Mūsų Apreiškimo tiesą, kad žmonės laimingai pabustų iš savo nerūpestingumo ir būtų tarp jų, kurie supranta.

Matote, kokia žema padėtis tų žmonių, kurie gerai žino, kaip Aš aukojau Save ir Savo giminę eidamas Dievo keliu ir saugodamas jų tikėjimą Juo, kurie tikrai žino, kaip Mano priešai varžė Mane tomis dienomis, kai žmonių širdys drebėjo iš baimės, dienomis, kai jie slėpėsi nuo Dievo mylimųjų ir Jo priešų akių bei buvo užsiėmę savo pačių saugumu ir ramybe.

Mums galiausiai pasisekė apreikšti Dievo Tikėjimą ir išaukštinti jį iki tokios padėties, kad visi žmonės, išskyrus tuos, kurie savo širdyje puoselėjo piktus kėslus prieš šį Jaunuolį, prisijungė prie Visagalio, pripažino aukščiausią Dievo valdžią ir Jo galingą karalystę. Tačiau, nepaisant šio Apreiškimo, kurio įtaka apėmė visus tvarinius, ir šios Šviesos skaistumo, į kurią panašios nė vienas iš jų nematė, žiūrėkit, kaip Bajano žmonės paneigė ir paniekinė Mane. Kai kurie išsuko iš Dievo Kelio, nepripažino To, Kuriu tikėjo, valdžios ir elgėsi įžeidžiamai Dievo, Galingojo, Aukščiausiojo Gynėjo, Labiausiai Išaukštinto, Didingojo, atžvilgiu. Kiti dvejojo ir lūkuriavo Jo kelyje ir laikė Sutvėrėjo Tikėjimą, pačią tiesą, neverta, jeigu ji nebus paremta įrodymais to, kuris buvo sutvertas Mano Valios dėka. Taip jų darbai niekuo nesibaigė, tačiau to jie nesuvokė. Tarp jų yra tas, kuris siekė matuoti Dievą pagal savo matą ir taip buvo suklaidintas Dievo vardų, kad net pakilo prieš Mane ir prakeikė Mane lyg tą, kuris būtų nusipelnęs mirties pasmerkimo, ir kuris Mane kaltino tokiomis nuodėmėmis, kuriomis pats buvo nusikaltes.

Todėl Aš išpažįstu Savo vargus ir Savo sielvartus Tam, Kuris sutvėrė Mane ir patikėjo Man Savo Žinią. Jam Aš skiriu Savo padėką ir pagyrimą už viską, ką Man skyrė, už Savo vienišumą ir vargą, kurį kenčiu rankose tų žmonių, kurie taip toli nuo Jo nuklydo. Aš kantriai iškenčiau ir toliau iškęsiu vargus, kurie Man tenka, ir sudėsiu visą Savo viltį ir pasitikėjimą į Dievą. Jo Aš nužemintai prašysiu: Vesk Savo tarnus, o Mano Viešpatie, į Tavo malonės ir dovanų dvarą ir nepasmerk jų Tavo atlaidumo stebuklų bei Tavo gausingos palaimos netekėliai. Nes jie nežino, ką Tu jiems skyrei per Savo gailestingumą, kuris apgaubė visus tvarinius. Išoriškai, o Viešpatie, jie atrodo menki ir bejėgiai; viduje jie tėra našlaičiai. Tu esi Maloningasis, Dosnasis, Labiausiai Išaukštintas, Didingasis. Neužleisk ant jų, o Mano Dieve, Savo rūstybės įtūžio ir priversk juos sulaukti tokio laiko, kai apsireikš Tavo gailestingumo stebuklas ir jie galės laimingai grįžti pas Tave prašyti atleidimo už dalykus, kuriuos jie darė prieš Tave. Tikrai Tu esi Atleidžiantis, Gailestingasis.

CXXVIII. Sakau: argi žmogui tinka skelbtis esant savo Viešpaties, Gailestingą, sekėju, tačiau savo širdimi tvirti paties šėtono darbus? Ne, tai nepritinka jam, ir Jis, Kuris yra Šlovingą Grožis, yra Mano liudininkas. Jeigu tik jūs tą suvoktumėte!

Išvalykite iš savo širdžių meilę pasaulietiniams dalykams, savo kalboje neminėkite nieko, išskyrus Jį, visa savo būtybe stenkitės atsikratyti to, kas gali sutrukdyti jums matyti Jo veidą ar suvilioti jus piktų ir nuodėmingų polinkių raginimais. Tegu jus lydi Dievo baimė, o žmonės, ir būkite iš tų, kurie eina teisingumo keliu.

Sakau: jeigu jūs elgesys, o žmonės, prieštarautų jūsų įžadams, kaip tada jūs galėtumėte išsiskirti iš tų, kurie, pripažindami tikėjimą Viešpačiu savo Dievu, nespėjus Jam nusileisti šventumo debyse atsisakė Jį pripažinti ir paneigė Jo tiesą? Atsiribokite nuo visų šio pasaulio potraukių ir jo tuštybių. Saugokitės, kad jūs nepriartėtumėte prie jų, nes jie siūlo jums pasiduoti savo pačių aistroms ir pavydiems troškimams ir trukdo jums įžengti į tiesų ir šlovingą Kelią.

Žinokite, kad žodis "pasaulis" reiškia jūsų nepripažinimą Tò, Kuris yra jūsų Sutvėrėjas, ir jūsų grimzdimą į viską, išskyrus Jį. Kita vertus, "ateinantis gyvenimas" reiškia dalykus, kurie leidžia jums saugiai prieiti prie Dievo, Šlovingą, Neprilygstamojo. Šią Dieną nuo mylinčio Dievo jus skiria tik pasaulis. Bėkite nuo jo, kad būtumėte priskaičiuoti prie palaimintųjų. Jeigu žmogus norės pasipuošti žemės puošmenomis, dėvėti jos papuošalus arba naudotis tuo, ką ji siūlo, jokios žalos nebus, jeigu jis niekam neleis atsistoti tarp savęs ir Dievo, nes Dievas suteikė visus gerus dalykus, sukurtus danguose ar žemėje, tiems Savo tarnams, kurie tikrai Juo tiki. Valgykite, o žmonės, gerus valgius, kuriuos Dievas dovanuoja jums, ir neatsisakykite Jo stebuklingų dovanų. Siųskite Jam padėką ir pagyras ir būkite iš tų, kurie rodo tikrą dėkingumą.

O tu, kuris pabėgai iš namų ir ieškojai Dievo akivaizdos! Skelbk žmonėms savo Viešpaties Žinią, kad ji galėtų sulaukyti juos nuo bjaurių kėslų ir nuodėmingų aistrų ir priverstų prisiminti Dievą, Labiausiai Išaukštintą, Didį. Sakau: bijokitės Dievo, o žmonės, ir venkite pralieti kieno nors kraują. Nesipeškite su savo kai-

mynais ir būkite iš tų, kurie daro gera. Saugokitės kelti netvarką žemėje po to, kai joje įsigalės tvarka, ir neskite pėdomis tų, kurie nuklydo.

Kas pakils mokyti savo Viešpaties Tikėjimo, tegu pirmiausia pats išmoksta, kad jo kalba galėtų patraukti širdis tų, kurie jo klausysis. Kol jis pats neišmoks, jo lūpų tariami žodžiai nepasieks ieškančiojo širdies. Saugokitės, o žmonės, kad nebūtumėte iš tų, kurie duoda gerą patarimą kitiems, tačiau patys pamiršta juo sekti. Tokių žmonių žodžiai, o, be žodžių, ir visų dalykų tikrovė, ir, be šios tikrovės, angelai, esantys arti Dievo, kaltina juos melu.

Jeigu tokiam kada nors pasisektų paveikti kokį žmogų, ši sėkmė būtų priskirta ne jam, o Dievo žodžių poveikiui, kaip įsakyta To, Kuris yra Visagalis, Išmintingasis. Dievo akivaizdoje jis yra laikomas gėstančiu žibintu.

Sakau: nedarykit, o žmonės, to, kas neša jums gėdą ar daro negarbę Dievo Tikėjimui žmonių akyse, ir nebūkite pikto tvėrėjai. Nesiekite to, ką jūsų protas smerkia. Venkite visokių nedorybių, nes tokius dalykus draudžia jums Knyga, kurios niekas neliečia, išskyrus tuos, nuo kurių Dievas nuvalė visus kaltės pėdsakus ir priskaičiavo prie tyrujų.

Būkit teisingi sau ir kitiems, kad per jūsų darbus tarp Mūsų ištikimų tarnų būtų apreikšti teisingumo įrodymai. Saugokitės, kad nepasikėsintumėte į savo kaimyno gera. Įrodykit esą verti jo pasitikėjimo ir į jus sudėtų vilčių ir negailėkit vargšams dovanų, kurias jums suteikė Dievas. Jis tikrai atsimokės dosniesiems ir dvigubai atlygins už tai, kas paaukota. Nėra kito Dievo, išskyrus Jį. Visi tvariniai ir jų karalystė yra Jo. Jis suteikia Savo dovanas, kam panorėjęs, ir atima, iš kurių nori. Jis yra Didysis Davėjas, Dosniausias, Dovanotojas.

Sakau: mokykite Dievo Tikėjimo, o Bahá žmonės, nes Dievas kiekvienam skyrė pareigą skelbti Jo Žinią ir laiko tai vertingiausiu iš visų darbų. Tas darbas priimtinas tik tada, kai tas, kuris moko Tikėjimo, jau tvirtai tiki Dievu, Aukščiausiu Gynėju, Atlaidžiuoju, Visagaliu. Dar daugiau, Jis įsakė, kad Jo Tikėjimą skleis-tų žmonių žodžio galia, o ne smurtas. Toks įsakymas atėjo iš Kara-

lystės To, Kuris yra Labiausiai Išaukštintas, Išmintingasis. Venkite tarpusavio nesantaikos, ne, stenkitės įtikinti žmones taja tiesa švelniu būdu ir maloniais žodžiais. Jei jūsų klausytojas juos priima, tai jis daro savo naudai, o jei ne, nusigręžkite nuo jo ir atsigręžkite veidu į šventą Dievo Dvarą, spindinčio šventumo sostą.

Nesiginčykite nė su vienu dėl šio pasaulio dalykų ir jo reikalų, nes Dievas apleido tuos, kurie susižavėjo jais. Iš viso pasaulio Jis pasirinko Sau tik žmonių širdis - širdis, kurias gali pavergti apreiškimo ir žodžio angelai. Taip įsakė Bahá Pirstai Dievo neatšaukiamo įstatymo Lentelėje valia To, Kuris yra Aukščiausioji Lemtis, Visažinis.

CXXIX. O einantysis Dievo keliu! Pasiimk savo dalį iš Jo malonės vandenyno ir neatsisakyk dalykų, kurie slepiasi jo gelmėse. Būk iš tų, kurie gavo Jo turtų. Vieno to vandenyno lašelio, paskleisto virš visko, kas yra danguose ir žemėje, pakaktų praturtinti juos Dievo, Visagalio, Visažinio, Išmintingojo, malone. Išsižadėjimo rankomis semkite iš tų gyvybingų vandenų ir šlakstykite ant visų tvarinių, kad jie galėtų atsikratyti viso žmonių sukurto ribotumo ir prisiartinti prie galingo Dievo sosto, tos šventos ir spindinčios Vietos.

Neliūdėk, jei tai tau reikės atlikti vienam. Tėgu tau pakaks vien tik Dievo. Artimai bendrauk su Jo Dvasia ir būk tarp dėkingųjų. Skelbk savo Viešpaties Tikėjimą visiems, kurie yra danguose ir žemėje. Jei nors vienas žmogus atsilies į tavo kvietimą, sudėk prieš jį Viešpaties, tavo Dievo, išminties perlus, kuriuos Jo Dvasia pasiuntė tau žemėn, ir būk iš tų, kurie tikrai tiki. O jei kuris atmes tavo pasiūlymą, nusigręžk nuo jo ir sudėk savo viltis ir pasitikėjimą į Viešpatį, tavo Dievą, visų pasaulių Viešpatį.

Dievo teisingumo vardan! Ant to, kas atveria savo lūpas šią Dieną ir pamini savo Viešpaties vardą, nusileis Dieviškojo įkvėpimo angelai iš Mano, Visažinio, Išmintingojo, vardo dangaus. Jam Aš siūsiu Susiėjimą iš aukštybių, ir kiekvienas iš jų aukštai iškėlęs laikys taurę, pilną skaisčiausios šviesos. Šitaip buvo įsakyta Dievo Apreiškimo karalystėje valia To, Kuris yra Šlovingasis, Galingasis.

Slėpdamasis už Šventosios Uždangos, pasiruošęs tarnauti Dievui laukia Jo išrinktųjų būrys, kuris apsireikš žmonėms, kuris padės Jo Tikėjimui, kuris nieko nebijos, nors ir visa žmonija sukiltų ir kariautų su juo. Jie yra tie, kurie akivaizdoje gyvenančių žemėje bei danguje pakils ir garsiai šaukdami skelbs Visagalio vardą, ir kvies žmonių vaikus eiti Dievo, Šlovingojo, Pagirtojo, keliu. Eik ir tu jų keliu, ir tegu niekas tavęs negąsdina. Būk tarp tų, kurių pasaulio sumaištis, kad ir kaip juos gąsdintų jų Sutvėrėjo kelyje, niekada nenuliūdina, kurių tikslo niekada nesunaikina nusidėjusiųjų kaltė.

Eik tolyn su Dievo Lentele ir Jo ženklais bei prisijunk prie tų, kurie įtikėjo Manimi, ir skelbk jiems Mūsų švenčiausiojo Rojaus žinią. Tada įspėk tuos, kurie prilygino save Jo partneriams. Sakau: Aš atėjau pas jus, o žmonės, iš šlovės Sosto ir nešu jums Dievo, Galingiausio, Labiausiai Išaukštinto, Didingojo, žinią. Savo rankoje Aš turiu Dievo, jūsų Viešpaties, jūsų protėvių Viešpaties, liudijimą. Pasverkite jį savo turimomis tikslėmis svarstyklėmis, Dievo Pranašų ir Pasiuntinių liudijimo Svarstyklėmis. Jeigu jūs pamatysite, kad jis remiasi tiesa, jeigu jūs patikėsite, kad jis yra Dievo, tada sergėkitės ir neieškokite kliaudų, kad jūsų darbai nebūtų tušti ir jūsų pačių nepriskirtų prie netikėlių. Tai iš tikrųjų yra tiesos dėka žemėn siųstas Dievo ženklas, per kurį Jo tvariniams buvo apreikšta Jo Tikėjimo vertė ir tyrumo vėliavos pakeltos tarp žemės ir dangaus.

Sakau: tai yra paslaptingas Raštas su antspaudu, neatšaukiamo Dievo Įstatymo išdas, kuriame saugomi Šventumo Pirštais parašyti žodžiai, apgaubti neįžvelgiamos paslapties šydo, o dabar siųsti žemėn ženklan malonės Tė, Kuris yra Visagalys, Amžinasis. Jame Mes surašėme likimus visų, kurie gyvena žemėje ar yra danguje. ir išvardijome visų, nuo pirmo iki paskutinio daikto, pažinimą. Visiškai niekas negali nuliūdinti ar praslysti pro Jį, ar būtų sukurtas praeityje, ar ateityje, jeigu tik jūs tai suvokiate.

Sakau: Apreiškimas, siųstas Dievo, tikrai buvo pakartotas, o Mūsų galios ištiesta Ranka užtemdė visa, kas yra danguje, ir visa, kas yra žemėje. Mes tiesos, ir tik tiesos dėka apreiškėme be galo

mažą Mūsų neįžvelgiamos Paslapties dalelytę ir, štai, tų, kurie pripažino Sinajaus puikybės spindesį, nebeliko, kai jie pamatė šią Raudoną Šviesą, kaip žaibo blykstelėjimą, gaubiančią Mūsų Apreiškimo Sinajų. Šitaip Tas, Kuris yra Gailestingą Grožis, atėjo debesyse Jo liudijimo ir įsakymo, perteikto Dievo, Šlovingojo, Išmintingą, Valios dėka.

Sakau: išeik iš Savo švento rūmo, o Dangaus Mergelė, Išaukštinto Rojaus gyventoja! Apsigauk kaip tik Tu nori Nemirtinumo Rūbo šilkais ir Šlovingojo vardu Šviesos išpuoštu Drabužiu. Tada išgirsk saldų, nuostabų Balso skambesį, einantį iš Tavo Viešpaties, Neprieinamojo, Aukščiausiojo, Sosto. Atidenk Savo veidą ir parodyk juodaakės Mergelės grožį, ir neatimk Dievo tarnams galimybės pamatyti Tavo spindinčio veido šviesą. Neliūdėk, jei išgirsi liūdnius žemės gyventojų atodūsius arba dangaus gyventojų verksmą. Tegu jie pražūsta sunykimo dulkėse. Tegu jie pavirsta į nieką, nes neapykantos ugnis užsiliepsnojo jų krūtinėse. Tada užgiedok prieš žemės ir dangaus žmonių veidus skambiausiu balsu pagyrimo himną atminčiai Tò, Kuris yra Dievo vardų ir požymių Karalius. Šitokį Mes lėmėme Tau likimą. Mes tikrai esame tie, kurie pasiekia Savo tikslą.

Saugokis, kad iš Savęs Tu, Kuris esi Tyrumo Esmė, neatimtum Savo spindinčios šlovės rūbo. Ne, geriau nuolat praturtink Save tvarinių karalystėje Savo Viešpaties rūbu be nuodėmės, kad puikus Visagalio atvaizdas atsispindėtų per Tave visuose tvariniuose, o Tavo Viešpaties malonę pačiame sužydėjime įkvėptų visi tvariniai.

Jeigu Tu pajauti kurį nors kvepiant Tavo Viešpaties meile, paaukok Save jo labui, nes Mes sukūrėme Tave tokiam tikslui ir tik šiam tikslui nuo neatmenamų laikų sudarėme su Tavimi sandorą Mūsų išrinktųjų susijimo akivaizdoje. Nebūk nekantrus, jei aklieji širdimi mes į Tave savo tuščių fantazijų ietis. Palik juos ramybėje, nes jie atsiliepia į nedorėlių raginimus.

Sušukite dangaus ir žemės gyventojų akivaizdoje: Aš esu Dangaus Mergelė, Palikuonė, pagimdyta Bahá Dvasios. Mano buveinė yra Jo, Šlovingojo, Vardo Rūmai. Aš buvau papuošta Jo vardų

puošmena Susiejimo aukštybėse akivaizdoje. Mane apgaubė nepažeidžiamo saugumo šydu ir paslėpė nuo žmonių akių. Aš manau, kad girdėjau dieviško ir neprilygstamo saldumo Balsą, sklandantį iš dešinės Gailestingumo Dievo pusės, ir, štai, visas Rojus sujudo ir sudrebėjo prieš Mane nekantraudamas išgirsti jo tariamus žodžius ir pamatyti grožį To, Kuris juos ištarė. Šitaip Mes šioje šviečiančioje Lentelėje saldžiausiąja kalba apreiškėme eiles, kurias Amžinybės Kalba panoro ištarti knygoje Qayyumu'l-Asmá.

Sakau: Jis įsako, ką panorėjęs, Savo aukščiausios valdžios dėka ir daro, ką Pats nori Savo paties įsakymu. Jo neklausinės apie dalykus, kuriuos Jis panoro įsakyti. Jis iš tikrųjų yra Nevaržomas, Galingasis, Išmintingasis.

Tie, kurie prarado tikėjimą Dievu ir sukilo prieš Jo aukščiausią valdžią, yra bejėgės savo nuodėmingų polinkių ir troškimų aukos. Jie grįš į savo buveinę pragaro liepsnose: baisi yra nepripažįstančiųjų buveinė!

CXXX. Būkite dosnūs klestėdami ir dėkingi neturte. Būkit verti savo kaimyno pasitikėjimo ir žvelkit į jį giedru ir draugišku veidu. Būkit lobiu vargšui ir išpėkit turtuolį, atsakykit į neturtėlio šauksmą ir išlaikykit savo pažado šventumą. Spręskit teisingai ir kalbėkit atsargiai. Būkit teisingi visiems žmonėms ir rodykit jiems visą savo nuolankumą. Būkit žibintu tiems, kurie vaikšto tamsoje, džiaugsmu paskendusiams sielvarte, šaltiniu ištroškusiems, dangumi nusiminusiems, apginkite ir stiprinkite priespaudos aukas. Tegu dorumas ir teisingumas lydi visus jūsų veiksmus. Būkit namais svetimajam, balzamu kenčiančiam, galingu bokštu bėgliui. Būkit akimis akilajam ir rodančia kelią šviesa klystančiojo kojoms. Būkit tiesos veido puošmena, karūna ant ištikimybės kaktos, teisingumo šventovės kolona, gyvybės kvapu žmonijos kūnui, teisingumo angelų vėliava, šviesuliu virš dorybių horizonto, rasa žmogaus širdies dirvai, arka pažinimo vandenyne, saule gausybės danguje, perlu išminties karūnoje, spindinčia šviesa jūsų kartos dangaus skliaute, vaisiumi ant nuolankumo medžio.

CXXXI. Amžių Karaliaus Plunksna niekad nenustojo minėjusi Dievo mylimųjų. Vienu metu Jo Plunksna liejo gailestingumo upes, kitu metu jos judėjimas apreiškė Dievo Knygą. Jis yra Tas, su kuriuo negali lygintis nė vienas, Kurio ištarnei negali prilygti nė vieno mirtingojo žodžiai. Jis yra Tas, kuris nuo amžių buvo pasodintas į valdžios ir galios sostą, Tas, Kurio lūpomis byloja patarimai, galintys patenkinti visos žmonijos reikmes, ir perspėjimai, kurie gali jai padėti.

Vienintelis tikrasis Dievas yra Mano liudininkas, ir Jo tvartiniai patvirtins, kad nė akimirka Aš neleidau Sau slėptis nuo žmonių akių ir nesutikau saugoti Savo asmenį nuo jų įžeidimo. Aš pakilau visų žmonių akivaizdon ir liepiau jiems pildyti tai, kas Man teikia malonumą. Mano tikslas yra gerinti padėtį pasaulyje ir teikti ramybę jo tautoms. Žmonijos gerovė, jos taika ir saugumas nepasiekiami tol, kol nebus tvirtos jos vienybės. Šios vienybės niekada nebus, jei tie patarimai, kuriuos apreiškė Aukščiausiojo Plunksna, bus pasmerkti užmarščiai.

Jo išartų žodžių galios dėka visą žmoniją gali apšviesti vienybės šviesa, o Jo Vardo minėjimas turi galią uždegti visų žmonių širdis ir sudeginti visas uždangas, skiriančias juos nuo Jo šlovės. Vienam teisingam darbui suteikiama tokia galia, kuri gali pakelti dulkes taip aukštai, kad jos pakiltų virš dangų dangaus. Ji gali sutraukti visus ryšius ir atkurti jėgą, kuri buvo išėikvota ir dingusi...

Būkit tyri, o žmonės, būkit tyri; būkit teisingi, būkit teisingi... Sakau: o Dievo žmonės! Tai, kas gali užtikrinti pergalę To, kuris yra Amžinoji Tiesa, Jo angelai ir padėjėjai žemėje buvo surašyti Šventose Knygose ir Raštuose ir yra apreiškinti aiškiai kaip saulė. Tie angelai yra tokie teisingi darbai, toks elgesys ir charakteris, kokie priimtini Jo akivaizdai. Kas šią Dieną pakyla pagelbėti Mūsų Tikėjimui ir kviečia sau į talką pagirtino charakterio ir teisingo elgesio angelus, to darbo įtaka tikrai pasklis po visą pasaulį.

CXXXII. Vienintelio tikrojo Dievo Tikslas, tebūnie išauškintina Jo šlovė, apreiškiant Save žmonėms, yra iškelti tuos perlus, kurie slepiasi jų tikros ir giliausios esybės kasyklose. Dievo Tikėji-

mo ir Jo Religijos esmė yra ta, kad įvairios žemės bendruomenės ir daugialypės religinio tikėjimo sistemos šią Dieną negalėtų stiprinti priešiško jausmo tarp žmonių. Šie principai ir įstatymai, šios tvirtai sukurtos ir galingos sistemos kilo iš vieno Šaltinio ir yra vienos Šviesos spinduliai. Viena nuo kitos jos skiriasi dėl to, kad amžiams, kuriuose jos buvo skelbiamos, buvo keliami skirtingi reikalavimai.

Sutelkite visas savo jėgas, o Bahá žmonės, kad pasaulyje nurimtų religinių nesutarimų ir kovų triukšmas, kuris jaudina žemės žmones, kad dingtų visi jo pėdsakai. Dėl Dievo meilės ir vardanų, kurie tarnauja Jam, pakilkite į pagalbą šiam kilniausiam ir svarbiausiam Apreiškimui. Religinis fanatizmas ir neapykanta yra liepsna, kuri degina pasaulį, jos nuožmumo niekas negali užgesinti. Vien tik Dieviškos galios Ranka tegali išgelbėti žmoniją iš šios niokojančios nelaimės...

Dievo ištarmė yra žibintas, kurio šviesa yra šie žodžiai: jūs esate vieno medžio vaisiai ir vienos šakos lapai. Rodykite vienas kitam didžiausią meilę ir gyvenkite santaikoje, draugiškai ir bičiuliškai. Jis, Kuris yra Tiesos Saulė, yra Mano liudininkas! Vienybės jėga yra tokia galinga, kad gali apšviesti visą pasaulį. Vienintelis tikrasis Dievas, Tas, Kuris žino viską, Pats liudija šių žodžių tiesą.

Stenkitės patys pasiekti šią nepaprastą ir taurią padėtį, padėtį, kuri visai žmonijai gali užtikrinti gynybą ir saugumą. Šis tikslas pranoksta visus kitus tikslus ir šis siekis yra visų valdovas. Tačiau tol, kol tankūs priespaudos debesys, temdantys teisingumo saulę, nebus išsklaidyti, bus sunku atskleisti šios padėties šlovę žmonių akivaizdai...

Bendraukite su visais, o Bahá žmonės, draugystės ir bičiulystės dvasioje. Jeigu jums bus žinoma kokia nors tiesa, jeigu jūs turėsite brangakmenį, kurio neturi kiti, pasidalinkite su jais nuoširdžiausiais ir geranoriškiausiais žodžiais. Jeigu juos priims, jeigu jie pasieks savo tikslą, jūsų užduotis bus atlikta. Jei kas nors atsisakys, palikite jį ramybėje ir melskite Dievą parodyti jam kelią. Tik sergėkitės, kad nepasielktumete su juo šiurkščiai. Švelni kalba yra lyg magnetas žmonių širdims. Ji yra duona dvasiai, ji suteikia prasmę žodžiams, ji

yra išminties ir supratimo šviesos šaltinis...

CXXXIII. Dievo įstatymai buvo pasiūsti žemėn iš dangaus Jo didingiausio Apreiškimo dėka. Visi turi uoliai jų laikytis. Nuo jų visada priklausė ir toliau priklausys aukščiausias žmogaus išskirtinumas, jo tikra pažanga, jo galutinė pergalė. Kas laikysis Dievo įsakymų, pasieks amžinąją laimę.

Dviguba pareiga uždėta tam, kuris atpažino Dievo Vienybės Saulę ir pripažino tiesą Tą, Kuris yra Jo vienovės Apsireiškimas. Pirmoji pareiga yra tvirtai Jį mylėti, taip tvirtai, kad nei prieš sukeltas triukšmas, nei tuščios kieno nors pretenzijos nepajėgtų sutrukdyti jam laikytis Tą, Kuris yra Amžinoji Tiesa. Antroji pareiga yra griežtai laikytis įstatymų, kuriuos Jis įvedė, — įstatymų, kuriuos Jis visada tvirtino ir toliau tvirtins ir kurie padeda atpažinti ir atskirti tiesą nuo melo.

CXXXIV. Pirmoji ir svarbiausia žmogaus pareiga, antroji po pripažinimo Tą, Kuris yra Amžinoji Tiesa, yra tvirtumas Jo Tikėjime. Laikykis jo ir būk iš tų, kurių protas tvirtai nusistatęs ir remiasi Dievu. Joks veiksmas, kad ir koks pagirtinas būtų, neprilygo ir niekada neprilygs šiam. Tai visų veiksmų valdovas, ir tą paliudys tavo Viešpats, Aukščiausiasis, Galingasis...

Visos dorybės ir požymiai, priklausantys Dievui, yra aiškiai apreikšti ir buvo minimi bei aprašyti visose dangiškosiose Knygose. Tarp jų yra patikimumas, ištikimybė, širdies tyrumas bendraujant su Dievu, pakantumas, nuolankumas viskam, ką įsakė Visagalis, pasitenkinimas Jo Valios skirtais dalykais, kantrybė, ne, dėkingumas varguose ir visiškas pasitikėjimas Juo visomis aplinkybėmis. Pagal Dievo vertinimą jie priklauso aukščiausiems ir labiausiai pagirtiniems iš visų veiksmų. Visi kiti veiksmai yra ir visada liks ant-raeiliais ir pavaldžiais jiems...

Dvasia, gaivinanti žmogaus širdį, yra Dievo pažinimas, o jos tikriausia puošmena yra pripažinimas tiesos, kad “Jis daro ką panorėjęs ir įsako tai, ką Jis nori.” Tą rūbas yra Dievo baimė, o tobulybė yra tvirtumas Jo Tikėjime. Taip Dievas liepia kiekvienam, kas

Jo ieško. Jis tikrai myli tą, kuris atsigręžia į Jį. Nėra jokio kito Dievo, išskyrus Jį, Atleidžiantį, Dosnųjį. Tebūnie pagirtas Dievas, visų pasaulių Viešpats.

CXXXV. O Gyvoji Raide! Dievo ausis išgirdo tavo šauksmą ir Jo akys pamatė tavo parašytą prašymą. Jis kviečia tave iš savo šlovės sosto ir apreiškia tau eilutes, kurios tau buvo siųstos žemėn Tò, Kuris yra Pagalbininkas Nelaimėje, Esantis Savyje.

Palaimintas tu už tai, kad visiškai apleidai savo tuščias svajones ir save, kurį buvai sudievinęs, ir už tai, kad nuplėšei tuščių užgaidų šydą savo Viešpaties, Aukščiausiojo Užtarėjo, Visagalio, Mylimojo, galios dėka. Tu tikrai turi būti priskaičiuotas prie tų Raidžių, kurios pranoksta visas kitas Raides. Todėl tu buvai Dievo išrinktas dėka tavo Viešpaties, Babo, Kurio veido skaistumas apgaubė ir visada gaubs visus tvarinius. Siųsk padėkas Visagaliui ir šlovink Jo vardą, nes Jis padėjo tau pažinti Tikėjimą, kuris priverstė sudrebėti dangų ir žemės gyventojų širdis, kuris priverstė gyvenančius tvarinių ir Apreiškimų Karalystėse sušukti ir kurio dėka slepiamos žmonių krūtinėse paslaptys buvo rastos ir patikrintos.

Tavo Viešpats, Aukščiausiasis (Babas), kreipiasi į tave iš Savo šlovės Karalystės šiais žodžiais: “Didelė yra ta palaima, kuri tavęs laukia, o Gyvoji Raide, nes tu tikrai įtikėjai Mane, atsisakei padaryti Man gėdą Susiėjimo aukštybėse akivaizdoje, įvykdei savo pažadą, nusiplėšei tuščių užgaidų šydą ir nukreipei savo žvilgsnį į Viešpatį, tavo Dievą, nematomųjų ir matomųjų Viešpatį, Dažnai Lankomos Šventovės Viešpatį. Aš labai patenkintas tavimi, nes pamačiau tavo veidą apšviestą šviesos tą Dieną, kai veidai buvo pasidarę prislėgti ir pajuodę.”

Sakau: o Bajano žmonės! Argi Mes visose Savo Lentelėse ir visuose Savo slėpininguose Raštuose jums nepatarėme ne pasiduoti savo nedoroms aistroms ir nuodėmingiems polinkiams, o kreipti akis į nepaprastos šlovės Vietą tą Dieną, kai bus pastatytos Galingiausios Svarstyklės, Dieną, kai saldžios Dievo Dvasios giesmės išsilies iš jūsų Viešpaties, Visagalio Gynėjo, Galingojo, Švenčiausio iš Švenčiausiųjų, sosto dešinės pusės? Argi Mes neuždrau-

dėme jums laikytis tų dalykų, kurie gali atskirti jus nuo mūsų Grožio Apsireiškimo kitame Apreiškime, ar jie būtų Dievo vardų ir visos jų šlovės išikūnijimas, ar Jo požymių bei jų karalystės reiškiniai? Ziūrėkit, kaip vos Man spėjus Save apreikšti jūs paneigėte Mano tiesą ir nusigrėžėte nuo Manęs ir buvote tarp tų, kurie palaikė Dievo ženklus žaidimu ir pramoga!

Vardan Mano Grožio! Niekas nebus priimta iš jūsų tą Dieną, nors jūs ir toliau garbinsite ir klupsite prieš Dievą per visą Jo karalystės amžinybę. Nes visi dalykai priklauso nuo Jo Valios ir visų veiksmų vertė priklauso nuo Jo pritarimo ir pasitenkinimo. Visa visata tėra saujelė molio Jo rankoje. Kol žmogus nepripažins Dievo ir nepamils Jo, Dievas šią Dieną jo šauksmo neišgirs. Tai yra Jo Tikėjimo esmė, jeigu tik jūs galėtumėte tai suprasti.

Ar jūs pasitenkinsite tuo, kas panašu į rūką lygumoje, ir norėsite atsisakyti Vandenyno, kurio vandenys Dievo Valios dėka gairina žmonių sielas? Vargas jums už tai, kad už Dievo malones atsimokėjote tokiu tuščiu ir paniekos vertu daiktu! Jūs iš tikrųjų esate iš tų, kurie nepripažino Manęs Mano ankstesniame Apreiškime. Jeigu tik jūsų širdys galėtų tai suvokti!

Pakilkite ir Dievo akivaizdoje atsimokėkite už savo nesėkmes pareigos Jam vykdymu. Tai Mano įsakymas jums, jeigu jūs atkreipsite savo ausis, kad išgirstumėte Mano įsakymą. Būkite kaip Aš! Nei Korano žmonės, nei Toros ar Evangelijos, nei kurios nors kitos Knygos sekėjai nepadarė to, ką įvykdė jūsų rankos. Aš Pats visą Savo gyvenimą paskyriau šio Tikėjimo tiesos įtvirtinimui. Aš Pats visose Savo Lentelėse skelbiau šio Apreiškimo adventą. Ir vis tiek, vos spėjo Jis apsireikšti kitame Savo Apreiškime apsirengęs Bahá šlove ir pasipuošęs Savo didybės rūbu, kaip jūs sukilote prieš Tą, Kuris yra aukščiausias Gynėjas, Esantis Savyje. Saugokitės, o žmonės! Gėdinkitės to, kas teko Man nuo jūsų rankos einant Dievo keliu. Sergėkitės, kad jūs nebūtumėte iš tų, kurie atmetė tai, kas buvo siūsta žemėn iš nepaprastos Dievo Dangaus šlovės.

Tokie, o Gyvoji Raide, yra žodžiai, kuriuos kalbėjo tavo Viešpats ir jais kreipėsi į tave iš aukštybių karalystės. Skelbk savo Viešpaties žodžius Jo tarnams, gal kartais jie pakils iš savo snaudulio ir

paprašys atleidimo Dievo, Kuris sutvėrė juos bei suteikė pavidalą ir siuntė jiems žemėn šį švenčiausią Savo Grožio Apreiškimą.

CXXXVI. Sakau: išlaisvinkite, o žmonės, savo sielas iš prisi-rišimo prie savęs ir prie bet ko, išskyrus Mane. Mano prisimini-mas nuvalo purvą nuo visų daiktų, jeigu tik jūs tai suvokiate. Sa-kau: jeigu nuo visų sukurtų daiktų reikėtų visiškai nuplėšti pasau-lietiškos tuštybės ir troškimų skraistę, Dievo Ranka šią Dieną ap-rengtų visus iki vieno drabužiu “Jis daro, ką panorėjęs tvarinių karalystėje”, kad tuo būdu visuose daiktuose galėtų apsireikšti Jo aukščiausia valdžia. Tad tebūnie išaukštintas Jis, Visų Aukščiau-siasis Viešpats, Visagalis, Aukščiausiasis Užtarėjas, Šlovingasis, Ga-lingasis.

Giedok, o Mano tarne, Dievo eiles, kurias tu gavai, kaip jas gieda tie, kurie yra arti Jo, kad tavo melodijos švelnumas uždegtų tavo paties sielą ir patrauktų visų žmonių širdis. Kas taip giedos savo kambario vienumoje eiles, apreiškėtas Dievo, sklandantys Vi-sagalio angelai visur išnešios jo lūpomis ištartų žodžių kvapą ir privers virpėti kiekvieno teisingaus žmogaus širdį. Nors iš pradžių jis gali ir nepastebėti to poveikio, tačiau jam skirta malonė anksčiau ar vėliau turės paveikti jo sielą. Šitaip buvo paskelbtos Dievo Apreiškimo paslaptys dėka Valios To, Kuris yra galios ir išminties Šaltinis.

O Chalilai! Dievas yra Mano liudininkas. Nors Mano Plunksna vis dar juda Mano Lentelėje, tačiau pačioje savo sielos gilumoje ji verkia ir yra labai nusiminusi. Lygiai taip pat ir žibintas, degantis priešais Sostą, rauda ir dejuoja dėl to, ką Senovės Grožis iškentėjo rankose tų, kurie tėra Jo Valios kūrinys. Pats Dievas žino ir liudija Mano žodžių tiesą. Joks žmogus, kurio ausys nebesiklauso gar-saus netikėlių triukšmo ir yra atgręžtos į visus sukurtus daiktus, negali neišgirsti aimanų ir raudų dėl tų vargų, kuriuos patyrėme Mes rankose tų Mūsų tarnų, kurie nustojo tikėti Mumis ir sukilo prieš Mus. Šitaip Mes tau atskleidėme tik kruopelę vargų, tekusių mums, kad tu galėtum suprasti Mūsų kančias ir kantriai pakelti savo sielvartus.

Kilk į pagalbą savo Viešpačiui visais laikais ir visomis aplinkybėmis ir būk tu vienu iš Jo padėjėjų. Tada patark žmonėms atsukti girdinčią ausį į tuos žodžius, kuriuos Dievo Dvasia įrašė į šią švytinčią ir spindinčią Lentelę. Sakau: nesėkit, o žmonės, nesantaikos sėklos tarp žmonių ir nesibarkit su savo kaimynu. Visuomet būkite kantrūs ir dėkite visas savo viltis ir pasitikėjimą į Dievą. Padėkite savo Viešpačiui išminties ir žodžio kardū. Tai tikrai tinka žmogaus padėčiai. Atsisakyti to būtų neverta Dievo, Aukščiausio Visų Viešpaties, Pašlovintojo. Tačiau žmonės paklydo ir tikrai yra nerūpestingi.

Atrakinkite, o žmonės, žmogaus širdies vartus prisiminimo raktais To, Kuris yra Dievo Priminimas ir išminties Šaltinis tarp jūsų. Iš viso pasaulio Jis pasirinko Savo tarnų širdis ir padarė kiekvieną iš jų sostu Savo šlovės apreiškimui. Todėl išvalykite iš jų visą purvą, kad dalykai, kuriems jos buvo sutvertos, galėtų įsirašyti jose. Tai iš tikrųjų yra gausingos Dievo malonės ženklas.

Puoškite, o žmonės, savo kalbą tiesa ir išgražinkite savo sielas sąžiningumo puošmena. Sergėkitės, o žmonės, kad nė su vienu nepasielgtumėte klasingai. Būkite jūs Dievo patikėtiniais tarp Jo tvarinių ir Jo dosnumo simboliais tarp Jo žmonių. Tie, kurie pasiduoda savo geismams ir nuodėmingiems polinkiams, klydo ir iššvaistė savo galias. Jie tikrai yra prarastieji. Stenkitės, o žmonės, kad jūsų akys galėtų atsigręžti į Dievo gailėstingumą, kad jūsų širdys galėtų giedoti Jo nuostabų atminimą, kad jūsų sielos galėtų ramiai pasikliauti Jo gailėstingumu ir malone, kad jūsų kojos galėtų žengti Jo palankumo keliu. Tokie yra Mano patarimai, kuriuos Aš skiriu jums. Kad tik jūs laikytumėtės Mano patarimų!

CXXXVII. Kai kurie mano esant teisėtu dalyku pažeisti savo kaimyno nuosavybės teisę ir neteikia reikšmės Dievo įsakymui, parašytam Jo Knygoje. Juos apninka blogis ir ištinka Dievo, Galingojo, Visagalio, bausmė! Vardan To, Kuris šviečia virš šventumo Aušros! Jei net visas pasaulis virstų sidabru ir auksu, joks žmogus, kuris iš tiesų įžengė į tikėjimo ir tikrumo dangų, nenorės jo matyti, o juo labiau užgrobti ir pasilaikyti sau. Mes jau anksčiau

kalbėjome apie tai skyriuose, apreikštuose arabų kalba, ypatingo grožio kalba. Dievas Mūsų liudininkas! Kas tik ragavo tų žodžių saldybės, niekada nesutiks peržengti ribų, kurias Dievas nustatė, arba atgręžti savo žvilgsnio į dar ką nors, išskyrus Savo Mylimąjį. Toks žmogus savo vidiniu įžvalgumu lengvai pripažins, kokie tušti ir praeinantys yra šio pasaulio dalykai, ir pamils visa, kas yra aukščiau už šiuos dalykus.

Sakau: gėdykitės, o jūs, kurie skelbiatės myli Senovės Grožį! Tegu jus išpėja vargas, kurį Jis iškentė, sielvarto našta, kurią Jis nešė dėl Dievo. Tegu atsiveria jūsų akys. Kokiam tikslui Jis dirbo, jeigu daugybė bandymų, kuriuos Jis atliko, galiausiai tedavė tiek, kad jūsų veiksmai teverti paniekos, o elgesys toks nedoras? Kiekvienas plėšikas, kiekvienas neteisybės tvėrėjas dienomis iki Mano Apreiškimo sakė tuos pačius žodžius ir darė tuos pačius darbus.

Sakau: atsukit savo ausį į Mano švelnaus balso pusę ir nusiurpykit savo nedorų aistrų ir nuodėmingų troškimų purvą. Tie, kurie gyvena Dievo padangtėje ir sėdi amžinos šlovės sostuose, atsisakys, nors ir mirtų iš bado, ištiesti ranką ir neteisėtai užgrobti savo kaimyno nuosavybę, kad ir koks niekingas ir nevertas jis būtų.

Vienintelio tikrojo Dievo tikslas Pačiam apsireiškiant yra kviesti žmoniją teisingumui ir nuoširdumui, pamaldumui ir ištikimybei, nusizeminimui ir paklusnumui Dievo Valiai, pakantumui ir švelnumui, dorumui ir išminčiai. Jo užduotis yra aprengti kiekvieną žmogų švento charakterio apsiaustu ir papuošti jį šventų ir gerų darbų puošmena.

Sakau: pasigailėkit savęs ir savo tėvynainių ir nepasmerkit Dievo Tikėjimo — Tikėjimo, kuris neprilygstamai iškyla virš pačios šventumo esmės, — kad jo nesuterštų jūsų tuščių užgaidų dėmė, jūsų nedoros ir nuodėmingos vizijos.

CXXXVIII. Tu matai, o Gailestingumo Dieve, Tu, Kurio galia apima visus tvarinius, tuos Tavočius tarnus, Tavo vergus, kurie vykdydami Tavo Valią laikosi dienos metu Tavo paskirto pasninko, kurie keliasi anksčiausią aušros valandą paminėti Tavo vardą ir

švęsti Tavo pagyrimą tikėdamiesi gauti savo dalį gerų dalykų, saugomų Tavo dovanų ir malonių lobynuose. Aš meldžiu Tave, o Tu, Kuris laikai Savo rankose visus tvarinius valdančias vadžias, Kurio valdžioje yra visa Tavo vardų ir Tavo požymių karalystė, neatimti iš Tavo tarnų šią Dieną Tavo gailestingumo debesų lietaus, ir nesutrukdyti jiems pasiimti savo dalies iš Tavo palankumo vandenyno.

Visi žemės atomai liudija, o mano Viešpatie, Tavo galios ir Tavo aukščiausios valdžios didybę; o visi visatos ženklai patvirtina Tavo didybės ir Tavo galios šlovę. Tad pasigailėk, o Tu, Kurs esi Visų Aukščiausiasis Viešpats, Kurs esi Amžių Karalius ir visų tautų Valdytojas, Savo tarnų, kurie laikėsi Tavo įsakymų, kurie nulenkė galvą prieš Tavo įstatymų apreiškėjus, kurie buvo atsiųsti žemėn iš dangaus Tavo Valia.

Žiūrėk, o mano Viešpatie, kaip jų akys įsmeigtos į Tavo mielaširdystės aušros horizontą, kaip jų širdys trokšta Tavo malonės vandenynų, kaip jų balsai prityla prieš Tavo švelniausio Balso skambesį, kviečiantį Šlovingąjį iš pačios tauriausios padėties Tavo vardu. Tu padėk Savo mylimiesiems, o mano Viešpatie, tiems, kurie atsisakė visko, ką turėjo, kad galėtų įgyti dalykų, kuriuos turi Tu, ir kuriuos lydėjo vargai ir išbandymai už tai, kad jie atsisakė pasaulio ir pamėgo Tavo šlovės karalystę. Apsaugok juos, aš prašau Tave, o mano Viešpatie, nuo juos puolančių nedorų aistrų ir troškimų ir padėk jiems įgyti dalykų, kurie duos jiems naudos šiame ir kitame pasaulyje.

Aš maldauju Tave, o mano Viešpatie, Tavo paslėptu, Tavo brangintinu Vardu, kuris garsiai šaukia tvarinių pasaulyje ir kviečia visus žmones prie Medžio, už kurio praėjimo toliau nebėra, nepaprastos šlovės sosto, kad pasipiltų ant mūsų ir ant Tavo tarnų Tavo gailestingumo liūtis, kuri nuplautų visus atsiminimus, išskyrus Tavo atminimą, ir priartintų mus prie Tavo atleidumo vandenyno krantų. Įsakyk, o Viešpatie, per Tavo labiausiai išaukštiną Plunksną tai, kas padarytų mūsų sielas nemirtingas šlovės Karalystėje, įamžintų mūsų vardus tavo Karalystėje ir saugotų mūsų gyvybę Tavo saugiuose lobynuose, o mūsų kūnus Tavo neįveikia-

moje tvirtovėje. Tu turi galią visiems dalykams, ar jie būtų praeityje, ar ateityje. Nėra jokio kito Dievo, išskyrus Tave, Visagalį Užtą, Esantį Savyje.

Tu matai, o Viešpatie, mūsų maldaujančias rankas, iškeltas į Tavo dovanų ir malonių dangų. Padaryk, kad jos prisipildytų Tavo dosnių ir gausių malonių. Atleisk mums ir mūsų tėvams, ir mūsų motinoms ir išpildyk visa, ko mes trokštame iš Tavo gailestingumo ir Dieviško dosnumo vandenyno. Priimk, o mūsų širdžių Mylimasai, visus mūsų darbus Tavo kelyje. Tu iš tikrųjų esi Galingiausias, Labiausiai Išaukštintas, Neprilygstamas, Vienintelis, Atleidžiantis, Gailestingas.

CXXXIX. Tegu tavo ausys klauso atidžiai, o Nabil-i-A'zamai, Amžių Valdovo Balso, šaukiančio tau iš Jo šlovingiausio Vardo Karalystės. Jis yra Tas, Kuris dabar kreipiasi iš aukštybių karalystės į pačią visų tvarinių esmę: "Aš tikrai esu Dievas, nėra kito Dievo, išskyrus Mane. Aš esu Tas, Kuris nuo amžių buvo visos aukščiausios valdžios ir galios Šaltinis, Tas, Kuris ir toliau per amžius valdys Savo karalystę ir teiks Savo apsaugą visiems tvariniams. Mano įrodymas yra Mano galios ir Mano aukščiausios valdžios didybė, kuri apima visus tvarinius"...

Palaimintas esi tu, o Mano varde, nes tu įžengei į Mano Arką ir skubi Mano aukščiausios valdžios ir išaukštintos galios dėka didybės vandenynu ir esi priskaičiuotas prie Mano numylėtinių, kurių vardus įrašė Dievo Pirštas. Tu išgėrei taurę, kuri iš tikrųjų yra gyvybė, iš rankų šio Jaunuolio, aplink Kurį sukasi Šlovingojo Apšireiškimai ir Kurio buvimo ryškumą Tie, kurie yra Gailestingumo Aušra, šlovina ir dieną, ir naktį.

Tebūnie Jo šlovė su tavimi, nes tu keliavai nuo Dievo prie Dievo ir įžengei į neblėstančios puikybės Dvaro ribas — Vietą, kurios joks mirtingasis niekada nepajėgs aprašyti. Čia šventas vėjelis, kuriame jaučiama tavo Viešpaties meilė, pažadino dvasią tavyje, o supratimo vandenys išplovė tavyje esančias atsitolinimo ir negerumo dėmes. Tu galėjai įžengti į Dievo Atminimo Rojų pripažindamas Tą, Kuris yra Atminimo Įsikūnijimas tarp žmonių.

Todėl dėkok Dievui, kad sustiprino tave ir tu padėjai Jo Tikėjimui, kad leido pažinimo ir supratimo gėlėms sudygti tavo širdies sode. Šitaip Jo malonė buvo apreikšta tau ir visiems tvariniams. Saugokis, kad niekas, o niekas negalėtų nuliūdinti tavęs. Atsikratyk potraukio visoms bergždžioms žmonių iliuzijoms ir nekreipk dėmesio į tuščius ir painius ginčus tarp tų, kurie atsiskyre nuo Dievo. Tada skelbk tai, ką Didžioji Dvasia tau įkvėps sakyti tarnaujant tavo Viešpaties Tikėjimui, kad galėtum sujaudinti žmonių sielas ir palenkti jų širdis į labiausiai palaimintą ir šlovingą Dvarą...

Žinok, kad Mes panaikinome kalavijo taisyklę, kad pagelbėtume Savo Tikėjimui, ir pakeitėme jį galia, kurią turi žmogaus iš-tarmė. Šitaip Mes nepakeičiamai įsakėme Savo malonės dėka. Sakau: o žmonės! Nesėkite nesantaikos sėklos tarp žmonių ir susilai-kykite nuo ginčų su savo kaimynu, nes jūsų Viešpats pavedė pasaulį ir jo miestus žemės karalių, kuriuos padarė Savo galios simboliais ir suteikė bei dovanojo jiems aukščiausią valdžią, rūpes-čiui. Jis atsisakė pasilikti Savo valdžiai kad ir mažiausią šio pasau-lio dalelytę. Tą Jis, Kuris Pats yra Amžinoji Tiesa, paliudys. Daik-tai, kuriuos Jis pasiliko Sau, yra žmonių širdžių miestai, kad Jis galėtų išvalyti iš jų visą žemiškąjį purvą ir suteiktų joms galimybę prisitarti prie tos šventos Vietos, kurios netikėlių rankos negali išniekinti. Atverkit, o žmonės, žmogaus širdies miestą savo ištar-mės dėka. Šitokią Mes skyrėme tau pareigą pagal išankstinį nusi-statymą.

Dievo teisingumo vardan! Pasaulis ir jo tuštybė, ir jo šlovė, ir viskas, ką jis gali pasiūlyti, viskas yra Dievo akivaizdoje neverta, ne, dar labiau verta paniekos nei dulkės ir pelenai. Jeigu tik žmo-nių širdys galėtų tai suprasti! Nuoširdžiai nusivalykite, o Bahá žmo-nės, pasaulio purvą ir viską, kas eina iš jo. Pats Dievas yra Mano liudininkas. Žemės dalykai vargiai jums tinka. Meskite juos tiems, kurie jų trokšta, ir nukreipkite savo akis į šią šventą ir spindinčią Viziją.

Tai, kas jums tinka, yra Dievo meilė ir meilė To, Kuris yra Jo Esmės Apsireiškimas, bei laikymasis to, ką Jis panorės jums skirti, kad tik jūs tai suprastumėte.

Sakau: tegu teisingumas ir paslaugumas bus jūsų puošmena. Nepasmerkite savęs pakantumo ir teisingumo rūbo netekčiai, o stenkitės, kad saldūs šventumo kvapai pasklistų iš jūsų širdžių visiems tvariniams. Sakau: o Bahá žmonės, neikite keliais tų, kurių žodžiai skiriasi nuo jų darbų. Siekite, kad jums būtų suteikta galia apreikšti žemės tautoms Dievo ženklus ir Jo įsakymus. Tegų jūsų veiksmai būna pavyzdžiu visai žmonijai, nes daugumos žmonių veiksmai, ar tai būtų aukštos ar žemos pareigos, skiriasi nuo jų elgesio. Tik savo darbais jūs galite išsiskirti iš kitų. Per juos jūs galite paskleisti savo šviesos skaistumą visoje žemėje. Laimingas tas žmogus, kuris girdi Mano patarimą ir laikosi priesakų, parašytų To, Kuris yra Visažinis, Išmintingasis.

CXL. O Muhamedai-Ali! Didelė yra palaima, kuri laukia tavęs, nes tu papuošei savo širdį savo Viešpaties, Šlovingojo, Pagirtojo, meilės puošmena. Visa gerovė bus to, kas šią dieną pasiekė šią padėtį.

Nekreipk dėmesio į pažeminimą, kurį patyrė Dievo mylimieji šią Dieną. Šis pažeminimas yra visos laikinos garbės ir žemiškojo išaukštinimo pasididžiavimas ir šlovė. Argi galima įsivaizduoti didesnę garbę už tą, kurią suteikia Amžinojo Kalba, kai Jis kviečia prisiminti Jo mylimuosius Didžiajame kalėjime? Artinasi diena, kai užslinkę debesys visiškai išsisklaidys, kai žodžių "Visa garbė priklauso Dievui ir tiems, kurie Jį myli" šviesa kaip saulė apsireikš virš Visagalio Valios horizonto.

Visi žmonės, ar jie būtų aukštos, ar žemos padėties, siekė ir tebesiekia tokios didelės garbės. Tačiau visi, nespėjus Tiesos Saulei paskleisti savo šviesos pasauliui, netenka tos naudos ir tarsi uždanga atsitveria nuo tos šlovės, išskyrus tuos, kurie laikosi vienintelio tikrojo Dievo apvaizdos ir visiškai atsiriboję nuo viso kito, išskyrus Jį, atgręžia veidą į Jo šventą dvarą.

Dėkok Tam, Kuris yra visų pasaulių Troškimas, už tai, kad suteikė tau tokią didelę garbę. Netrukus pasaulis ir visa, kas jame yra, bus pamirštas dalykas, o visa garbė priklausys tavo Viešpaties, Šlovingojo, Maloningojo, mylimiesiems.

CXLI. Knyga iš tikrųjų pasiūsta žemėn įžvalgiems žmonėms! Ji liepia žmonėms laikytis teisingumo ir ugdyti tiesumą, draudžia jiems pasiduoti savo nuodėmingiems polinkiams ir kūniškiems troškimams, jei kartais žmogaus vaikus pavyktų prikelti iš jų snaudulio.

Sakau: vykdykite, o žmonės, tai, kas jums įsakyta Mūsų Lentelėse, ir neikite paskui vizijas, kurias išgalvojo nesantaikos sėjėjai, tie, kurie daro bloga ir kaltina tuo Dievą, Švenčiausiąjį, Šlovingąjį, Labiausiai Išaukštintą. Sakau: mes sutinkame būti kankinami ligų ir vargų, kad tik jūs galėtumėte atsikratyti viso žemiško purvo. Tad kodėl jūs atsisakote apsvarstyti tai savo širdyje? Dievo teisingumo vardan! Kas pažvelgs į Mūsų iškentėtus vargus, to siekla tikrai nutirps iš sielvarto. Pats tavo Viešpats liudija Mano žodžių tiesą. Mes pakėlėme visų vargų našta, kad jūs atsikratytumėte visų žemiškų nuodėmių, tačiau jūs tebesate abejingi.

Sakau: kiekvienam, kas tvirtai laikosi už Mūsų Rūbo krašto, tinka vengti dėmių, kurios gali nepatikti Susiejimui aukštybėse. Šitaip buvo įsakyta tavo Viešpaties, Šlovingojo, Jo aiškioje Lentelėje. Sakau: argi jūs atstumsite Mano meilę ir padarysite tai, kas nuliūdins Mano širdį? Kas gi trukdo jums suprasti tai, ką apreiškė jums Tas, Kuris yra Visažinis, Išmintingasis?

Mes tikrai matome jūsų darbus. Jeigu Mes pajusime nuo jų sklindant saldų tyrumo ir šventumo kvapą, Mes tikrai laiminsime jus. Tada Rojaus gyventojų lūpos ištars jums pagyrimą ir pašlovins jūsų vardus tarp tų, kurie priartėjo prie Dievo.

Laikykis Dievo Rūbo krašto ir tvirtai įsikabink į Lyną, kurio niekas negali nutraukti. Saugokis, kad sukeltas triukšmas neigiant šį Didžiausią Skelbimą nesutrukdytų tau siekti savo tikslo. Skelbk tai, kas buvo tau liepta šioje Lentelėje, nors visos tautos sukiltų prieš tave. Tavo Viešpats tikrai yra Priverčiantis Paklusti, Nenugalimas Užtarėjas.

Mano šlovė tau ir tiems iš Mano mylimųjų, kurie yra kartu su tavimi. Jie iš tikrųjų yra tarp tų, kuriems gerai seksis.

CXLII. Prisiekiu Mylimojo grožiu! Tai yra gailėstingumas, kuris apima visus tvarinius, Diena, kai Dievo malonė apėmė ir per-

sunkė visus daiktus. Mano gailestingumo gyvybės vandenys, o 'Alí, krenta žemėn ir Mano širdis tirpsta iš Mano švelnumo ir meilės karščio. Niekada Aš negalėjau susitaikyti su tais vargais, tenkančiais Mano mylimiesiems, ar su rūpesčiais, galinčiais aptemdyti jų širdžių džiaugsmą.

Kiekvieną kartą ištartas Mano vardas "Gailestingasis", kai vienas iš Mano mylimųjų pasakydavo Mano norui prieštaraujantį žodį, grįždavo sielvarto apimtas ir nepaguodžiamas į savo buveinę; ir kai tik Mano vardas "Slepiantysis" pamatydavo, kad vienas iš Mano sekėjų šmeižia ar žemina savo kaimyną, jis taip pat grįždavo nusivylęs ir nusiminęs į savo šlovės prieglobstį ir liūdėjo liedamas gaudžias ašaras. Ir kada tik Mano vardas "Visada Atleidžiantis" pamatydavo, kad vienas iš Mano bičiulių daro nuodėmę, jis sušukdavo iš didžio sielvarto ir apimtas liūdesio parpuлдavo į dulkes ir nematomi angelai nunešdavo jį į jo buveinę aukštybių karalystėje.

Vardan Manęs, Vienintelio Tikrojo, o 'Alí! Ugnis, uždegusi Bahá širdį, yra kaitresnė už ugnį, degančią tavo širdyje, o Jo verksmas yra garsesnis už tavo verksmą. Kiekvieną kartą, kai nuodėmė, kurią padarydavo kuris nors iš jų, atsklisdavo į Jo Akivaizdos Dvarą, Senovės Grožis pajusdavo tokią gėdą, kad norėdavo paslėpti Savo veidą nuo visų žmonių akių, nes Jis visais laikais kreipė Savo žvilgsnį į jų ištikimybę ir laikėsi pagrindinių jos reikalavimų.

Žodžiai, kuriuos tu parašei, kai tik jie buvo perskaityti Mano Akivaizdoje, privertė Manyje banguoti Mano ištikimybės vandenyną, Mano atlaidumo vėjelį padvelkti virš tavo sielos, Mano mielaširdystės medį suteikti tau pavėšį ir Mano dosnumo debesis išpilti ant tavęs savo dovanas. Prisiekiu Saule, kuri šviečia virš amžinybės horizonto, kad Aš sielvartauju dėl tavo vargų ir verkiu dėl tavo sielvartų... Aš esu tavo tarnystės Man liudininkas ir patvirtinu, kad tu iškentei dėl Manęs daug vargų. Visi žemės atomai skelbia Mano meilę tau.

Kvietimas, kurį tu, o 'Alí, paskelbei, yra labai priimtinas Mano akivaizdai. Skelbk Mano Tikėjimą ir plunksna, ir kalba. Šauk ir kviesk žmones pas Tą, Kuris yra visų pasaulių Aukščiausiasis Viešpats, su tokiu įkarščiu ir uolumu, kad uždegtum visus žmones.

Sakau: o mano Viešpatie, mano Mylimasai, mano veiksmų Įkvėpėjau, mano sielos Kelrode Žvaigžde, Balse, šaukiantis pačioje mano esybėje, mano širdies Dievinamasis! Būk Tu pagirtas, kad leidai man atgręžti savo veidą į Tave, kad uždegei mano sielą Savo priminimu, kad padėjai Man skelbti Tavo Vardą ir giedoti Tau šlovinimo giesmes.

Mano Dieve, mano Dieve! Jei nebūtų nė vieno išklystančio iš Tavo kelio, kaip tada pasireikštų tavo gailingumo ženklas ar iškiltų Tavo gausingos malonės vėliava? O jei niekas nevykdytų blogio, kas tada skelbtų Tave esant žmogaus nuodėmių Slėpėju, Atleidžiančiu, Visažiniu, Išmintinguoju? Tegų mano siela bus paaukota už paklydimus tų, kurie klysta prieš Tave, nes virš tokių nuodėmių dvelkia saldūs švelnios Tavo Vardo, Užjaučiančiojo, Gailingojų, malonės kvapai. Tegų mano gyvybė bus paaukota už nuodėmes tų, kurie nusideda Tau, nes per juos Tavo atleidimo kvapas ir tavo mielaširdystės dvelkimas atsiranda ir pasklinda tarp žmonių. Tegų pati mano esybė bus paaukota už kaltes tų, kurie papiktino Tave, nes tik tokios kaltės priverčia Tavo nesuskaičiuojamų dovanų Saulę pasirodyti virš Tavo malonių horizonto, o Tavo nuolatinės apvaizdos lietūs tada išpila savo dovanas visų sutvertų daiktų tikrovėje.

Aš esu tas, o Viešpatie, kuris prisipažino Tau padaręs daugybę blogų darbų ir pripažino tai, ko nepripažino joks žmogus. Aš skubėjau pasiekti Tavo atleidimo vandenyną ir ieškojau prieglobsčio Tavo atleidžiausios malonės šešėlyje. Padaryk, maldauju Tave, o Tu, Kursai esi Amžinasis Karalius ir visų žmonių Aukščiausiasis Užtarėjas, kad aš galėčiau apreikšti tai, kas privers žmonių širdis ir sielas sklandyti begalinės Tavo meilės platybėse ir bendrauti su Tavo Dvasia. Stiprink mane Savo aukščiausia galia, kad aš galėčiau priversti visus tvarinius atsigręžti į Tavo Apsireiškimo Aušrą ir Tavo Apreiškimo Šaltinį. Padėk man, o Viešpatie, visiškai atsiuoti Tavo Valiai ir pakilti bei tarnauti Tau, nes aš branginu šį žemiškąjį gyvenimą vien tam, kad pasiekčiau Tavo Apreiškimo Padangtę ir Tavo Šlovės Sostą. Tu matai mane, o mano Dieve, atsiribojusį nuo visko, išskyrus Tave, ir paklūstantį bei tarnaujantį Tavo

Valiai. Elkis su manimi, kaip Tau atrodo tinkama, kaip pritinka Tavo aukštybei ir didelei šlovei.

O 'Alí! Dosnumas Tò, Kuris yra visų pasaulių Viešpats, pylėsi ir tebesipila ant tavęs. Apsiginkluok Jo jėga ir galia ir pakilk padėti Jo Tikėjimui bei šlovinti Jo šventą vardą. Tegu nenuliūsta tavo širdis, jei tau neteko ragauti žmonių mokslo ar net nesugebi skaičiuoti ir rašyti. Jo gausių malonių durys pasiekiamos vienintelio tikrojo Dievo dėka. Jis atidarinėjo ir toliau atidarinės jas prieš visus, kas tarnauja Jam. Aš viliuosi, kad Dieviško saldumo vėjelis visais laikais ir toliau skleis po visą pasaulį tavo širdies pievų kvapą taip, kad jį pajustų kiekvienoje šalyje. Jis yra Tas, Kurs turi galią visiems dalykams. Jis iš tikrųjų yra Galingiausias, Šlovingiausias, Visagalis.

CXLIII. Palaimintas būk, o Mano tarne, nes tu atpažinai Tiesą ir pasitraukei nuo to, kuris paneigė Gailestingąjį, kurį Motina Lentelė pasmerkė kaip nedorėlį. Eik tvirtai Dievo meilės keliu ir būk stiprus Jo Tikėjime, ir padėk Jam savo ištarne. Taip liepia tau Gailestingasis, Kuris kenčia Savo engėjų rankose.

Jeį vargai tave palies dėl Manęs, atmink Mano ligas ir sielvartus, Mano tremtį ir įkalinimą. Šitaip Mes perduodame tau tai, kas teko Mums valia Tò, Kuris yra Šlovingasis, Išmintingasis.

Vardan Manęs! Artėja diena, kai Mes nutrenksim šį pasaulį ir viską, kas jame yra, ir vietoj jo duosim naują tvarką. Jis tikrai yra galingesnis už viską.

Pašvėsk savo širdį, kad galėtum atsiminti Mane; išsivalyk ausis, kad galėtum klausytis Mano žodžių. Tada atsigręžk veidu į tą Vietą, kur yra tavo Viešpaties, Gailestingumo Dievo, sostas ir sakyk: liaupsė tebūnie Tau, o mano Viešpatie, už tai, kad leidai man pažinti Tavo Paties Apsireiškimą ir padėjai man visa širdimi trokšti Tavo akivaizdos dvaro, mano sielos garbinimo objekto. Aš meldžiu Tave Tavo paties vardu, kuris priverčia dangus prasiskirti, o žemę prasiverti, kad įsakytum man tai, ką Tu įsakei tiems, kurie nusigręžė nuo visko, išskyrus Tave, ir tvirtai visa širdimi pasikliovė Tavimi. Padaryk, kad aš sėdėčiau Tavo akivaizdoje tiesos soste Šlo-

vės Padangtėje. Galingas esi Tu, kad darytum tai, ką Pats nori. Nėra kito Dievo, išskyrus Jį, Šlovingąjį, Išmintingąjį.

CXLIV. Aukščiausiojo Plunksna įsakė ir paskyrė kiekvienam pareigą mokyti šio Tikėjimo... Be abejo, Dievas įkvėps visus, kas tuo būdu atsiriboja nuo visko, išskyrus Jį, ir privers tyrus išminties ir ištaramo vandenį išsilieti ir gausiai pasipilti iš jo širdies. Tikrai tavo Viešpats, Gailestingasis, yra galingas, kad padarytų tai, ko Jis nori, ir įsakytų tai, kas Jam patinka.

Jeigu tu patyrinėsi šį pasaulį ir suvoksi, kokie praeinantys yra jo dalykai, tu nesirinksi jokio kito, tik tarnavimo tavo Viešpaties Tikėjimui kelią. Niekas neturėtų atitraukti tavęs nuo Jo šlovimo, nors ir visi žmonės sukiltų prieš tave.

Eik tiesiai ir tvirtai tarnauk Jam. Sakau: o žmonės! Diena, pažadėta jums visuose Raštuose, dabar atėjo. Bijokitės Dievo ir nesutrukdykite patys sau pripažinti Tą, Kuris yra jūsų sutvėrimo Tikslas. Skubėkite pas Jį. Tai jums geriau už pasaulį ir viską, kas jame yra. Jeigu tik jūs tai suvoktumėte!

CXLV. Jeigu jūs sutiksite pažemintą ar nuskriaustą, nenusigręžkite su panieka nuo jo, nes Šlovės Karalius jį globoja ir apgaulia tokiu švelnumu, kad niekas negali suprasti, išskyrus tuos, kurie pasmerkė savo norus ir troškimus, kad pasinertų į jūsų Viešpaties, Atlaidžiojo, Išmintingojo, Valią. O jūs, žemės turtuoliai! Nebėkit nuo vargšo, gulinčio dulkėse, veido ir priverskit jį papasakoti savo vargų istoriją, kurią Dievo nepaneigiamas Įstatymas skyrė jam. Dievo teisingumo vardan! Jeigu jūs bendrausite su juo, Susiėjimas aukštybėse žvelgs į jus, užtars jus, šlovins jūsų vardus ir garbins jūsų darbus. Palaiminti mokytieji, kurie nesididžiuoja savo pasiekimais; ir gerai daro tie teisieji, kurie nesityčioja iš nuodėmingųjų, o stengiasi nuslėpti jų blogus darbus, kad jų trūkumai neatsiskleistų žmonių akyse.

CXLVI. Mūsų noras ir troškimas yra toks, kad kiekvienas iš jūsų taptų gerumo šaltiniu ir teisumo pavyzdžiu žmonijai. Saugo-

kitės, kad nepalaikytumėte savęs viršesniais už savo kaimynus. Kreipkite savo žvilgsnį į Jį, Kuris yra Dievo Šventovė tarp žmonių. Jis tikrai atidavė Savo gyvybę kaip auką už pasaulio atpirkimą. Jis iš tikrųjų yra Maloningasis, Atlaidusis, Aukščiausiasis. Jei tarp jūsų kyla kokių nors nesutarimų, matykite Mane stovint prieš jūsų veidą ir nepastebėkite vienas kito kalčių dėl Mano vardo ir ženklų jūsų meilės Mano akivaizdžiam ir spindinčiam Tikėjimui. Mums patinka regėti jus visais laikais draugiškai sutariant ir sugyvenant Mano prielankumo rojuje ir kvėpti iš jūsų darbų draugystės ir vienybės, mielaširdystės ir bičiulystės kvapą. Šitaip pataria jums Visažinis, Ištikimasis. Mes visada būšime su jumis; jeigu Mes kvėpsime jūsų bičiulystės kvapą, Mūsų širdis tikrai džiaugsis, nes niekas daugiau negali Mūsų patenkinti. Tą liudija kiekvienas tikrai supratingas žmogus.

CXLVII. Didžiausias Vardas yra Mano liudininkas! Kaip liūdina, jei nors vienas žmogus šią Dieną visa širdimi pasikliaus praeinančiais šio pasaulio dalykais! Pakilkite ir tvirtai laikykitės Dievo Tikėjimo. Labai mylėkite vienas kitą. Vien tik dėl Mylimojo sudeginkite savo esybės uždangą negešančios Ugnies liepsna ir džiaugsmu švytinčiais veidais bendraukite su savo kaimynu. Jūs gerai matėte elgesį To, Kuris yra Tiesos Žodis tarp jūsų. Jūs gerai žinote, kaip sunku yra šiam Jaunuoliui leisti, kad nors ir vienai nakčiai Jis nuliūdintų kurio nors Dievo mylimojo širdį.

Dievo žodis uždegė pasaulio širdį; kaip gaila, jeigu jūsų ši liepsna nepalietė! Prašykite Dievo, kad jūs šią palaimintą naktį laikytumėte vienybės naktimi, susiejančia jūsų sielas, ir apsispręstumėte pasipuošti gero ir pagirtino charakterio puošmena. Tegu jūsų pagrindinis rūpestis būna suklupusį gelbėti iš gresiančios prapulties liūno ir padėti jam priimti amžinąjį Dievo Tikėjimą. Jūsų elgesys su kaimynu turi būti toks, kad aiškiai rodytų vienintelio tikrojo Dievo ženklus, nes jūs esate pirmieji iš žmonių, kurie atgims Jo Dvasios dėka, pirmieji, kurie garbins ir nulenkys galvą prieš Jį, pirmieji, kurie susiburs aplink Jo šlovės sostą. Prisiekiu Tuo. Kuris privertė Mane apreikšti viską, ko Jis norėjo. Jus geriau pa-

žįsta aukštybių Karalystės gyventojai, negu jūs pažįstate patys save. Ar jūs manote, kad šie žodžiai yra Beverčiai ir tušti? Jei tik jūs turėtumėte galią suvokti tuos dalykus, kuriuos jūsų Viešpats, Gailėstingasis, mato — dalykus, kurie patvirtina jūsų padėties puikumą, kurie liudija jūsų vertės didybę, kurie skelbia jūsų padėties taurumą! Duok Dieve, kad jūsų troškimai ir nenumalšinamos aistros nepaslėptų nuo jūsų to, kas buvo jums skirta.

CXLVIII. O Saliamonai! Visa, kas pasakojama ar rašoma sagose ir misterijose, niekada nepranoko ir nėra vilties kad pranoks ribas, kurios griežtai nustatytos žmogaus protui. Kad ir kokiose aukštumose sklandytų iškiliausių žmonių protas, kad ir kokias gelmes pasiektų atsiribojusi ir supratinga širdis, tačiau toks protas ir tokia širdis niekada neperžengs to, kas yra jų pačių koncepcijų kūrinys ir jų pačių minčių produktas. Iškiliausio mąstytojo apmąstymai, švenčiausio iš švenčiausių atsidavimas, aukščiausia žmogaus kalbos ar plunksnos pagyrimo išraiška tėra atspindys to, kas buvo jų pačių sukurta Viešpaties, jų Dievo, apreiškimo dėka. Kas tik svarsto šią tiesą savo širdyje, lengvai sutinka, kad yra tam tikros ribos, kurių jokia žmogiška būtybė peržengti neįstengia. Visos pastangos, kuriomis nuo pradžios, kuri neturi pradžios, bandė įsivaizduoti ir pažinti Dievą, ribojamos Jo Paties tvarinių padėtimi - tvarinių, kuriuos Jis Savo Paties Valia, ir niekieno kito, Savo Paties nustatytam tikslui pašaukė į būtį. Neprilygstamai Jis pranoksta žmogaus proto pastangas suvokti Jo Esmę ar kalbos galimybes aprašyti Jo paslaptį. Jokie tiesioginiai ryšiai niekada nesusies Jo su Jo sukurtais daiktais, lygiai kaip negali ir pati lakiausia Jo tvarinių vaizduotė pripažinti Jo Būtybės. Dėka Savo visą pasaulį apimančios Valios Jis suteikė būtį visiems tvariniams. Jis yra ir visada buvo slepiamas Savo Paties išaukštintos ir nedalijamos Esmės amžinybėje ir amžiams liks pasislėpęs Savo nepasiekiamoje didybėje ir šlovėje. Visa, kas yra danguje, ir visa, kas yra žemėje, egzistuoja Jo įsakymu, ir visa išėjo iš visiško nieko į būties karalystę Jo Valia. Todėl kaip gali tvarinys, kurį sukūrė Dievo Žodis, svarstyti prigimtį Tė, Kuris yra Amžinasis?

CXLIX. Jei kuris nors žmogus šią Dieną pakils ir visiškai atsiribojęs nuo visko, kas yra danguose, ir visko, kas yra žemėje, pamils Tą, Kuris yra Dievo švento Apreiškimo Aušra, vienas iš Viešpaties, jo Dievo, Visažinio, Išmintingojo, vardų suteiks jam galią pranokti visus tvarinius. Tu žinok, kad Tiesos saulė šią Dieną tikrai paskleidė virš pasaulio tokį spindesį, kokio niekada nematė praėję amžiai. Tegu Jo šlovės šviesa, o žmonės, šviečia jums, ir nebūkite tarp nerūpestingųjų.

CL. Kai ateis pergalė, kiekvienas žmogus pasiskelbs tikinčiu ir skubės į Dievo Tikėjimo užuovėją. Laimingi tie, kurie visą pasaulį apėmusių išbandymų dienomis tvirtai stovėjo Tikėjime ir atsisakė abejoti jo tiesa.

CLI. Išsivadukite, o Dievo lakštingalos, iš nedorybių ir sielvartų spyglių bei pančių ir plasnokite į neblėstančio spindesio rožių sodą. O Mano bičiuliai, gyvenantys dulkėse! Skubėkite į savo dangiškąją buveinę. Skelbkite sau džiaugsmingą žinią: "Tas, Kuris yra Mylimasis, atėjo! Jis karūnuotas Dievo Apreiškimo šlove ir atvėrė žmonėms prieš akis Savo amžinojo Rojaus duris." Tegu jūsų akys džiaugiasi ir tebus jūsų ausims malonu girdėti, nes dabar atėjo laikas žvelgti į Jo grožį, dabar tinkamiausias metas klausytis Jo balso. Skelbkite kiekvienam išsiilgusiam mylinčiajam: "Žvelkite, Mylimasis atėjo pas žmones!" O meilės Karaliaus pasiuntiniams skelbkite tokius žodžius: "Štai, Dievinasis pasirodė pasipuošęs visa Savo šlove!" O mylintys Jo grožį! Paverskite savo atsisiskyrimo nuo Jo sielvartą amžinos vienybės džiaugsmu ir tegu Jo akivaizdos saldybė ištirpdo jūsų nutolimo nuo Jo dvaro kartelį.

Žiūrėkite, kaip gausi Dievo malonė, išsiliejusi iš Dieviškosios šlovės debesų, šią dieną užtvindė visą pasaulį. Jei praėjusiais laikais kiekvienas mylintysis siekė ir ieškojo savo Mylimojo, tai dabar Pats Mylimasis šaukia Jį mylinčius ir kviečia juos ateiti Jo akivaizdon. Būkite atsargūs, kad nepraleistumėte tokios brangios malonės; sergėkitės nepastebėti tokio nuostabaus Jo atlaidumo ženklų. Neatsisakykite šios tyros naudos ir nesitenkinkite tuo, kas

pračina. Pakelkite šydą, dengiantį jūsų viziją, ir išsklaidykite tam-
są, kuri ją supa, kad galėtumėte regėti visą atvirą Mylimojo veido
grožį, matyti tai, ko jokia akis nematė, ir girdėti tai, ko jokia ausis
nengirdėjo.

Išgirskite Mane, jūs mirtingi paukščiai! Neblėstančio spinde-
sio Rožių Sode pražydo Gėlė, su kuria palyginus visos kitos gėlės
tėra spygliai, o prieš Jos šlovės skautumą blanksta ir nyksta pati
grožio esmė. Todėl pakilkite su visu savo širdžių entuziazmu, su
visu savo sielų troškimu, su visa savo valios jėga ir sukauptomis
visos savo esybės pastangomis stenkitės pasiekti Jo akivaizdos ro-
jų ir įkvėpti saldžių šventumo kvapų bei gauti dalį šių dangiškos
šlovės kvapšnių. Kas laikysis šio patarimo, sutraukys grandines,
paragus nuostabiosios meilės, pasieks tai, ko trokšta jo širdis, ir
patikės sielą savo Mylimojo rankoms. Išsilaužęs iš narvelio jis, kaip
ir dvasios paukštis, nuplansos į savo šventą ir amžiną lizdą.

Naktis keitė dieną, o diena keitė naktį, jūsų gyvenimo valan-
dos ir minutės atėjo ir nuėjo, tačiau nė vienas iš jūsų nesutiko atsiri-
boti nuo to, kas išnyksta. Pabuskite, kad tos trumpos akimirkos, ku-
rios dar priklauso jums, neišsibarstytų ir nedingtų. Jūsų dienos pra-
eis kaip žaibas, o jūsų kūnai atsiguls po dulkių uždanga. Ko
jūs tada nepasieksite? Kaip jūs galėsite ištaisyti praeities klaidas?

Amžinoji Žvakė skleidžia visą savo šlovę. Žiūrėkit, kaip ji de-
gina kiekvieną mirtingą šydą. O jūs, į drugelius panašūs, Jo šviesos
mėgėjai! Drąsiai žvelkite į visus pavojus ir pašvėskite savo sielas
šiai viską sudeginančiai liepsnai. O jūs, kurie trokštate Jo! Atsi-
kratykite visų žemiškų pomėgių ir skubėkite apkabinti savo Myli-
majį. Su užsidegimu, kuriam niekas negali prilygti, skubėkite pa-
siekti Jį. Gėlė, buvusi taip giliai paslėpta nuo žmonių, atidengta
jūsų žvilgsniui. Atvirai spindėdamas Savo šlove Jis stojasi prieš
jus. Jo balsas kviečia visas šventas ir pašventintas būtybes susi-
jungti su Juo. Laimingas tas, kuris atsigrėžė; gera tam, kuris pasie-
kė ir regi tokio nuostabaus veido šviesą.

CLII. Tavo akys yra Mano viltis, neleisk tuščių siekimų dul-
kėms aptemdyti jų spindesio. Tavo ausys yra Mano malonės žen-

klas, neleisk nepadorių garsų triukšmui priversti jas nusigręžti nuo Mano Žodžio, skirto visiems tvariniams. Tavo širdis yra Mano lobynas, neleisk klastingai savo paties rankai išplėsti iš jos perlus, kuriuos aš ten saugau. Tavo ranka yra Mano mielaširdystės simbolis, netrukdyk jai tvirtai laikyti Mano budrias ir paslėptas Lenteles... Neprašomas aš apipyliau tave Savo malonėmis. Nereikalaujamas aš išpildžiau tavo norą. Nors tu ir nenusipelnei, aš išrinkau tave iš Savo brangiausių, Savo nesuskaičiuojamų turtų lobyno... O Mano tarnai! Būkite nusižeminę ir paklusnūs kaip žemė, kad iš jūsų būtybės dirvos pražystų kvepiantys, šventi ir įvairiaspalviai Mano pažinimo hiacintai. Liepsnokite kaip ugnis, kad galėtumėte sudeginti nerūpestingumo šydus šaltoje ir dvejojančioje širdyje gavinančios Dievo meilės dėka. Būkit lengvi ir nesulaikomi kaip vėjelis, kad galėtumėte įžengti į Mano kiemą, Mano nesugriaunamą Šventovę.

CLIII. O ištremtas ir ištikimas bičiuli! Numalšink nerūpestingumo troškulį šventais Mano gailestingumo vandenimis ir išsklaidyk atsitolinimo tamsą Mano Dieviškos akivaizdos ryto šviesa. Neleisk, kad buveinę, kurioje gyvena Mano nemari meilė tau, sugriautų nedorų troškimų tironija, o dangiškojo Jaunuolio grožį aptemdytų savimeilės ir aistros dulkės. Apsirenk teisingumo esme ir tegu tavo širdis nebijo nieko, išskyrus Dievą. Neužversk šviečiančio savo sielos šaltinio tuščių ir nepadorių pomėgių purvu, nepančiok ir nestabdyk gyvybės vandens, kurie veržiasi iš tavosios širdies versmės, tekėjimo. Dėk visas savo viltis į Dievą ir tvirtai siek Jo nuolatinio gailestingumo. Kas kitas, jei ne Jis, praturtins neturtėlį ir pakels puolusį iš jo pažeminimo?

O Mano tarnai! Jeigu jūs atskleistumėte paslėptus, bekraščius Mano tyrujų turtų vandenynus, jūs tikrai nieku palaikytumėte visą pasaulį, ne, visus tvarinius. Tegu skaisčiai liepsnoja jūsų širdyse ieškojimų ugnis, kad galėtumėte pasiekti aukščiausią ir kilniausią tikslą — padėti, kuri jus priartintų ir sujungtų su jūsų Myliuoju...

O Mano tarnai! Tegu bergždžios jūsų viltys ir tuščios užgai-

dos nepakerta jūsų tikėjimo Šlovinguoju Dievu, nes tokie vaizdiniai visiškai nepritinka žmogui ir trukdo jam kreipti savo žingsnius į tiesos Kelią. Argi jūs manote, o Mano tarnai, kad Mano viską apimančios, Mano viską įveikiančios ir nepaprastos galios Ranka yra supančiota, kad Mano amžino, Mano nenutrūkstamo ir visapusiško gailestingumo tėkmė išseko ir kad Mano taurių bei nepranokstamų malonių debesys nustojo lyti dovanomis žmonėms? Ar jūs galite įsivaizduoti, kad tie nuostabūs darbai, kurie skelbė Mano dievišką ir nenugalimą jėgą, dingo ir Mano valios bei tikslo galia nustojo valdyti žmonijos likimą? Jei taip nėra, kodėl tada jūs siekėte sutrukdyti, kad nemirtingas Mano švento ir maloningo Vaido Grožis būtų atskleistas žmonių žvilgsniui? Kodėl jūs stengėtės sutrukdyti Visagalei ir Šlovingajai Būtybei skleisti Jos Apreiškimo spindesį žemėje? Jeigu jūs būtumėte teisingi, jūs nesunkiai pamatytumėte, kaip visų sutvertų daiktų tikrovė yra apsvaigusi iš džiaugsmo matydama šį naują ir stebuklingą Apreiškimą, kaip visi žemės atomai yra apšviesti jo šlovės skaistumu. Tuščia ir nedora yra tai, ką jūs įsivaizdavote ir dabar įsivaizduojate!

Ženkite kitu keliu, o Mano tarnai, ir atgręžkite savo širdis į Tą, Kuris yra jūsų sutvėrimo Šaltinis. Atsisakykite savo pikto ir nuodėmingų potraukių ir skubėkite priimti negežstančios Ugnies šviesą, kuri spindi šio paslaptingo bei spindinčio Apreiškimo Sinajuje. Neiškreipkite švento, viską apimančio, pirminio Dievo Žodžio ir nesiekite suteršti jo šventumo ar pažeminti jo išaukštinto pobūdžio. O nerūpestingieji! Nors Mano gailestingumo stebuklas apėmė visus sutvertus daiktus, ir matomus, ir nematomus, ir nors Mano gailestingumo bei malonės apreiškimai persmelkė kiekvieną visatos atomą, tačiau rimbas, kuriuo aš galiu nuplakti nedoruosius, yra baisus, o Mano rūstybė jiems yra siaubinga. Ausimis, negirdinčiomis tuščios garbės bei pasaulietiško troškimo, klausykite patarimų, kuriuos Aš Savo mielaširdystės dėka jums apreiškiau, o savo vidiniu ir išoriniu regėjimu žvelkite į Mano nuostabaus Apreiškimo liudijimus...

O Mano tarnai! Neatimkite iš savęs neblėstančiai spindinčios Šviesos, kuri dega Dieviškosios šlovės žibinte. Tegu Dievo meilės

liepsna ryškiai dega jūsų skaisčiose širdyse. Maitinkite ją Dieviškojo kelio aliejumi ir saugokite savo pastovumo šešėlyje. Sergėkite ją pasitikėjimo bei atsiribojimo pasaulyje nuo visko, išskyrus Dievą, kad pikti netikinčiųjų šnabždesiai neužgesintų jos liepsnos. O Mano tarnai! Mano šventas, Mano dieviškos valios Apreiškimas gali būti palygintas su vandenynu, kurio gelmėse slepiasi nesuskaičiuojami, vertingi, nepranokstamo spindesio perlai. Kiekvieno ieškančiojo pareiga yra atsibusti ir stengtis pasiekti šio vandenyno krantus, ir priklausomai nuo savo uolumo ir dedamų pastangų gauti tiek naudos, kiek buvo skirta Dievo nekintamose ir paslėptose Lentelėse. Jei nėra vienas nepanorės nukreipti savo žingsnių link tų krantų, jei nėra vienas nepasiseks pakilti ir rasti Jį, argi galima bus sakyti, kad tokia nesėkmė atėmė iš šio vandenyno jo jėgą arba nors kiek sumažino jo turtus? Kokie bergždai, kokie paniekos verti įsivaizdavimai, kuriuos sukūrė ir tebekuria jūsų širdys! O Mano tarnai! Vienintelis tikrasis Dievas yra Mano liudininkas! Šis didžiausias, šis neišsivaizduojamas, šis siūbuojantis vandenynas yra stebėtinai arti jūsų. Žiūrėkit, jis yra arčiau už jūsų gyvybės arteriją! Greičiau nei per akies mirksnį, jei tik panorėsite, galėsite jį pasiekti ir pasisemti jo nenykstančios malonės, to Dievo duoto gailėstingumo, tų tyrų dovanų, tos galingiausios ir neapsakomai šlovingos gausos.

O Mano tarnai! Jeigu jūs suvoktumėte, kokiais Savo malonių ir gausos stebuklais norėjau apdovanoti jūsų sielas, jūs iš tikrųjų atsikratytumėte visų sutvertų daiktų ir pasiektumėte tikrą savo esybės pažinimą — pažinimą, kuris yra tas pats, kas Mano paties Būtybės suvokimas. Jūs pasijustumėte esą nepriklausomi nuo nieko, išskyrus Mane, ir savo vidiniu ir išoriniu regėjimu taip aiškiai, kaip ir Mano spindinčio Vardo apreiškimas, suvoktumėte Mano mielaširdystės ir malonių jūras, siūbuojančias jumyse. Neleiskite savo tuščioms užgaidoms, savo piktoms aistroms, savo nenuoširdumui ir širdies aklumui užtemdyti tokios aukštos padėties spindesį ar sutepti jos šventumą. Jūs esate kaip tas paukštis, kuris sklando dangaus begalybėje plasnodamas savo galingais sparnais ir pilnas džiaugsmingo pasitikėjimo, kol alkis ir troškulys priverčia jį nusiileisti žemėn prie vandens ir molio, kur, pakliuvęs į savo troškimų

tinklą, pasijunta nebegališ vėl pakilti į karalystes, iš kurių nusileido. Bejėgis nusikratyti naštą, slegiančią jo supūrvintus sparnus, tas paukštis, iki tol buvęs dangų gyventoju, dabar yra priverstas kapstyti žemės dulkėse. Todėl, o Mano tarnai, nesusitepkite savo sparnų abejonių ir tuščių troškimų moliu ir neleiskite, kad ant jų nusėstų pavydo bei neapykantos dulkės, trukdančios sklandyti Mano dieviškojo pažinimo danguose.

O Mano tarnai! Dievo galios ir Jo jėgos bei Jo žinių ir išminties lobių dėka Aš atnešiau ir apreiškiau jums perlus, kurie gulėjo paslėpti Jo amžinojo vandenyno gelmėse. Aš pakviečiau Dangaus Mergeles iš už jas slėpusios uždangos ir aprengiau jas šiais Savo žodžiais - tobulos galios ir išminties žodžiais. Dar daugiau, dieviškos galios ranka aš atkimšau rinktinį Mano Apreiškimo vyną ir paskleidžiau jo šventą, jo slėpinimą muskuso kvapą visiems tvariniams. Kas kitas, jei ne jūs patys kalti, kad liekate be tokios didžios ir viską apimančios Dievo malonės, be tokio spindinčio Jo gailėstingumo apreiškimo?..

O Mano tarnai! Mano širdyje šviečia ne kas kita, kaip neblėstanti Dieviškojo vadovavimo Ryto šviesa, o iš Mano lūpų sklinda ne kas kita, kaip tiesos esmė, kurią apreiškė Viešpats, jūsų Dievas. Todėl nepasiduokite savo žemiškiems troškimams ir nepažeiskite Dievo Sandoros, nesulaužykite savo pažado Jam. Tvirtai apsisprendę, visu savo širdies pasiryžimu ir visa savo žodžių galia atsigręžkite į Jį ir neikite kvailųjų keliais. Pasaulis yra ne kas kita, kaip vaidinimas, bergždzias ir tuščias, grynas niekas, primenantis realybę. Neskirkite jam savo meilės. Nenutraukite ryšio, jungiančio jus su jūsų Sutvėrėju, ir nebūkite iš tų, kurie klydo išklydo iš Jo kelio. Sakau, pasaulis tikrai yra kaip mirazas dykumoje, kurį ištroškęs palaiko vandeniui ir vejasi visomis išgalėmis, kol įsitikina tai buvus tik iliuzija. Dar daugiau, galima jį palyginti su mirusiu mylimuoju, kurio mylintysis ilgai ieškojo ir galiausiai rado savo didžiam nusi-vylimui, nes jis pasirodė negalintis "nei pradžiuginti, nei paguosti."

O Mano tarnai! Nesielvartaukite, jei šiomis dienomis šioje Žemės planetoje jums apsireiškę Dievo skirti dalykai yra prieš-

gi jūsų norams, nes palaimingo džiaugsmo, dangiškos palaimos dienos tikrai jūsų dar laukia. Pasauliai, šventi ir dvasiškai didingi, atsivers jums prieš akis. Naudotis jų malonėmis, džiaugtis jų džiaugsmais ir gauti gaivinančio gailestingumo jums Jo skirta šiame ir ateisiančiame pasaulyje. Nėra abejonių, kad jūs pasieksite juos visus iki vieno.

CLIV. Išpėk, o Saliamonai, vienintelio tikrojo Dievo myliuosius pernelyg kritiškai nežvelgti į žmonių išstarmes ir parašymus. Tegu jie geriau vertina tuos pasakymus ir raštus atlaidžiai ir su meilinga užuojauta. Tačiau su tais žmonėmis, kurie šią Dieną savo jaudinančiuose rašiniuose užsipulė Dievo Tikėjimo principus, reikia elgtis kitaip. Kiekvienam žmogui pritinka pagal savo sugebėjimus atremti argumentus tų, kurie puola Dievo Tikėjimą. Taip įsakė Tas, Kuris yra Galingasis, Visagalis. Tas, kuris nori puoselėti vienintelio tikrojo Dievo Tikėjimą, tepuoselėja jį savo plunksna ir žodžiu, o ne kardo ar smurto galia. Jau anksčiau Mes atskleidėme šį įsakymą, o dabar jį patvirtiname, jeigu jūs esate iš tų, kurie tai suvokia. Vardan teisingumo To, Kuris šią Dieną šaukia pačioje visų tvarinių širdyje: “Dieve, nėra jokio kito Dievo, išskyrus Tave!” Jeigu nors vienas žmogus pakils savo raštais ginti Dievo Tikėjimą nuo jį puolančiųjų, kad ir koks nežymus bus jo įnašas, jis bus pagerbtas ateinančiame pasaulyje taip, kad jam šlovės pavydės Susiejimas aukštybėse. Jokia plunksna negali apsakyti jo padėties išaukštinimo ir jokia kalba negali apsakyti jos spindesio. Nes tam, kas tvirtai ir nepajudinamai stovi šiame šventame, šiame šlovingame ir išaukštintame Apreiškime, bus suteikta tokia galia, kuri padės atlaikyti ir drąsiai pasitikti visa, kas yra danguje ir žemėje. To liudininkas yra Pats Dievas.

O jūs Dievo mylimieji! Nesiilsėkite savo guolyje, ne, kelkitės iškart, kai tik atpažinsite savo Viešpatį, Sutvėrėją, ir išgirsite apie dalykus, kurie teko Jam, ir skubėkite Jam į pagalbą. Tegu atsiriša jūsų liežuviai ir be perstojo skelbia Jo Tikėjimą. Tai bus jums naudingiau už visus praeitius ir ateitius lobius, jeigu jūs esate iš tų, kurie suvokia šią tiesą.

CLV. Pirmoji pareiga, kurią Dievas skyrė Savo tarnams, yra pripažinimas To, Kuris yra Jo Apreiškimo Aušra ir Jo įstatymų Šaltinis, Kuris atstovauja Dievui ir Jo Tikėjimo Karalystėje, ir tvarinių pasaulyje. Kas vykdo šią pareigą, nusipelno visa ko geriausio; o kas to nedaro — nuklydo, nors ir būtų kiekvieno teisingo darbo autorius. Kiekvienam, pasiekusiam šią tauriausią padėtį, šią nepaprastos šlovės viršūnę, pritinka laikytis kiekvieno įsakymo To, Kuris yra pasaulio Troškimas. Šios dvi pareigos yra neatskiriamos. Taipogi ir nepriimtinos viena be kitos. Taip buvo įsakyta To, Kuris yra Dieviškojo įkvėpimo Šaltinis.

Tie, kuriuos Dievas apdovanojo įžvalgumu, nesunkiai pripažins, kad įsakymai, išdėstyti Dievo, yra tinkamiausios priemonės pasaulio tvarkos ir jo tautų saugumo palaikymui. Tas, kuris nusigręžė nuo jų, laikomas menku ir kvailu. Mes tikrai įsakėme jums neklausyti savo piktų aistrų ir nuodėmingų troškimų bei neperžengti ribų, kurias nustatė Aukščiausiojo Plunksna, nes tai yra gyvybės dvasia visiems sutvertiems daiktams. Dieviškos išminties ir dieviško žodžio jūros pakilo Gailestingojo kvapo dvelkimo dėka. Skubėkite išgerti savo taure, o supratingieji žmonės! Tie, kurie pažeidė Dievo Sandorą laužydami Jo įstatymus ir nususuko nuo jų, baisiai suklydo Dievo, Visa Turinčiojo, Aukščiausiojo, akivaizdoje.

O jūs pasaulio tautos! Žinokit, jog Mano įsakymai tikrai yra Mano meilingi apvaizdos žibintai Mano tarnams ir Mano gailestingumo raktai Mano tvariniams. Tai buvo atsiųsta iš jūsų Viešpaties, Apreiškimo Viešpaties, Valios dangaus. Jeigu nors vienas žmogus paragautų saldybės žodžių, kuriuos panorą ištarti Gailestingojo lūpos, nors ir visos žemės gėrybės būtų jo valdomos, jis atsisakytų jų visų, kad tik galėtų patvirtinti nors vieną iš Jo įsakymų, šviečiančių virš Jo maloningo rūpesčio ir mielaširdystės aušros.

Sakau: iš Mano įsakymų galima jausti saldų, malonų kvapą, ir su jų pagalba galima iškelti pergalės vėliavas aukščiausiose viršūnėse. Mano galios Kalba iš Mano visagalės šlovės dangaus skyrė Mano tvariniams šiuos žodžius: “Laikykitės Mano įsakymų iš meilės Mano grožiui.” Laimingas tas mylintysis, kuris įkvėpė dievišką Mylimojo kvapą iš šių žodžių, persisunkusių tokia malone, kurios

nepajėgia aprašyti jokia kalba. Vardan Mano gyvybės! Tas, kuris gėrė rinktinį dorybės vyną iš Mano gausingos malonės rankų, suksis aplink Mano įsakymus, kurie šviečia virš Mano tvarinių Aušros.

Negalvokit, jog Mes jums apreiškėme paprasčiausią įstatymų kodeksą. Ne, galios ir jėgos pirštais Mes atkimšome rinktinį Vyną. Tą liudija tai, ką apreiškė Apreiškimo Plunksna. Pagalvokit apie tai, o įžvalgieji žmonės!..

Kai tik Mano įstatymai pasirodo lyg saulė Mano ištarmių danguje, jų visų reikia ištikimai laikytis, nors Mano įsakymas būtų toks, kad plyštų kiekvienos religijos dangus. Jis daro, ką panorėjęs. Jis pasirenka; ir nė vienas negali užginčyti Jo pasirinkimo. Ką tik Jis, Mylimasis, įsako, tą iš tikrųjų turime pamėgti. Tą liudija Man Tas, Kuris yra visų tvarinių Viešpats. Kas įkvėpė saldų Gailastingojo kvapą ir atpažino šios ištarmės Šaltinį, savo noru sutiks prieš o ietis, kad pats galėtų nustatyti Dievo įstatymų tiesą tarp žmonių. Gera tam, kuris į tai atsisgrėžė ir suvokia Jo ryžtingo įsakymo reikšmę.

CLVI. Tas, Kuris yra Amžinoji Tiesa, atgrėžė Savo žvilgsnį nuo Šlovės Aušros į Bahá žmones ir kreipiasi į juos šiais žodžiais: "Pasišvęskite žmonių vaikų gerovės ir ramybės puoselėjimui. Palenkite savo protą ir norą žemės tautų ir giminių švietimui, kad nesutarimai, kurie jas skiria, būtų nutrinti nuo jų veido Didžiojo Vardo dėka ir kad Žmonija taptų vienos Tvarkos palaikytoja ir vieno Miesto gyventoja. Apšvieskite ir pašvęskite savo širdis; tegu jų neteršia neapykantos spygliai ar pykčio dagiai. Jūs gyvenate viename pasaulyje ir buvotė sutverti vienos Valios dėka. Palaimintas tas, kuris bendrauja su visais žmonėmis didžiausio švelnumo ir meilės dvasia.

CLVII. Tie, kurie atsisakė savo gimtojo krašto dėl Mūsų Tikėjimo mokymo — tuos Ištikimoji Dvasia stiprins savo galia. Būrys Mūsų išrinktųjų angelų lydės juos, kaip įsakyta Tò, Kuris yra Visagalis, Išmintingasis. Kokia didelė palaima laukia to, kuris pasiekė tarnavimo Visagaliui šlovę! Prisiekiu Savo gyvybe! Joks veiksmas, kad ir koks didis, negali tam prilygti, išskyrus tuos darbus, kuriuos

įsakė Dievas, Galingasis, Visagalis. Toks tarnavimas iš tikrųjų yra visų darbų valdovas ir kiekvieno gero veiksmo puošmena. Taip buvo įsakyta To, Kuris yra Aukščiausias Apreiškėjas, Amžių Valdovas.

Kas pakyla mokyti Mūsų Tikėjimo, turi atsiriboti nuo visų žemiškų dalykų ir visais laikais Mūsų Tikėjimo triumfą laikyti aukščiausiu tikslu. Tai iš tikrųjų buvo įsakyta išsaugotoje Lentelėje. O kai jis nusprendžia palikti namus dėl savo Viešpaties Tikėjimo, tegu visas viltis sudeda į Dievą kaip į geriausią sergėtoją kelionėje ir pasipuošia dorybių rūbu. Šitaip buvo įsakyta Dievo, Visagalio, Pagirtojo.

Jeigu jis užsidega Jo meilės liepsna, jeigu jis pamiršta visus sukurtus daiktus, jo ištarti žodžiai uždegs tuos, kurie jo klausosi. Iš tikrųjų tavo Viešpats yra Visažinis, Visaregis. Laimingas tas žmogus, kuris išgirdo Mūsų balsą ir atsiliepė į Mūsų šauksmą. Jis iš tikrųjų yra iš tų, kurie bus arti Mūsų.

CLVIII. Dievas skyrė kiekvienam pareigą mokyti Jo Tikėjimo. Kas pakyla vykdyti šią pareigą, kol dar nepradėjo skelbti Jo Žinios, turi pasipuošti tiesaus ir pagirtino charakterio puošmena, kad jo žodžiai patrauktų širdis tų, kurie priima jo kvietimą. Be šito jis niekada negali tikėtis paveiksisą savo klausytojus.

CLIX. Pasvarstykit, koks menkas žmonių protas. Jie prašo to, kas žeidžia juos, ir atmeta tai, kas jiems naudinga. Jie iš tikrųjų yra tie, kurie toli nuklydo. Mes matome žmones, siekiančius laisvės ir tuo besididžiuojančius. Tokie žmonės yra nugrimzdę į nežinojimo gelmes.

Laisvė galiausiai nuveda į maištą, kurio liepsnų nebeįmanoma užgesinti. Šitaip įspėja jus Tas, Kuris yra Atpildas, Visažinis. Žinokite, kad laisvės įsikūnijimas ir jos simbolis yra žvėris. Tai, kas pritinka žmogui, yra tokių suvaržymų, kurie gina jį ir nuo savo paties nežinojimo, ir apsaugo nuo nedorėlio daromos žalos, laikymasis. Laisvė verčia žmogų peržengti padorumo ribas ir pažeisti savo padėties orumą. Ji nutrenkia jį iki žemiausio ištvirkimo bei nedorumo lygio.

Laikykite žmones avių kaimene, kurios saugumui reikalingas piemuo. Tai iš tikrųjų yra tiesa, gryna tiesa. Mes pateisiname laisvę vienomis aplinkybėmis ir atsisakome ją sankcionuoti kitomis. Mes iš tikrųjų esame Visažiniai.

Sakau: tikra laisvė yra paklusnumas Mano įsakymams, nors jūs mažai apie tai teišmanote. Jeigu žmonės laikytųsi to, kas buvo Mūsų siūsta jiems žemėn iš Apreiškimo Dangaus, jie tikrai pasiektų tobulą laisvę. Laimingas tas žmogus, kuris supranta Dievo Tikslą visame, ką Jis apreiškė iš Savo Valios Dangaus, kas permelkė visus tvarinius. Sakau: laisvė, kuri pritinka jums, nerandama niekur kitur, tik atsidavusioje tarnystėje Dievui, Amžinajai Tiesai. Kas tik paragavo tos saldybės, nebesutiks iškeisti jos į visą žemės ir dangaus karalystę.

CLX. Tas yra tikrai įtikėjęs Dievo vienybe, kuris šią Dieną laikys Jį neprilygstamai išaukštintu virš visų palyginimų ir panašumų, kuriuos žmonės Jam sugalvojo. Baisiai klydo tas, kuris palaiškė šiuos palyginimus ir panašumus Pačiu Dievu. Palyginkite santykį tarp amatininko ir jo kūrinio, tarp tapytojo ir jo paveikslo. Argi kada nors pagalvosite, kad darbas, kurį sukūrė jų rankos, yra tas pats, kas ir jie patys? Vardan To, Kuris yra Viešpats Sosto aukštybėse ir žemės apačioje! Juos galima vertinti tik kaip liudijimą, įrodantį jų autoriaus vertę ir tobulumą.

O šeichai, o tu, kursai palenkei savo valią Dievui! Nusizėminus ir amžiams susijungus su Dievu įrodoma, kad žmonės savo valią turi visiškai pajungti Dievo Valiai ir laikyti savo troškimus grynu nieku, palyginti su Jo Tikslu. Kad ir ką Sutvėrėjas įsakytų Savo tvariniams, jie turi noriai ir su didžiausiu džiaugsmu bei uolumu įvykdyti. Jokiu būdu neleistina, kad savo fantazijomis jie užtemdytų Jo sprendimus ar savo vaizduotę laikytų Amžinybės balsu. Pasninko Maldoje Mes apreiškėme: "Jeigu Tavo Valia įsakys, kad iš Tavo lūpų sklįstų šie Tavo žodžiai, skirti jiems: 'Laikykitės pasninko dėl Mano Grožio, o žmonės, ir nenustatykite jo pabaigos',- prisiekiu Tavo šlovės didybe, kad kiekvienas iš jų ištikimai to laikysis, vengs to, kas galėtų sulaužyti Tavo įstatymą, ir darys tai tol, kol atiduos Tau savo sielas." Tai

sudaro visišką žmogaus valios paklusnumą Dievo Valiai. Apsvarstyk tai, kad galėtum gerti amžinojo gyvenimo vandenį, tekančius per visos žmonijos Viešpaties žodžius, ir paliudyti, kad vienintelis tikrasis Dievas visada buvo nepasiekiamai išaukštintas prieš Savo tvarinius. Jis tikrai yra Neprilygstamas, Amžinai Gyvas, Visagalis, Išmintingasis. Visiško savęs atsisakymo padėtis pranoksta ir visada bus aukštesnė už bet kurią kitą padėtį.

Tau pritinka atsiduoti Dievo Valiai. Kad ir kas apreikšta Jo Lentelėse, tai tėra Jo Valios atspindys. Toks absoliutus turi būti tavo pasišventimas, kad visi pasaulietinių troškimų pėdsakai būtų išplauti iš tavo širdies. Tokia yra tikroji vienybė.

Melsk Dievą, kad Jis leistų tau išlikti tvirtam Jo kelyje ir padėtų tau vesti pasaulio tautas pas Tą, Kuris yra aukščiausiasis Valdovas, Kuris apreiškia Save ryškiu rūbu, Kuris ištaria ypatingos Dievo Žinios žodžius. Tai yra tikėjimo ir tikrumo esmė. Tokie žmonės, kurie šlovina stabus, sukurtus jų pačių bergždžios vaizduotės, ir kurie vadina tai Vidine Tikrove, tikrai priskaičiuojami prie pagonių. Tą liudija Gailestingasis Savo Lentelėse. Jis iš tikrųjų yra Visažinis, Išmintingasis.

CLXI. Stenkis iš visų jėgų, kad galėtum tinkamai rodyti savo kaimynui kelią į Dievo, Gailestingojo, įstatymą. Toks veiksmas tikrai pranoksta visus kitus veiksmus Dievo, Visa Turinčio, Aukščiausiojo, akivaizdoje. Toks tvirtas turi būti Dievo Tikėjime, kad jokie žemiški dalykai nepajęgtų atitraukti tavęs nuo savo pareigos. Nors ir visos žemės jėgos susivienytų prieš tave, nors visi žmonės prieštarautų tau, tu turi išlikti nepajudinamas.

Būk nevaržomas kaip vėjas nešdamas Žinių To, Kuris priverstė brėkšti Dieviškojo Vadovavimo Aušrą. Pagalvok, kaip vėjas ištikimai laikydamasis to, ką įsakė Dievas, pučia į visas žemės kertes, gyvenamos jos, ar ne. Nei vargo vaizdas, nei klestėjimo ženklai negali jo įskaudinti ar pradžiuginti. Jis pučia visomis kryptimis, kaip įsakyta jo Sutvėrėjo. Toks turėtų būti kiekvienas, kuris skelbiasi esąs vienintelio tikrojo Dievo mylėtojas. Jam pritinka kreipti savo žvilgsnį į Jo Tikėjimo pagrindus ir uoliai dirbti Jo ži-

nios skleidimo srityje. Tik dėl Dievo jis turi skelbti Jo Žinią ir tokią pat dvasia priimti viską, ką jo žodžiai gali sukelti klausytojo širdyje. Tas, kuris priims ir tikės, gaus savo atpildą; o tas, kuris nusigręš, negaus nieko kito, kaip bausmę sau.

Mūsų išvykimo iš Irako išvakarėse Mes įspėjome tikinčiuosius, kad jie turi laukti Tamsos Paukščių pasirodymo. Negali būti jokios abejonės, kad kai kuriose šalyse pasigirs Varno krankimas, kuris buvo girdimas pastaraisiais metais. Kad ir kas atsitiktų, ieškokite priebėgos vieninteliame tikrajame Dieve, kad Jis galėtų apsaugoti jus nuo apsišaukėlio klastos.

Sakau, kad šiame galingiausiame Apreiškime visi praeities Laikotarpiai tikrai pasiekė savo aukščiausią galutinį išsipildymą. Taip skelbia jūsų Viešpats, Visažinis, Išmintingasis. Tebus pagirtas Dievas, visų pasaulių Viešpats.

CLXII. Gailestingasis suteikė žmogui regėjimo dovaną ir davė sugebėjimą girdėti. Kai kurie jį vadina “mažuoju pasauliu”, tuo tarpu jį reiktų vadinti “didžiuoju pasauliu”. Įgimtos žmogaus galios, visa jo likimo žemėje apimtis, vidinis jo tikrovės tobulumas, visa tai turi apsireikšti pažadėtąjį Dievo Dieną.

Aukščiausiojo Plunksna visais laikais su džiaugsmu ir švelnumu prisiminė Savo mylimuosius ir patarė jiems eiti Jo keliu. Gera tam, kuriam pasikeitimai ir galimybės šiame pasaulyje nesutrukdė pripažinti Dievo Vienybės Aušros, kuris nedvejodamas vardan Savyje Esančiojo ragavo užantspauduotą Jo Apreiškimo vyną. Toks žmogus bus priskaičiuotas prie Rojaus gyventojų Dievo, visų pasaulių Viešpaties, Knygoje.

CLXIII. Pagirtas tebūnie Dievas, Kuris išpuošė pasaulį ir aprengė jį rūbu, kurio negali atimti jokia žemiška jėga, kad ir kokia galinga, kad ir kokia begaliniai turtinga, kad ir kokia didelė būtų jos įtaka. Sakau: visos galios esmė, aukščiausia ir galutinė visų tvarinių pabaiga yra Dievo. Visos didybės šaltinis yra Dievo, visų, gyvenančių danguose, ir visų, gyvenančių žemėje, susižavėjimo Objektas. Tos jėgos, kurių kilmė šiame pasaulyje yra iš dulkės, dėl

pačios savo prigimties nevertos svarstymo.

Sakau: šaltiniai, kurie palaiko šių paukščių gyvybę, nėra šio pasaulio. Jų šaltinis yra visiškai nepasiekiamas ir nepažįstamas žmogaus protui. Kas yra tas, kuris galėtų užgesinti šviesą, kurią įžiebė sniego baltumo Dievo Ranka? Kur rasti tą, kuris turėtų galios užpūsti liepsną, kurią uždegė tavo Viešpats, Galingasis, Priverčiantis Paklusti, Visagalis? Tik Dieviškos galios Ranka galėjo užgesinti nesantaikos liepsnas. Galingas yra Tās, Kuris daro, ką panorėjęs. Jis sako: būk - ir atsiranda. Sakau: tūžmingos audros ir pasaulio bei jo tautų sukuriai niekada negalės išjudinti pamatų, ant kurių tvirtai kaip uola stovi Mano išrinktieji. Gailestingasis Dieve! Kas galėjo paskatinti tuos žmones pavergti ir įkalinti mylimuosius Tō, Kuris yra Amžinoji Tiesa?.. Tačiau artėja diena, kai ištikimieji išvys teisingumo Saulę šviečiant visu puikumu Šlovės Aušroje. Taip sako tau visų būtybių Viešpats šiame Jo baisiame Kalėjime.

CLXIV. Žmonių vaikai! Laikykitės tvirtai to Ryšio, kurio joks žmogus negali nutraukti. Tai iš tikrųjų duos jums naudos visomis jūsų gyvenimo dienomis, nes jo galia yra duota Dievo, visų pasaulių Viešpaties. Laikykitės teisingumo ir doros ir nusigręžkite nuo kvailių šnabždesių, tų, kurie atsiskyrė nuo Dievo, kurie papuošė savo galvas mokytųjų puošmenomis ir pasmerkė mirčiai Tą, Kuris yra išminties Šaltinis. Mano vardas iškėlė juos į dideles aukštumas, tačiau nespėjau apreikšti Savęs jų akyse, kai jie visiškai neteisingai paskelbė Man mirties nuosprendį. Šitaip Mūsų Plunksna atskleidė tiesą, tačiau žmones užvaldė nerūpestingumas.

Kas laikosi teisingumo, jokiais aplinkybėmis negali peržengti saiko ribų. Jis atskiria tiesą visame kame su pagalba Tō, Kuris yra Visa Matantis. Jei civilizacija, dažnai besigirianti mokytais meno ir mokslo žmonėmis, peržengs saiko ribas, ji atneš didelę žalą. Taip jus įspėja Tās, Kuris yra Visažinis. Peržengusi ribas ir besaikė civilizacija vietoj gėrio pasirodys esanti begaliniu blogio šaltiniu. Pagalvokite apie tai, o žmonės, ir nebūkit iš tų, kurie klaidžioja klaidų tyruose. Artėja diena, kai ta liepsna sunaikins miestus, kai Didybės Kalba paskelbs: "Karalystė yra Dievo, Visagalio, Pagirtojo!"

Visi kiti dalykai paklūsta tam pačiam saikingumo principui. Dėkokite savo Viešpačiui, Kuris mena jus šioje stebuklingoje Lentelėje. Tebus pagirtas Dievas, šlovingojo sosto Viešpats.

Jei nors vienas žmogus širdyje pasvarstytų tai, ką apreiškė Aukščiausiojo Plunksna, ir paragautų tos saldybės, jis tikrai pasijustų atsikratęs ir išsilaisvinęs iš savo troškimų valdžios ir visiškai pasišvęstų Visagalio Valiai. Laimingas tas žmogus, kuris pasiekė tokią aukštą padėtį ir neatėmė iš savęs tokios didelės malonės.

Šią Dieną Mes negalime nei pateisinti baimingojo, kuris stengiasi nutylėti apie savo tikėjimą, nei pritarti tam, kuris triukšmingai skelbiasi esąs šio Tikėjimo šalininkas. Abu turi klausyti proto balso ir uoliai tarnauti Tikėjimo interesams.

Tegu kiekvienas žmogus mato ir svarsto šio Nuskriaustojų elgesį. Nuo pat šio Apreiškimo aušros Mes nesutikome nei slėptis nuo Savo priešų, nei atsisakyti Savo bičiulių draugystės. Nors ir persekiojami begalinių vargų ir sielvartų, Mes tvirtai tikėdami kvietėme žemės tautas į Šlovės Aušrą. Aukščiausiojo Plunksna nenori aprašinėti dėl to patirtų vargų. Jų apreiškimas, be abejo, sukeltų sielvartą mylimiems ištikimiesiems, kurie tikrai palaiko Dievo vienybę ir yra visiškai atsidavę Jo Tikėjimui. Jis tikrai kalba tiesą ir yra Visa Girdintis, Visažinis. Didžioji mūsų gyvenimo dalis prabėgo Mūsų priešų apsuptyje. Žiūrėkit, juk Mes ir dabar gyvename gyvačių lizde.

Ši Šventa Žemė buvo minima ir garbinama visuose Šventuose Raštuose. Joje pasirodė Dievo Pranašai ir Jo Išrinktieji. Tai tyrai, kuriuose klajojo visi Dievo Pasiuntiniai, iš kur pasigirdo jų šauksmas: "Štai aš, štai aš, o mano Dieve!" Tai yra Pažadėtoji Žemė, kurioje Tas, Kuris yra Dievo Apreiškimas, turėjo apsireikšti. Tai nesuvokiamo Dievo įstatymo Slėnis, sniego baltumo Vieta, neblėstančio spindesio Žemė. Visa, kas atsitiko šią Dieną, buvo išpranašauta senovės raštuose. Tačiau tie patys raštai vieningai pamerkia tuos žmones, kurie toje žemėje gyvena. Vienu metu jie buvo pravardžiuojami "gyvačių karta." Žiūrėkit, kaip šis Nuskriaustasis, nors ir apsuptas dabar "gyvačių kartos", garsiai šaukia ir kviečia visus žmones pas Tą, Kuris yra pasaulio Galutinis Tikslas, Šlovės Viršūnė ir Aušra. Laimingas tas žmogus, kuris klausosi balso

To, Kuris yra Žodžių Karalystės Viešpats, ir vargas nerūpestingiešiams, kurie toli nuklydo nuo Jo tiesos.

CLXV. Žinok, jog kiekviena girdinti ausis, jei ji visą laiką tyra ir švari, visais laikais ir iš visų pusių girdi balsą, tariantį šiuos šventus žodžius: "Tikrai mes esame Dievo ir pas Jį mes sugrįšime." Fizinės žmogaus mirties ir jo sugrįžimo paslaptis nebuvo atskleista ir vis dar lieka nesuvokiama. Dievo teisingumo vardan! Jei tai būtų atskleista, sukeltų tokią baimę ir sielvartą, kad kai kurie žūtų, tuo tarpu kitus taip užvaldytų pasitenkinimas, jog jie panorėtų numirti ir su begaliniu ilgesiu ieškotų vienintelio tikrojo Dievo — tebus išaukštinta Jo šlovė, — kad paskubintų savo galą.

Mirtis kiekvienam tvirtam tikinčiajam žada taure, kuri iš tikrųjų yra pats gyvenimas. Ji suteikia džiaugsmą ir yra pasitenkinimo nešėja. Ji suteikia amžinojo gyvenimo dovaną.

Paskesnis gyvenimas tų, kurie ragavo žemiškos žmogaus egzistencijos vaisių, kurie yra vienintelio tikrojo Dievo pripažinimas, tebus išaukštinta Jo šlovė, yra toks, kad aprašyti Mes neįstengiamo. Jo pažinimas priklauso Dievui, Vieniniam, visų pasaulių Viešpačiui.

CLXVI. Kas skelbia tiesioginio Dievo Apreiškimo atėjimą kol nepraejo visas tūkstantis metų, toks žmogus yra tikras melagis. Mes meldžiame Dievą, kad Jis maloningai padėtų jam apsigalvoti ir atšaukti savo skelbimą. Jeigu jis gailės, Dievas, be abejo, jam atleis. Tačiau jeigu jis ir toliau klaidingai tvirtins savo, Dievas tikrai pasiųs tą, kuris pasielgs su juo negailestingai. Baudžiantis Dievas tikrai yra bausis! Tačiau tas, kas šią eilutę supranta kitaip, negu aiškiai rodo jos tikroji prasmė, yra netekęs Šventosios Dvasios ir jos gailestingumo, kuris apima visus tvarinius. Bijokite Dievo ir nepasiduokite savo tušties vaizdiniais. Ne, verčiau klausykite visų savo Viešpaties, Visagalio, Išmintingojo, įsakymų.

SANTRUMPOS IR VARDŲ SĄRAŠAS

‘Abdu’l-Azizas:	Sultonas, kuris pasirašė visus tris Bahá’u’lláh tremties įsakymus.
‘Abdu’l-Bahá:	Paskirtasis Bahá’u’lláh Įpėdinis ir Jo Sandoros Centras (1844-1921).
‘Abdu’lláh-i-Ubayy:	Mahometo priešininkas.
Abhá:	Bahá reiškia “šlovė”. Abhá yra aukščiausias to žodžio laipsnis. Abu yra Bahá’u’lláh ir Jo Karalystės pavadinimai.
Abú’Ámiras:	Mahometo priešininkas.
Afnánas:	Pažodžiui: “šakos”. Reiškia Babo giminaičius.
‘Aká:	Miestas-kalėjimas Palestinoje, kur galiausiai buvo ištremtas Bahá’u’lláh. Čia jis atvyko 1868 m. rugpjūčio 31 d.
‘Alí:	Pirmasis Imamas; Mahometo pusbrolis ir pirmasis sekėjas, vedė Jo dukrą Fatimą.
‘Alí Muhamedas:	Siidas ‘Alí Muhamedas, gimė Širaze Persijoje 1819 m. spalio 20d; “Bajano Šerdis” ir “Babas”, Bahá’u’lláh pranašautojas.
tėvų Dievas:	Dievo vardas Daniėlio pranašystėje Biblijoje.
Anas	Vyriausiojo kunigo Kajafo uošvis (Jono Evangelija, 18:13.).
Aqdas:	Didžiausias Bahá’u’lláh darbas, apimantis Jo įstatymus ir įsakymus (1873 m.).
Ašrafas:	Siidas Ašrafas, gimęs Zandžano tvirtovėje apgulties metu.
Babas:	Tikėjimo Šauklys (1819 - 1850 m.).
Bahá:	Titulas, kurį Babas suteikė Bahá’u’lláh.
Bahá’u’lláh:	Bahajų Tikėjimo Įkūrėjas (1817 - 1892 m.).
Balalis:	Etiopietis vergas Mekoje, beraštis ir niekinamas, tačiau pasikeitė pripažinęs Mahometą.
Bajanas:	Babo Laikotarpio Įkūrėjo doktrininiai darbai (lit. “Aiškinimas”)
Degantis Krūmas:	Žr. Išėjimo knyga, 3:2. Simbolizuoja Dievo buvimą Mozės širdyje.
Kajafas:	Vyriausiasis kunigas ir teismo pirmininkas, kuris paskelbė mirties nuosprendį Jėzui.
Karmelio kalnas:	Viena iš šventų vietų bahajų istorijoje, kur stovi Babo ir ‘Abdu’l- Bahá Šventovės bei memorialai kitiems ‘Abdu’l-Bahá šeimos nariams.
Tikrumo Miestas:	Didelio dvasinio pasickimo būseną.
Mahometo Saulė:	Pranašo, apšviečiančio pasaulį, simbolis.

Dabihās:	Izmaelis, įžymus bahajas ir Mirzos Džani iš Kašano brolis (žr. The Dawn Breakers /“Aušros skleidėjai/”). Šį vardą (auka) davė Bahá'u'lláh.
Dieviškasis eliksiyras:	Tikėjimo galios, suteikiančios amžiną gyvenimą žmogui, simbolis; nuo “eliksiyro”, įsivaizduojamo gėrimo, kuris galįs pailginti žmogaus gyvenimą iki begalybės.
Dievo Pasiuntinys:	Dievo Pranašas. Didžioji Siela, Tobulasis, per kurį perduodamas Apreiškimas.
Dievo Mesijas:	Dieviškasis Karalius ir Nešėjas, kurio laukia hebrajai.
Gabrielis:	Sakoma, kad jis yra didžiausias iš angelų ir sklando virš Dievo sosto, teikdamas sparnais šešėlį.
Huseinas:	Trečiasis imamas, Karbilos kankinys.
Imámas 'Alí:	Pirmasis imamas, Pranašo žentas.
Izaijo Knyga:	Žr. Izaijo pranašystė, 2:10.
Islamas:	Pažodžiui: “Paklusnumas Dievo Valiai”, Mahometo religijos pavadinimas.
Džavadas:	Hadži Siyydas Džavadas, vienas iš pirmųjų Babo sekėjų, išaukštintas Babo, o vėliau ir Bahá'u'lláh, kurį jis sutiko Bagdade.
Kaaba:	Šventykla, kurioje saugomas Juodasis Akmuo Mekos mečetėje.
Ka'b-ibn-i-Ašrafas:	Nepermaldaujamas Mahometo priešas, siekęs jį nužudyti.
Kamalis:	Hadži Mirza Kamalis, aukšto išsilavinimo Babo sekėjas, kuris sutiko ir pripažino Bahá'u'lláh Bagdade prieš Jo deklaraciją. Jis norėjo skelbti Naujieną visiems ir buvo išsiųstas atgal į Persiją.
Karbila:	Miestas Irake, kuriame buvo pasmerktas myriop Imamas Huseinas ir kur jis palaidotas. Viena iš dviejų “aukščiausių šventyklų”, kita yra Najafe.
Kotaras:	Upė Rojuje, visų kitų upių ištaka.
Dievo žibintas:	Dvasinė šviesa, skleidžiama Dievo pranašo.
Apsireiškimas:	Tas, kuris yra Dievo tobulumo ir požymių reiškėjas.
Meka:	Miestas, kuriame gimė ir pasiskelbė Mahometas.
Medina:	Miestas, kuris priglaudė Mahometą ir kur Jis palaidotas; šventumu nusileidžia tik Mekai.
Mihdis:	Apsireiškimo, kurio laukia islamas, vardas.
Didysis Vardas:	Bahá'u'lláh vardas.
Mahometas:	Pažodžiui: “Pagirtasis”. Islamo Įkūrėjas, 'Abdu'llaho iš Hašimo šeimos sūnus, gimė Mekoje (sako-

Mustagatas:	ma) 570 m.e.m. Pažodžiui: "Tas, kuris pašauktas". Remiantis šio žodžio skaitmenine reikšme, Babas laiko devintuosius šios eros metus (1853 m.) Bahá'u'lláh apsiareiškimo data.
Nabíl-i-A'zamas:	Bahajiškas Muhamedo-i-Zarandí vardas; ištikimas Babo ir Bahá'u'lláh sekėjas, istorinio kūrinio "Nabíl's Narrative" ("Nabilo pasakojimas") autorius.
Nadr-ibn-i-Háritas:	Mahometo priešininkas.
Nimrodas:	Abraomo persekiotojas.
Paranas:	Kalnų virtinė į šiaurę nuo Sinajaus, naudojama apibūdinant apreiškimo vietą.
Penkiaknygė:	Pirmosios penkios Biblijos knygos, priskiriamos Mozei.
Qá'imas:	Islamo Pažadėtasis.
Qayyúmu'l-Asmá:	Vienas iš pagrindinių Babo darbų.
Kvintescija:	Paskutinė arba aukščiausia objekto esmė.
Koranas:	Musulmonų Šventas raštas, parašytas arabiškai.
Apreiškimas:	Dievas atskleidžia žmonėms kažką, kas buvo iki tada nuo jų slepiama.
Ridvanas:	Buveinė Rojuje. Anksčiau taip buvo vadinamas pats Rojus.
Sadratu'l-Muntahá:	Vardas medžio, pasodinto kelio gale, atliekantis kelrodžio vaidmenį; Apsiareiškimo simbolis.
Saliamonas, arba šeichas Saliamonas:	Gimė pietinėje Persijoje, beraštis, tapo vienu iš labiausiai mylimų ir atsídavusių Bahá'u'lláh sekėjų, kuriam jis patikėjo daugelį pavojingų ir svarbių misijų.
Salsabilis:	Šaltinis Rojuje.
Pranašų antspaudas:	Mahometo vardas, reiškiantis artėjantį Pranašų Rato uždarymą.
Šachas:	Náziri'd-Dín Šachas.
Šeichas:	Kreipimaisi į Šeichą Saliamoną.
Šiitai:	Musulmonų sekta, pasižymėjusi savo dvasine imamų doktrina, kuri atstovavo Šachui.
Šogi Effendí:	'Abdu'l-Bahá anūkas ir bahajų Tikėjimo Globėjas.
Sinajus:	Kalnas, ant kurio Dievas perdavė Mozei Įstatymų Lenteles; kartais reiškia žmogaus širdį, Dievo buvimo vietą.
Sultonas:	Sultonas 'Abdu'l-Azízas.
Sunitai:	Didesnė ir galingesnė iš dviejų didžiųjų islamo sektų, atstovaujama Sultono, išorinio ir matomo Ti-

Súriy-i-Ra'ís:	kėjimo Gynėjo.
Ta Žemė:	Bahá'u'lláh Lentelė, apreikšta Adrianopolyje.
Ra'is Lentelė:	Reiškia Teheraną, naudojama pirma žodžio raidė.
Talismanas:	Bahá'u'lláh laiškas 'Ali Pašai, didžiajam viziriui.
	Pažodžiui burtas, pritraukiantis dangaus jėgą, ginančią jo savininką. Simbolis žmogaus, kurį saugo Dievo galia.
Teheranas:	Bahá'u'lláh gimimo vieta (1817 m. lapkričio 12 d.) ir Irano sostinė.
Tora:	Mozės Penkiaknygė.
Za Žemė:	Reiškia Zandžaną, imama pirmas žodžio skiemuo.
Zandžanas:	Hamsicho sostinė ir 1800 babių nukankinimo vieta.
Sionas:	Kalnas Jeruzalėje, karaliaus Dovydo ir jo sekėjų gyvenamoji vieta.

Paruošė Džordžas Taunšendas (George Townshend)

NUOTRUPOS
IŠ BAHÁ'U'LLÁH RAŠTU

Literatūrinė redaktorė *Vanda Lakienė*
Techninė redaktorė *Regina Rimkienė*
Vertėja *Vida Andrašūnienė*
Korektorės *Rima Mackevičienė, Vanda Simutytė*

Pasirašyta spaudai 1998 06 01. Ofsetinė spauda.
Formatas 60x84 ¹/₁₆. 12,56 sąl. sp. l. Tiražas 500 egz.
Užs. Nr. 16151. Kaina sutartinė.

Leidėjas UAB "Bahajų leidyba". SL 1445.
Spaudė AB "Klaipėdos rytas".
Baltijos pr. 10, 5799 Klaipėda, tel. 34 27 00.